LUMEA LUI

SANDOKAN

Piratii din Malaesia

EMILIO SALGARI
PIRAȚII DIN MALAEZIA

În istoria literaturii italiene, scriitorul Emilio Salgari (1862—1910) este considerat a fi creatorul romanelor de aventuri şi un mare precursor al literaturii ştiinţifico-fantastice. Este printre primii 40 cei mai traduşi autori italieni din toate timpurile. Ca şi cărţile maeştrilor săi — Jules Verne şi Karl May, romanele lui Emilio Salgari au stat la baza a peste 40 de ecranizări, unele dintre ele purtând semnătura unor regizori italieni renumiţi. Cea mai mare notorietate din opera sa o are ciclul Piraţii din Malaezia în care Sandokan este personajul principal. Popularitatea personajului a făcut ca, până în prezent, să existe şi alte cărţi cu Sandokan publicate de scriitorii italieni ca Luigi Motta, Emilio Fancelli sau Omar Salgari (fiul lui Emilio).

Dacă în Misterele junglei negre, romanul-prolog al ciclului, Sandokan nu este prezent, în Piraţii din Malaezia (apărutân 1896) figura lui domină acţiunea, secondat de Tremal-Naik, Kammamuri, Ada, personaje din primul roman, dar şi de Yanez, portughezul care este mâna dreaptă a temutului pirat. Cei doi — Sandokan şi Yanez — pornesc împreună cu piraţii din insula Mompracem să-l elibereze pe Tremal-Naik, iubitul Adei Corishant. De aceea au loc bătălii spectaculoase, pe mare şi pe uscat, ce au un deznodământ pe care cititorii îl vor aştepta cu sufletul la gură.

CUPRINS

PARTEA I. TIGRUL DIN MALAEZIA

1. YOUNG-INDIA NAUFRAGIAZĂ

2. PIRAȚII DIN MALAEZIA

3. TIGRUL DIN MALAEZIA

4. O DRAMĂ TERIBILĂ

5. VÂNAREA NAVEI HELGOLANG

6. DE LA MOMPRACEM LA SARAWAK

7. HELGOLAND

8. GOLFUL SARAWAK

9. BĂTĂLIA

PARTEA II. RAJAHUL DIN SARAWAK

1. TAVERNA CHINEZEASCĂ

2. O NOAPTE ÎN ÎNCHISOARE

3. RAJAHUL JAMES BROOK

4. ÎN PĂDURE

5. NARCOTICE ŞI OTRĂVURI

6. TREMAL-NAIK

7. ELIBERAREA LUI KAMMAMURI

8. YANEZ ÎN CAPCANĂ

9. LORDUL JAMES GUILLOK

10. ÎN CIMITIR

11. LUPTA

12. ÎNVIEREA LUI TREMAL-NAIK

13. CELE DOUĂ PROBE

14. REVANŞA RAJAHULUI BROOKE

15. YACHTUL LORDULUI JAMES

16. GUVERNATORUL DIN SENDANG

17. FUGA PRINŢULUI HASSIN

18. PRĂBUŞIREA LUI JAMES BROOKE

CONCLUZIE

GLOSAR

Ciclul PIRAŢII DIN MALAEZIA

PARTEA I. TIGRUL DIN MALAEZIA

1. YOUNG-INDIA NAUFRAGIAZĂ

— *Mastro* Bill, unde ne aflăm?

— În plină Malaezia, dragul meu Kammamuri.

— Şi mai e mult până ajungem la destinaţie?

— Ticălosule, nu cumva te plictiseşti?

— De plictisit, nu, dar sunt foarte grăbit şi mi se pare că Young-India merge încet.

Mastro Bill, un marinar cam la cincizeci de ani, înalt de peste cinci picioare, american pur sânge, îşi fixă cu o privire neprietenoasă tovarăşul. Acesta era un indian frumos, de douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, de statură înaltă, cu tenul foarte închis, cu trăsături frumoase, nobile, fine; de urechi îi atârnau cercei iar gâtul îi era înconjurat de coliere de aur ce cădeau graţios peste pieptul gol şi robust.

— Pe dracu! strigă americanul indignat. Young-India navighează încet? Asta e o insultă, dragul meu *maharatto.*

— *Mastro* Bill, pentru cine se grăbeşte şi un crucişător care fuge cu cincisprezece noduri pe oră merge încet.

— Drace, dar ce e până la urmă cu graba asta? întrebă *mastro,* scărpinându-se furios în creştetul capului. Oho, pungaşule, ai poate de primit vreo moştenire?

— Ce moştenire!… e altceva… dac-aţi şti…

— Hai flăcăule, spune!

— Nu se aude din partea asta.

— Înţeleg, vrei să faci pe surdul. Hmm!. Cine ştie ce dedesubturi se află aici!… Fata aia pe care o ai cu tine… Hmm!

— Ei! Zi, *mastro,* când o să ajungem?

— Unde?

— La Sarawak.

— Flăcăule, omul propune iar Dumnezeu dispune. S-ar putea să dea peste noi un taifun şi să ne arunce în străfundurile mării.

— Sau?

— Sau s-ar putea să ne prindă piraţii şi să dăm de dracu, cu doi coţi de frânghie în loc de cravată şi cu un *kriss* înfipt între coaste.

— Ei! exclamă strâmbându-se indianul. Ce, există piraţi pe aici?

— Aşa cum există sugrumători în ţara ta.

— Vorbiţi serios?

— Priveşte acolo, în faţa bompresului. Ce vezi?

— O insulă.

— Ei bine, insula aia e un cuib de piraţi.

— Cum se numeşte?

— Mompracem. Te trec fiorii numai când îi auzi numele.

— Serios?

— Dragul meu, acolo trăieşte un om care a însângerat mările Malaeziei.

— Cum se numeşte?

— Are un nume înfricoşător. Se numeşte Tigrul din Malaezia.

— Şi, dacă ne-ar ataca, ce s-ar întâmpla?

— Un masacru general. Omul acela e mai sângeros decât toţi tigrii din junglă.

— Dar englezii n-au făcut nimic să-i distrugă hoarda? întrebă indianul surprins.

— Să stârpeşti puii de tigri din Mompracem e o treabă complicată, răspunse marinarul. Acum câţiva ani, în 1850, englezii au bombardat insula cu o flotă puternică, au ocupat-o şi l-au făcut prizonier pe teribilul Tigru; dar, înainte de a ajunge la Labuan, piratul, nu se ştie cum, le-a scăpat.

— Şi s-a întors la Mompracem?

— Nu imediat. Timp de doi ani nu s-a arătat deloc, apoi, la începutul lui 1852, a reapărut în fruntea unei noi hoarde de piraţi malaezi şi de *daiaci* din cea mai crudă speţă. I-au masacrat pe puţinii englezi stabiliţi pe insulă, au devenit stăpânii acesteia şi şi-au reluat ocupaţiile lor sângeroase.

În clipa aceea, pe puntea navei Young-India răsună o şuierătură însoţită de o pală de vânt proaspăt, care făcu să trosnească cele trei catarge.

— Oh! oh! zise *mastro* Bill înălţând imediat capul. Peste puţin timp vom dansa ca disperaţii.

— Chiar credeţi asta, *mastro?* întrebă indianul neliniştit.

— Văd acolo un nor negru cu marginile arămii, care nu anunţă deloc ceva bun.

— Ne paşte oare vreun pericol?

— Băiete, Young-India e o corabie solidă căreia nu-i pasă de loviturile mării. Acum, hai, la treabă; valurile încep să se agite.

Mastro Bill nu se înşela. Marea Malaeziei, până atunci limpede ca un cristal, începuse să se încreţească şi să capete o nuanţă plumburie care nu promitea nimic bun, de parcă ar fi fost scuturată de o mişcare subterană. La

est, spre marea insulă Borneo, se ridica un nor de culoarea catranului, cu marginile colorate în roşu-aprins şi care, încet-încet, acoperea soarele, aflat în pragul apusului. În văzduh, albatroşi uriaşi, în prada unei mari agitaţii, planau atingând valurile şi scoţând ţipete răguşite.

Primei răbufniri a vântului îi urmă o perioadă calmă, dar care sădea în sufletul navigatorilor o teamă mare şi nelămurită; spre răsărit începu să se audă rumoarea tunetului.

— Părăsiţi puntea! strigă căpitanul Mac-Clintock pasagerilor. Deşi indispuşi, toţi ascultară, coborând prin tambuchiurile de la proră sau de la pupă. Totuşi, unul rămase pe punte: acesta era indianul Kammamuri.

— Hei, cară-te de acolo! tună căpitanul.

— Căpitane, ne paşte vreo primejdie? întrebă indianul înaintând cu pas ferm.

— O să afli când va înceta furtuna.

— Căpitane, trebuie să debarc la Sarawak!

— O să debarci dacă nu ne vom scufunda.

— Căpitane, înţelegeţi-mă, nu vreau să mă scufund! La Sarawak e cineva care…

— Uf! *Mastro* Bill, fă-i vânt ăstuia, nu e momentul să ne pierdem vremea.

Indianul fu luat pe sus şi vârât în tambuchiul prorei. Era şi momentul. Vântul sufla deja dinspre est cu o violenţă înspăimântătoare, urlând pe toate tonurile printre echipamentele corăbiei. Norul negru luase proporţii gigantice, acoperind aproape toată bolta cerească. În măruntaiele lui tunetul mârâia fără încetare, în timp ce vântul îl târa nebuneşte de la răsărit spre apus.

Young-India era o superbă corabie cu trei catarge, arătând încă destul de bine la cei cincisprezece ani ai ei. Construită să fie uşoară, dar şi solidă, cu o mare desfăşurare a velelor, era menită să intre în legendă. Plecase la 26 august 1856 de la Calcutta, încărcată cu şine de fier cu destinaţia Sarawak, având un echipaj format din 14 marinari şi 2 ofiţeri, precum şi 6 pasageri. Graţie vitezei sale şi a vânturilor favorabile, a ajuns în mai puţin de 30 de zile în apele Mării Malaeziei, în faţa temutei insule Mompracem, o vizuină a piraţilor de care trebuia să se ţină seama. La opt seara, întunericul era aproape complet. Soarele dispăruse în mijlocul norilor iar vântul continua să sufle cu o violenţă nimicitoare, mugind înfricoşător. Agitată până la marginea îndepărtată a orizontului, marea se umfla cu repeziciune. Valuri

uriaşe, cu crestele înspumate, apăreau ca prin farmec, se izbeau unul de altul, cădeau şi se zdrobeau cu repeziciune de ţărmurile insulei Mompracem, care îşi ridica trupul neclar şi sinistru între atâtea tenebre.

Young-India înainta printre munţi mişcători de apă, despicând cu catargele masa întunecată a norilor, chinuindu-se să scape de scufundare. Desculţi, cu părul răvăşit de vânt, cu feţele crispate, marinarii se chinuiau să scoată apa. Se amestecau comenzi cu blesteme şi cu şuierăturile furtunii. La ora nouă seara, scuturată ca o jucărie, corabia se găsea în apele Mompracem ului.

Cu toate eforturile lui *mastro* Bill, care-şi rupea mâinile sub zgâlţâitul timonei, Young-India fu târâtă aproape de recif şi de insuliţele de madrepori, la o adâncime atât de mică, încât provoca temeri că se va zdrobi de ele. Cuprins de groază, căpitanul Mac-Clintock zări numeroase focuri printre denivelările plajei şi, la lumina unui felinar, chiar la marginea înaltă a unei prăpăstii făcute de o stâncă abruptă ce cădea perpendicular pe apa mării, văzu un om de statură înaltă, cu braţele încrucişate pe piept, nepăsător la dezlănţuirea din jurul lui.

Ochii acelui om, care străluceau ca nişte cărbuni aprinşi, se fixară asupra lui într-un mod ciudat. Ba i se păru chiar că înălţase un braţ într-un gest prietenesc. Apariţia durase de fapt doar câteva secunde.

— Numai bunul Dumnezeu ne va salva, exclamă *mastro* Bill, care îl zărise totuşi pe omul acela. „Este Tigrul din Malaezia", îşi zise. Dar vocea îi fu înghiţită de explozia unui tunet, care se înălţă până în slava cerului. Ea păru să fie semnalul unei muzici asurzitoare, de nedescris. Tot cuprinsul se aprinse, iluminând în mod sinistru marea bântuită de furtună. Fulgerele cădeau descriind prin văzduh mii de unghiuri bizare, mii de curbe, care de care mai diferite, aruncându-se în valuri sau rotindu-se vertiginos în jurul corăbiei, urmate de trăsnete înfiorătoare.

De parcă ar fi vrut să rivalizeze cu tunetele, marea se înălţa ameninţător. Nu mai erau valuri, ci munţi scânteietori de apă sub lumina vie a fulgerelor care se ridicau iarăşi spre cer, atrase parcă de o forţă supranaturală, încălecându-se unele pe altele, schimbându-şi forma şi dimensiunile. Vântul părea că făcea parte din această teribilă întrecere, mugind furios şi aruncând înaintea lui norii de ploaie călduţă. Înclinată înfricoşător ba spre babord, ba spre tribord, corabia se silea să reziste în faţa furiilor dezlănţuite. Erau momente când marinarii nu mai ştiau dacă plutesc sau dacă sunt scufundaţi în valuri, atât de multă apă îi acoperea. Şi ca o culme a nenorocirii, la

miezul nopţii vântul, care sufla tot mai puternic dinspre nord, îşi îndreptă pe neaşteptate forţa spre est. Nu mai era posibilă nicio rezistenţă. A lupta cu taifunul care asalta prora însemna o condamnare la moarte.

Fiindcă nicio posibilitate de acostare nu se arăta pe drumul spre vest, exceptând întunecatele coaste ale insulei Mompracem, căpitanul Mac-Clintock fu nevoit să se resemneze şi să fugă cu toată viteza pe care i-o permiteau puţinele vele rămase încă întinse.

Două ore trecuseră de când Young-India schimbase direcţia, urmărită cu o înverşunare crâncenă de talazurile uriaşe care păreau că juraseră să o piardă. Fulgerele deveniseră tot mai rare, iar întunericul, tot mai adânc, nu permitea să se vadă nici măcar la o distanţă de două sute de paşi.

Dintr-o dată, la urechea căpitanului ajunse huruitul acela caracteristic valurilor care se zdrobesc de stânci, huruit pe care marinarul ştie să-l distingă chiar şi în mijlocul celei mai teribile furtuni.

— Atenţie la proră! tună el, dominând cu vocea huruitul valurilor şi şuieratul vântului.

— Naufragiu! strigă o voce.

— Stânci în mare! urlă altă voce.

Căpitanul Mac-Clintock se năpusti la proră, agăţându-se de frânghia trinchetului, încercând să ajungă pe bord. Nu se zărea nimic; totuşi, printre rafale de vânt, se auzea mugetul resacului. Era exclus ca cineva să se înşele în această privinţă, în faţa corăbiei se înălţa un lanţ de stânci marine, poate o derivaţie a celor din Mompracem.

— Atenţie la viraj! urlă el.

Adunându-şi toate forţele, *mastro* Bill învârti energic timona. Aproape în aceeaşi clipă corabia atinse stâncile, însă izbitura fu destul de uşoară. Numai o parte din trupul navei fu avariată. Dar, din nenorocire, vântul sufla mereu de la pupă şi valurile o împingeau înainte. Echipajul, care în acele momente groaznice îşi păstrase sângele rece, reuşi să schimbe direcţia.

Young-India manevră spre larg cu un bordaj de două sute de metri, scăpând de stâncile în jurul cărora urlau valurile ca nişte dulăi înfometaţi. Părea că totul mergea bine. Aruncată în grabă, sonda arătase la proră paisprezece coţi adâncime. Speranţa că nava va fi salvată începea să încolţească în sufletul echipajului când, pe neaşteptate, huruitul resacului se făcu iar auzit la o prăjină de proră. Marea se umfla cu o violenţa mai mare decât înainte, semnalând o nouă barieră de stânci.

— Bill, fereşte-te de vântul din faţă, urlă căpitanul Mac-Clintock.

— Stânci sub proră! strigă un marinar care coborâse în cele din urmă pânza bompresului. Dar vocea lui nu ajunse până la pupă. Un munte de apă se prăvăli pe tribord, aplecând cu violenţă catargele spre babord, doborând echipajul agăţat cu braţele de vele şi spărgând ambarcaţiunile de macara. Se auzi un muget formidabil, o trosnitură ca de lemne frânte, apoi o izbitură înfricoşătoare care făcu să se încline catargele de la pupă spre proră.

Young-India fusese spintecată de un colţ de stâncă şi şase marinari, smulşi de valuri, fuseseră aruncaţi în direcţia stâncilor.

2. PIRAŢII DIN MALAEZIA

Nefericitei corăbii cu trei catarge îi sunase ceasul. Strânsă între două stânci care de-abia îşi iţeau vârfurile lor negre, dantelate în fel şi chip de eterna mişcare a valurilor, cu coastele rupte şi cu chiglia sfârtecată, nu mai era decât un moloz imposibil de reparat şi pe care, mai devreme sau mai târziu, fără îndoială că marea îl va face ţăndări împrăştiate pe imensitatea ei. Spectacolul era grandios şi înspăimântător în acelaşi timp. De jur împrejur marea spumega furioasă, scoţând mii de vuiete, frângându-se de lanţul de stânci, trăgând cu sine tot ce se găsea pe bord: bucăţi din plute, părţi din coastele navei şi din bărcile de salvare, care se izbeau trosnind de stânci. Aproape înnebuniţi de spaimă, supravieţuitorii alergau pe corabie de la proră la pupă, urlând, blestemând, invocând cerul. Unul se agăţase de *grizea*, altul se înghesuia pe gabie, iar al treilea se cocoţase spre crucetă. Unul se zvârcolea furios, cerând ajutorul Domnului sau al Fecioarei, altul gâfâia încercând să-şi pună un colac de salvare pe el, iar altul îşi pregătea o plută pe care să se suie în cazul în care nava s-ar fi descompus.

Căpitanul Mac-Clintock şi *mastro* Bill, care trecuseră prin situaţii şi mai rele, erau singurii care-şi mai păstraseră calmul. Fiindcă nava rămânea nemişcată, ca şi când ar fi fost bătută în cuie pe stânci, se grăbiră să coboare în cală. Îşi dădură imediat seama că nu mai era nicio speranţă s-o repună la suprafaţa apei, deoarece cala era deja plină de apă.

— Hai sus, zise *mastro* Bill cu vocea emoţionată, biata de ea şi-a dat ultima suflare.

— Ai dreptate, Bill, răspunse căpitanul şi mai emoţionat. Aici e mormântul glorioasei Young-India.

— Şi ce facem acum?

— Trebuie să aşteptăm zorile.

— Va rezista loviturilor date de valuri?

— Sper. Stâncile au intrat în pântecele ei ca un cui în trunchiul unui copac. Mi se pare de nemişcat.

— Să mergem şi să-i încurajăm pe cei de pe punte. Pe jumătate sunt morţi de frică.

Cei doi lupi de mare urcară din nou pe punte. Cu chipurile răvăşite de spaimă, marinarii şi pasagerii se aruncară spre ei, întrebându-i cu o nelinişte evidentă.

— Suntem pierduţi? întrebau unii.

— Ne scufundăm? întrebau alţii.

— E vreo speranţă să ne salvăm?

— Unde ne aflăm?

— Calm, băieţi, zise căpitanul. Deocamdată nu ne paşte nicio primejdie.

Indianul Kammamuri, care se arătase atât de grăbit să ajungă la Sarawak, se apropie de comandant.

— Căpitane, vom ajunge la Sarawak? întrebă el cu o voce neliniştită — Vezi bine că nu e posibil, Kammamuri.

— Dar eu trebuie să ajung acolo.

— Nu ştii ce vorbeşti. Corabia este nemişcată ca o stâncă.

— Căpitane, acolo se află stăpânul meu.

— Să aştepte.

Privirea vie şi scânteietoare a indianului se întunecă şi faţa lui, care avea pe ea un nu ştiu ce feroce, deveni posomorâtă.

— Kali să-l ocrotească, murmură el.

— Încă nu e totul pierdut, Kammamuri, zise căpitanul.

— Deci nu ne vom scufunda?

— Am spus că nu. Hai, calm băieţi! Mâine vom şti pe ce insulă sau recif am naufragiat şi vom vedea ce putem face.

Cuvintele căpitanului pătrunseră în inimile marinarilor, care începură să spere că vor putea să se salveze. Cei care făceau plute abandonară lucrul; după o scurtă ezitare, cei căţăraţi pe catarge se lăsară să alunece jos. Calmul nu întârzie să pună stăpânire pe puntea corăbiei naufragiate.

Totuşi, marea continua să se menţină destul de agitată. Valuri uriaşe veneau din toate direcţiile, acoperind cu o furie sălbatică stâncile, spărgându-se deasupra lor cu zgomot. Zgâlţâită, lovită la proră şi la pupă, corabia gemea ca un muribund, lăsând să-i fie smulse bucăţi din bord şi din chiglia ruptă. Uneori se legăna de la proră la pupă atât de puternic, încât provoca temeri că ar putea fi smulsă de pe bancul de madrepori şi târâtă în mijlocul talazurilor. Din fericire, rămase pe locul ei, iar marinarii, în ciuda pericolului iminent şi a valurilor care se revărsau pe covertă, putură să se bucure şi de câteva ore de somn. La ora patru dimineaţa, cerul începu să se limpezească spre răsărit. Soarele se înălţa cu repeziciunea care-i este proprie în regiunile tropicale, anunţând un magnific colorit roşu. Stând drept pe gabia catargului mare, căpitanul, cu *mastro* Bill alături, ţinea ochii fixaţi spre nord, unde se ridica, la mai puţin de două mile, o masă întunecată, fără îndoială o bucată de pământ.

— Ei bine, căpitane, cunoşti pământul acela, întrebă *mastro* Bill, mestecând furios o bucată de tutun.

— Cred că da. E încă întuneric, dar lanţul de stânci care-l înconjoară mă face să cred că insula aia este Mompracem

— Doamne! murmură americanul strâmbându-se. O să ne frângem gâtul într-un loc urât.

— Din păcate, Bill, mă tem că aşa va fi. Insula nu are un renume bun.

— Se zice că e un cuib de piraţi. Căpitane, s-a întors Tigrul din Malaezia.

— Ce!? exclamă Mac-Clintock care simţi cum îi aleargă prin oase un fior. Tigrul din Malaezia s-a întors la Mompracem?

— Da.

— E imposibil, Bill! Sunt câţiva ani de când ticălosul a dispărut.

— Vă spun că s-a întors. Acum patru luni a atacat Arghdahul din Calcutta, care a scăpat cu mare greutate. Un marinar, care-l cunoscuse pe sângerosul pirat, mi-a povestit că l-a zărit la prora unei *prao.*

— Atunci suntem pierduţi. Nu va întârzia să ne atace.

— Doamne! urlă *mastro,* devenind imediat palid.

— Ce e?

— Priveşte, căpitane! Priveşte acolo!…

— *Prao, prao!* strigă o voce de pe punte.

Nu mai puţin palid decât *mastro,* căpitanul privi spre insulă şi zări patru corăbii care ocoleau un cap, nu mai departe de trei mile. Erau patru *praos* malaeze mari, cu coca joasă, foarte uşoare, zvelte, cu velele de formă alungită, susţinute de catarge triunghiulare. Aceste corăbii, care se desfăşoară cu o repeziciune surprinzătoare şi care sfidează cele mai înspăimântătoare uragane, sunt, în general, folosite de piraţii malaezi, care nu se tem să atace cu ele cele mai mari nave ce se aventurează în mările Malaeziei. Căpitanul nu ignora asta şi, îndată ce le zări, se grăbi să coboare pe punte. În câteva cuvinte informă echipajul despre pericolul care îi ameninţa. Numai o rezistenţă înverşunată îi mai putea salva.

Din nenorocire, arsenalul de la bord nu era prea înzestrat. Tunurile lipseau cu totul, puştile de-abia ajungeau ca să înarmeze echipajul, şi în mare parte erau rablagite. Existau totuşi săbii de abordaj, ruginite, dar încă în stare bună, câteva pistoale mari, câteva revolvere şi un număr însemnat de securi.

Înarmaţi bine, marinarii şi pasagerii se grăbeau spre pupă care, aproape scufundată, putea să ofere o bună escaladare. Steagul Statelor Unite se

ridică maiestos pe vârful randei şi *mastro* Bill îl ţintui acolo.

Cele patru *praos* malaeze, care se înşirau ca păsările, nu erau la mai mult de şapte sau opt sute de paşi şi se pregăteau să treacă la asaltul viguros al amărâtei corăbii. Erau optzeci sau nouăzeci de bărbaţi, pe jumătate goi, înarmaţi cu minunate carabine, încrustate cu sidef şi cu plăcuţe de argint, cu mari *parang-uri* din oţel foarte fin, cu iatagane, cu *kriss-uri* şerpuitoare având, fără îndoială, vârfurile înveninate în suc de *upas,* şi cu buzdugane uriaşe numite *kampilang-uri,* pe care ei le mânuiesc de parcă ar fi fost simple beţigaşe.

Unii erau malaezi de culoare măslinie, vânjoşi şi cu trăsături sălbatice. Alţii erau *daiaci,* foarte frumoşi, înalţi de statură, cu braţele şi picioarele acoperite de inele de aramă. Mai erau şi chinezi, uşor de recunoscut după craniile chelioase şi lucitoare ca fildeşul, dar şi câţiva *bughisi, macassaresi* şi *givanesi.*

Toţi bărbaţii aceia ţineau ochii aţintiţi pe corabie şi agitau cu furie armele, scoţând urlete sălbatice, care dădeau fiori. Păreau că ar fi vrut să-i paralizeze pe naufragiaţi, înainte de a le cădea în mâini.

La distanţa de patru sute de paşi, o lovitură de tun bubui pe prima *prao.* Ghiuleaua, de calibru considerabil, rupse catargul de la bompres care se aplecă cufundându-şi vârful în mare.

— Curaj, băieţi! urlă căpitanul Mac-Clintock. Dacă vorbeşte tunul, e semn că balul a început. Foc de la bord!

Câteva focuri de puşcă urmară comenzii. Urlete sălbatice izbucniră la bordul celor patru *praos,* semn că nu tot plumbul fusese trimis în zadar.

— Aşa, bine băieţi! strigă *mastro* Bill. Mutrele alea hâde nu vor avea atâta curaj să se avânte până la noi.

Hai! Foc!

Vocea îi fu acoperită de o serie de bubuituri formidabile care veneau din larg. Erau piraţii care începeau atacul.

Cele patru *praos* păreau cratere pline de flăcări, aruncând o înspăimântătoare grindină de oţel. Trăgeau tunurile, trăgeau bombardele, trăgeau carabinele, explodând, distrugând totul cu o precizie matematică. Cât ai clipi, patru naufragiaţi zăceau pe puntea superioară fără viaţă. Rupt sub gabie, catargul de la trinchet se prăvăli pe punte, acoperit de vergi, de vele, de parâme. Urletelor de triumf le urmau urletele de spaimă şi durere, gemete şi horcăieli de agonie. Era imposibil să rezişti acelui uragan de fier care venea cu rapiditate, făcând să sară în aer catargele, bordul şi tot felul de

bucăţi din navă. După ce descărcară de şapte-opt ori puştile şi văzându-se pierduţi, naufragiaţii se refugiară la tribord, în dosul resturilor epavei şi al bărcilor de salvare. Câţiva dintre ei sângerau şi scoteau gemete sfâşietoare. Protejaţi de tunurile lor, piraţii ajunseră după un sfert de oră sub pupa corăbiei, încercând să se caţere pe bord. Căpitanul Mac-Clintock se aruncă în partea aceea să respingă abordajul, dar o salvă de mitralii îl omorî împreună cu trei oameni. Un urlet teribil răsună în aer: „Trăiască Tigrul din Malaezia!”

Aruncând carabinele, piraţii atacau cu iatagane, securi, ghioage şi *kriss-uri,* forţând abordajul, agăţându-se de bord, de frânghii şi de scările de sart. Unii se avântau spre vârful catargelor de pe *prao,* cocoţându-se ca maimuţele şi căzând direct pe mormanele de lucruri, alunecând apoi pe covertă. În câteva momente, puţinii apărători, copleşiţi numeric, căzură la proră, la pupă, pe covertă şi la turn. Lângă catargul principal, un singur om, înarmat cu o sabie grea şi lată de abordaj, încă lupta. Acest bărbat, ultimul de pe Young-India, era indianul Kammamuri, care se apăra ca un leu, parând loviturile de armă ale inamicului care-l urmărea, izbind în dreapta şi-n stânga.

— Ajutor, ajutor…! striga bietul om cu o voce gâtuită.

— Opriţi! tună pe neaşteptate o voce. Indianul acela e un viteaz!…

3. TIGRUL DIN MALAEZIA

Bărbatul care scosese într-un moment atât de prielnic acel strigăt putea să aibă treizeci şi doi sau treizeci şi patru de ani. Era de statură înaltă, cu pielea albă, cu trăsături fine, aristocratice, cu ochii albaştri, ademenitori, şi cu mustăţi negre ce-i umbreau buzele surâzătoare. Era îmbrăcat cu o eleganţă desăvârşită: haină de catifea maro cu nasturi de aur, strânsă pe şolduri cu o legătură de mătase albastră, pantaloni de brocart, cizme lungi din piele roşie cu vârful ridicat şi o pălărie largă de paie de Manila pe cap. În bandulieră purta o carabină indiană magnifică, iar pe şold atârna un iatagan al cărui mâner de aur era prevăzut cu un diamant mare cât o alună, de o splendoare uluitoare.

Cu un semn îndepărtă piraţii şi se apropie de indianul care nu se gândise să se ridice, atât era de surprins că mai era în viaţă, şi îl privi câteva momente cu mare atenţie.

— Ce zici de asta? îl întrebă pe un ton vesel.

— Eu!… exclamă Kammamuri, care se întreba cine putea fi bărbatul cu tenul alb care-i comanda pe acei piraţi cumpliţi.

— Eşti surprins că mai eşti încă viu?

— Atât de surprins, încât mi se pare un miracol.

— Să nu te îndoieşti de asta, flăcăule.

— De ce? întrebă cu inocenţă indianul.

— Pentru că, înainte de toate, nu eşti un alb.

— Ah! Dumneavoastră îi urâţi pe albi?

— Da.

— Aşa deci, dumneavoastră nu sunteţi un alb?

— Pe dracu, sunt un portughez pur sânge.

— Atunci nu înţeleg de ce dumneavoastră…

— Gata, flăcăule; nu cere mai multe explicaţii.

— Fie şi aşa, dar de ce?

— Fiindcă eşti un viteaz şi mie îmi plac vitejii.

— Sunt *maharatto,* zise indianul cu mândrie.

— O rasă care are un bun renume. Ia spune, nu ţi-ar plăcea să fii de-ai noştri?

— Eu, pirat?

— De ce nu? Pe Jupiter! Ai fi un bun tovarăş.

— Şi dacă aş refuza?

— N-aş mai răspunde de capul tău.

— Dacă e vorba să-mi salvez pielea, atunci voi deveni pirat.

— Bravo, flăcăule. Olà! Cotta, du-te şi caută o sticlă de whisky. Americanii nu navighează niciodată fără o provizie bună de aşa ceva.

Un malaez înalt de cinci picioare, cu două braţe greu de măsurat, coborî în cabina bietului Mac-Clintock şi după câteva momente se întoarse cu două pahare şi cu o sticlă prăfuită.

— Whisky, citi Yanez pe etichetă. Americanii ăştia sunt într-adevăr nişte bărbaţi nemaipomeniţi.

Umplu două pahare şi întinse unu indianului, întrebându-l:

— Cum te cheamă?

— Kammamuri.

— În sănătatea ta, Kammamuri!

— Şi-a dumneavoastră, domnule…!

— Yanez, zise bărbatul alb. Acum, flăcăule, să mergem să-l găsim pe căpitanul Sandokan, zise Yanez din ce în ce mai bine dispus.

— Cine este acest Sandokan?

— Ei, drace! Tigrul din Malaezia.

— Şi mă veţi conduce la omul acesta?

— Desigur, dragul meu, şi va fi mulţumit să primească un *maharatto.* Să mergem, Kammamuri.

Indianul nu se clinti. Părea încurcat şi privea când la piraţi, când la pupa navei.

— Domnule, zise *maharatto* ezitând.

— Vorbeşte!

— N-o veţi atinge?

— Pe cine?

— Am o femeie cu mine.

— O femeie! Albă sau indiancă?

— Albă.

— Şi unde este?

— Este ascunsă în cală.

— Condu-o pe punte!

— N-o veţi atinge?

— Ai cuvântul meu.

— Mulţumesc, domnule, zise *maharatto* cu o voce emoţionată. Se duse la pupă şi dispăru în tambuchi.

După câteva momente urcă pe punte.

— Unde este femeia aceea? întrebă Yanez.

— Vine, dar niciun cuvânt, domnule. E nebună.

— Nebună! Dar cine este?

— Iat-o! exclamă Kammamuri.

Portughezul se întoarse spre pupă. O femeie de o frumuseţe uimitoare, înfăşurată într-o pelerină largă de mătase albă, ieşi pe neaşteptate din tambuchi, oprindu-se lângă trunchiul catargului mijlociu.

Putea să aibă cincisprezece ani. Înfăţişarea ei era elegantă, graţioasă, mlădioasă; pielea roz, de o fineţe desăvârşită; ochii mari, negri, de o nesfârşită delicateţe; nasul mic şi drept; buzele subţiri, roşii precum coralul, întredeschise într-un surâs inefabil care lăsa să se zărească două rânduri de dinţi foarte mici şi foarte albi. Părul extraordinar de des, foarte negru, despicat pe frunte de o agrafă, era prins de un diamant mare şi-i cădea pe spate într-o dezordine încântătoare, coborându-i până la mijloc. Ea privea la oamenii aceia înarmaţi, la cadavrele care umpleau puntea şi la toate acele resturi din epavă, fără ca vreo grimasă de spaimă, de oroare sau de curiozitate să fie schiţată pe chipul ei tineresc.

— Cine este această femeie? întrebă Yanez cu un accent ciudat, apucând o mână a lui Kammamuri şi strângând-o cu putere.

— Stăpâna mea, răspunse *maharatto.* Fecioara de la Pagoda Orientului.

Yanez făcu câţiva paşi spre nebuna care continua să păstreze imobilitatea unei statui şi privirea neclintită.

— Ce asemănare!… exclamă îngălbenindu-se. Se întoarse imediat către Kammamuri şi-i prinse mâna.

— Femeia aceasta este englezoaică? întrebă cu o voce alterată.

— E născută în India din părinţi englezi.

— De ce a înnebunit?

— E o istorie lungă.

— O vei povesti în faţa Tigrului din Malaezia: să ne îmbarcăm, *maharatto,* iar voi, tigrişori, jefuiţi tot ce găsiţi pe carcasa asta şi apoi daţi-i foc…!

Kammamuri se apropie de nebună, îi prinse mâna şi o ajută să coboare în *prao.* Ea nu opuse rezistenţă, nu rosti niciun cuvânt.

— Să mergem! zise Yanez, luând timona.

După zece minute, *prao* atinse punctul extrem al insulei, îl ocoli fără a încetini viteza şi naviga spre un golf larg, care se deschidea în faţa unui sat

cochet. Acesta era alcătuit din vreo douăzeci de colibe foarte solide şi era apărat de trei linii de tranşee prevăzute cu tunuri mari şi cu numeroase bombarde, cu garduri înalte din pari şi cu gropi adânci, pline cu vârfuri ascuţite de fier.

Cam o sută de malaezi, pe jumătate goi, dar toţi înarmaţi până în dinţi, ieşiră din tranşee şi se năpustiră spre plajă, scoţând urlete sălbatice, agitând ca nebunii *kriss-uri* înveninate, iatagane, securi, lănci, carabine şi pistoale.

— Unde suntem? întrebă neliniştit Kammamuri.

— În satul nostru, răspunse portughezul.

— Şi aici locuieşte Tigrul din Malaezia?

— Locuieşte mai sus, acolo unde flutură steagul roşu. *Maharatto* înălţă capul şi zări în vârful unei stânci uriaşe o colibă, apărată de câteva garduri de pari, deasupra căreia se legăna maiestos un steag mare, roşu, împodobit cu un cap de tigru.

— Mergem acolo, sus? întrebă cu emoţie.

— Da, prietene, răspunse Yanez.

— Cum mă va primi omul acela cumplit?

— Cum trebuie primit un viteaz.

— Fecioara de la Pagoda Orientului va veni cu noi?

— Deocamdată, nu.

— De ce?

— Pentru că femeia aceea seamănă cu…

Se întrerupse. O emoţie instantanee îi schimbă dintr-o dată trăsăturile şi ochii i se umeziră.

Kammamuri îşi dădu seama de aceasta.

— Domnule Yanez, îmi păreţi tulburat, zise.

— Te înşeli, răspunse portughezul, în timp ce făcea manevre să evite vârful ascuţit al unei stânci care apăra golful.

— Să debarcăm, Kammamuri!

Prao se opri cu prora drept în mal. Portughezul, Kammamuri, nebuna şi piraţii debarcară.

— Conduceţi pe femeia aceasta în cea mai bună locuinţă din sat, zise Yanez, arătând-o piraţilor pe nebună.

— O să-i facă vreun rău? întrebă Kammamuri.

— Nimeni nu va îndrăzni s-o atingă, zise Yanez. Aici femeile sunt respectate poate mai mult decât în India şi în Europa. Vino, *maharatto!*

Se îndreptară spre gigantica stâncă ascuţită şi urcară scara strâmtă, săpată direct în stâncă, de-a lungul căreia erau înşirate santinele înarmate cu carabine şi iatagane.

— De ce atâtea precauţii? întrebă Kammamuri.

— Pentru că Tigrul din Malaezia are o sută de mii de duşmani.

— Deci, căpitanul nu e iubit?

— Noi îl idolatrizăm, dar alţii… Dacă ai şti tu, Kammamuri, cât de mult îl urăsc englezii… iată-ne ajunşi: să nu-ţi fie teamă de nimic!

Într-adevăr, ajunseseră înaintea unei colibe mari, apărate, totuşi, şi ea de tranşee, de posturi de observaţie, de gropi, de tunuri, de şanţuri şi de bombarde din secolul trecut. Portughezul împinse cu grijă o poartă mare din lemn de *teck,* în stare să reziste bătăii tunurilor, şi-l introduse pe Kammamuri într-o cameră tapiţată cu mătase roşie, cu pereţii acoperiţi de carabine din Europa, de muschete indiene şi persane, de puşti cu ţeava scurtă, de iatagane, de securi, de *kriss-uri* malaeze, de săbii turceşti, de pumnale, de sticle, de dantele, de stofe, de majolică de China şi de Japonia, de grămezi de aur, de vase pline cu perle şi diamante. În mijloc, pe jumătate întins pe un bogat covor persan, Kammamuri zări un bărbat cu chipul bronzat, îmbrăcat cu fast oriental, cu haine de mătase roşie cusute cu aur şi cu cizme lungi din piele roşie, cu vârfurile ridicate. Acel bărbat nu părea să aibă mai mult de treizeci şi patru sau treizeci şi cinci de ani. Era de statură înaltă, clădit în mod minunat, cu un cap superb, un păr des, cârlionţat, negru ca pana corbului, care-i cădea într-o dezordine pitorească pe spatele robust. Fruntea-i era înaltă, privirea scânteietoare, buzele subţiri, afişând un surâs indefinibil, barba magnifică, dând trăsăturilor un aspect mândru care impunea, în acelaşi timp, respect şi teamă.

Totodată, se ghicea că bărbatul acela poseda cruzimea unui tigru, agilitatea unei maimuţe şi forţa unui uriaş.

Cum văzu intrând cele două personaje, ţâşni ca un arc, ridicându-se în capul oaselor, şi îi fixă pe aceştia cu una din acele priviri care pătrund până în străfundurile sufletului.

— Ce-mi aduci? întrebă el cu o voce metalică, vibrantă.

— Înainte de toate, victoria, răspunse portughezul. Îţi prezint, totuşi, şi un prizonier.

Fruntea bărbatului se întunecă.

— E poate indianul acela, individul pe care l-ai cruţat? întrebă el după câteva clipe de tăcere.

— Da, Sandokan. Ai ceva împotrivă?

— Prietene, tu ştii că-ţi respect capriciile.

— Ştiu, Tigrule din Malaezia.

— Şi ce vrea omul acesta?

— Să devină un tigrişor. L-am văzut cum luptă. E un viteaz. Privirea Tigrului deveni strălucitoare.

Ridurile care-i brăzdau fruntea dispărură ca norii sub suflarea viguroasă a vântului.

— Apropie-te! îi zise indianului.

Încă surprins că se găsea înaintea legendarului pirat care de atâţia ani făcea să tremure popoarele din

Malaezia, Kammamuri înainta.

— Numele tău? întrebă Tigrul.

— Kammamuri.

— Eşti?

— *Maharatto.*

— Deci fiul unui erou?

— Tigrule din Malaezia, ai rostit adevărul, zise orgoliosul indian.

— De ce ai plecat din ţara ta?

— Ca să mă duc la Sarawak.

— La câinele ăla de James Brooke? întrebă Tigrul cu un accent de ură.

— Nu ştiu cine este acest James Brooke.

— E mai bine aşa. Pe cine ai la Sarawak de te duci acolo?

— Pe stăpânul meu.

— Ce face? E cumva soldatul *rajahului?*

— Nu, e prizonierul *rajahului.*

— Prizonier? De ce? Indianul nu răspunse.

— Vorbeşte! zise scurt piratul. Vreau să ştiu tot.

— Aveţi răbdare să ascultaţi? Povestea e pe cât de lungă, pe atât de cumplită.

— Poveştile cumplite şi sângeroase îi plac Tigrului; aşează-te şi povesteşte!

4. O DRAMĂ TERIBILĂ

Kammamuri nu aşteptă să i se spună şi a doua oară. Se aşeză pe o grămadă de catifele mototolite, pătate ici-acolo şi, după ce rămase câteva momente tăcut, ca pentru a-şi aduna ideile, zise: —Tigrule din Malaezia, ai auzit vorbindu-se despre *Sunderbuns-ul* fluviului sacru Gange?

— Nu cunosc locurile acelea, dar ştiu lucruri despre delta fluviului, răspunse piratul. Vrei să vorbeşti despre bancurile de nisip care închid gurile de vărsare ale marelui fluviu?

— Da, despre bancurile mari şi numeroase, acoperite de trestii uriaşe şi populate de animale feroce, care se întind pe multe mile la gurile de vărsare ale fluviilor Hugly şi Gange. Stăpânul meu s-a născut acolo, în mijlocul lor, pe o insulă numită *Jungla Neagră.* Era frumos şi puternic, era curajos, cel mai curajos om pe care l-am întâlnit în viaţa mea aventuroasă. Nimic nu-l făcea să tremure: nici veninul cobrei, nici forţa uriaşă a pitonului, nici ghearele marelui tigru de Bengal, nici laţul duşmanilor lui.

— Numele lui? întrebă piratul.

— Se numea Tremal-Naik, vânătorul de tigri şi şerpi din Jungla Neagră.

La auzul numelui, Tigru din Malaezia se ridică şi îl privi fix pe *maharatto.*

— Ai zis vânători de tigri? întrebă el.

— Da.

— De ce porecla asta?

— Pentru că vâna tigri în junglă.

— Un bărbat care înfruntă tigri nu poate fi decât curajos. Fără să-l cunosc, simt deja că îl iubesc pe indianul acela mândru. Povesteşte mai departe!

— Într-o seară, Tremal-Naik se întorcea din junglă. Era o seară magnifică, o adevărată seară bengaleză; aerul era dulce şi parfumat, orizontul încă mai strălucea şi pe bolta cerească apăreau stele minunate. Străbătuse deja o distanţă lungă, fără să întâlnească un suflet viu, când, la mai puţin de douăzeci de paşi, îi apăru în faţă o tânără de o frumuseţe uluitoare.

— Cine era?

— Era o fiinţă cu un ten trandafiriu, cu părul negru şi cu ochii imenşi. L-a fixat o clipă cu o privire melancolică, apoi a dispărut. Tremal-Naik a fost

atât de puternic atins de acea apariţie, încât ardea de dragoste pentru tânăra necunoscută.

După câteva zile s-a comis o crimă pe ţărmul unei insule care se numeşte Rajmangal. Unul dintre ai noştri, care se dusese la vânătoarea de tigri, a fost găsit mort, cu un laţ de gât.

— Oh!… exclamă piratul în culmea surprizei. Cine putea să-l sugrume pe un vânător de tigri?

— Aveţi răbdare şi-o să aflaţi. Cum v-am spus, Tremal-Naik era un om curajos. M-a luat cu el şi m-a debarcat la miezul nopţii la Rajmangal, hotărâţi să-l răzbunăm pe nefericitul nostru tovarăş. Mai întâi am auzit zgomote misterioase care ieşeau de sub pământ, apoi de sub trunchiul unui *banian* imens au ţâşnit câţiva bărbaţi goi, tatuaţi într-un mod bizar. Bărbaţii voiau să-l ucidă pe bietul vânători de tigri.

— Aşa, şi? întrebă piratul, ai cărui ochi străluceau de bucurie.

— Tremal-Naik nu ezita niciodată. Un foc de carabină a fost de ajuns să culce la pământ pe căpetenia acelor indieni, apoi am fugit.

— Bravo, Tremal-Naik! exclamă Tigrul cu entuziasm. Zi-i înainte! îmi place mult să aud această poveste, care îmi taie respiraţia.

— Fiindcă voia ca oamenii care ne urmăreau să ne piardă urmele, stăpânul meu se despărţi de mine şi se refugie într-o pagodă mare, unde o regăsi… Ghiciţi pe cine?

— Te pomeneşte că pe… tânără?

— Da, pe tânără, acum prizoniera acelor oameni.

— Dar cine erau ei?

— Adoratori ai unei divinităţi care nu are altă dorinţă decât să facă victime umane. Se numeşte Kali.

— Teribila zeiţă a *thugs* indieni?

— Zeiţa sugrumătorilor.

— Oamenii aceia sunt mai sângeroşi decât tigrii. Oh! îi cunosc, zise piratul. Am avut câţiva la mine în ceată.

— Un *thug* în ceata ta! exclamă *maharatto,* înfiorându-se. Sunt pierdut!

— Să nu-ţi fie teamă, Kammamuri; într-o vreme aveam câţiva, dar în momentul de faţă nu mai am niciunul. Continuă povestirea ta.

— Tânăra, care acum îl iubea pe stăpânul meu şi ştia la ce pericole se expunea, îl imploră să plece; dar el nu era omul care să tremure de frică. Rămase acolo, aşteptându-i pe înspăimântătorii *thugs,* hotărât să se măsoare cu ei şi s-o elibereze pe prizonieră. Dar, vai! avea prea multă încredere în

forţele lui. După puţin timp, doisprezece bărbaţi înarmaţi cu laţuri intrară şi se năpustiră asupra lui şi, în ciuda unei apărări încăpăţânate, îl doborâră la pământ, îl legară şi apoi fu înjunghiat de capul sugrumătorilor, de cumplitul Suyodhana.

— Şi n-a murit? întrebă Sandokan, care era fascinat de povestire.

— Nu, continuă Kammamuri, n-a murit, fiindcă mai târziu l-am găsit în mijlocul junglei, însângerat, cu pumnalul încă înfipt în piept, dar viu.

— Dar de ce l-au aruncat în junglă? întrebă Yanez.

— Ca să-l mănânce tigrii. L-am dus în coliba noastră şi, după multe îngrijiri, s-a însănătoşit, dar inima lui rămăsese rănită de ochii negri ai tinerei… într-o zi, după ce am scăpat din câteva curse întinse de *thugs* şi ajungând la concluzia că trebuia să plecăm la Rajmangal, se încăpăţâna s-o revadă pe fată. Ne-am îmbarcat noaptea, am coborât pe Mangal şi am acostat pe insulă. Nimeni nu păzea intrarea sub *banian* şi ne-am afundat sub pământ, pătrunzând adânc prin coridoarele foarte întunecoase. Ştiam că, nereuşind să scoată din inima tinerei fete cu ochii negri dragostea pentru Tremal-Naik, *thugs* hotărâseră s-o ardă de vie, ca să potolească mânia monstruoasei zeiţe, iar noi alergam s-o salvăm.

— Dar de ce îi era interzis acelei femei să iubească? întrebă Yanez.

— Pentru că ea era paznic al Pagodei închinate zeiţei Kali şi, ca atare, trebuia să rămână neprihănită.

— Ce neam de ticăloşi!

— După ce am străbătut coridoare lungi ucigând santinelele, ne-am pomenit într-o sală imensă, susţinută de o sută de coloane şi iluminată de o infinitate de felinare, care revărsau în jur o lumină spectrală. Două sute de indieni, cu laţuri în mâini, erau aşezaţi în cerc. În mijloc se ridica statuia lui Kali; în faţa ei era bazinul unde înota un peştişor roşu, despre care se zice că are în el sufletul zeiţei; iar mai încolo se ridica un rug mare.

Şi iată că la miezul nopţii apare căpetenia Suyodhana însoţită de preoţii lui, târând-o cu ei pe nefericita fată, ameţită de opiu şi de parfumuri misterioase. Ea nu opunea nicio rezistenţă. N-o mai despărţeau decât câţiva paşi de rug; deja un om aprinsese o făclie şi *thugs* intonau rugăciunile pentru morţi, când eu şi Tremal-Naik ne-am aruncat ca leii în mijlocul hoardei, descărcând armele noastre în dreapta şi în stânga. Să spargem acel zid uman, să smulgem pe tânără din mâinile preoţilor şi să fugim prin galeriile întunecoase, au fost lucruri doar de o clipă. Unde fugeam? Niciunul dintre noi nu ştia, nu ne gândeam la asta în acel moment suprem.

Căutam doar să câştigăm distanţă faţă de *thugs* care, revenindu-şi din spaimă, se lansaseră iute pe urmele noastre. Alergasem preţ de o oră bună, afundându-ne mereu în viscerele pământului, apoi, găsind un puţ, intrarăm înăuntrul unei caverne care nu avea ieşire. Când am încercat să ieşim de acolo, era prea târziu: *thugs* ne închiseseră înăuntru!

— Blestemăţie! exclamă Sandokan. Zi mai departe, *maharatto,* prietene; povestea ta este foarte interesantă. Spune-mi, aţi scăpat?

— Nu.

— Mii de tunete!

— Ne-au asediat strâns, au aprins de jur-împrejurul cavernei focuri imense, care să ne ardă de vii, apoi au lăsat să cadă asupra noastră un jet de apă în care fusese amestecat nu ştiu ce narcotic. Îndată ce ne-am potolit setea, ne-am prăbuşit la pământ ca loviţi de dambla şi am căzut lesne în mâinile duşmanilor.

Eram de-acum pregătiţi să murim. Ştiam amândoi că mila le era necunoscută *thugs,* cu toate că fusesem deocamdată cruţaţi.

Moartea ar fi fost foarte blândă pentru noi, dar în mintea infernală a lui Suyodhana, capul sugrumătorilor, se formase deja un plan teribil, care avea ca scop să smulgă din inima tinerei fete dragostea pentru Tremal-Naik şi să se debaraseze de stăpânul meu, care ar fi putut să devină pentru ei un duşman de moarte.

Trebuie să ştiţi că, în acel timp, un bărbat curajos, hotărât, căruia îi fusese răpită fiica de către *thugs,* ducea împotriva lor un război îndârjit. Acest bărbat era un englez şi i se zicea căpitanul Macpherson.

Sute şi sute de *thugs* căzuseră în mâinile lui şi zi şi noapte îi urmărea pe alţii, fără odihnă, puternic ajutat de guvernul englez. Nici laţurile sugrumătorilor, nici pumnalele celor mai fanatici sectari nu reuşeau să-l lovească, nici cele mai infernale maşinaţii nu au avut succes împotriva lui.

Suyodhana, care se temea mult de el, îl stârni împotrivă-i pe Tremal-Naik, promiţându-i drept plată mâna *Fecioarei de la Pagoda Orientului,* aşa numindu-se, într-adevăr, tânăra cu părul negru, iubită de stăpânul meu. Capul căpitanului trebuia să fie darul de nuntă!

— Şi Tremal-Naik a acceptat? întrebă Tigrul cu o vie neliniște.

— El o iubea mult pe *Fecioară* şi a acceptat pactul impus de „tatăl apelor sfinte ale Gangelui”, înspăimântătorul Suyodhana.

Nu vă povestesc despre toate cu care îl ispitea, despre toate primejdiile care îl pândiseră ca să se poată apropia de nefericitul căpitan. O combinaţie

favorabilă îi procură mijlocul prin care să devină unul dintre servitorii căpitanului, dar a fost descoperit şi a trebuit să se chinuiască mult ca să-şi redobândească libertatea şi să-şi salveze viaţa. Nu renunţă, totuşi, la îndeplinirea obligaţiei impuse de *thugs* şi într-o zi reuşi să se îmbarce pe o navă, pe care căpitanul Macpherson o conducea spre *Sunderbuns,* ca să-i atace în bârlogul lor pe slujitorii sângeroasei zeiţe. În aceeaşi noapte, însoţit de câţiva complici, intrară în cabina căpitanului ca să-i taie capul.

Conştiinţa lui îi striga să nu comită o crimă, fiindcă viaţa acelui om trebuia să fie sfântă pentru el, şi sângele lui s-ar fi răzvrătit; totuşi, era hotărât, fiindcă numai ucigându-l pe acest formidabil adversar şi-ar fi putut câştiga logodnica: sau cel puţin aşa credea, necunoscând încă perversitatea infernală a fanaticului Suyodhana.

— Şi l-a ucis? întrebară Sandokan şi Yanez cu nelinişte.

— Nu, zise Kammamuri. În momentul acela crucial, numele femeii iubite scăpă de pe buzele stăpânului meu şi fu auzit de căpitan, care era pe punctul de a se trezi. Numele acela a fost ca o lovitură de trăsnet pentru amândoi: a oprit un asasinat şi o crimă, deoarece căpitanul era tatăl femeii iubite de stăpânul meu.

— Pe Jupiter!… exclamă Yanez. Ce istorie cumplită ne povesteşti!…

— Adevărul, domnule Yanez.

— Dar stăpânul tău nu cunoştea numele logodnicei lui?…

— Ba da, dar tatăl spusese altul, ca să nu-i facă pe *thugs* să înţeleagă că el lupta pentru a-şi recâştiga fiica, deoarece se temea că atunci, cunoscând asta, ar fi ucis-o.

— Continuă, zise Sandokan.

— Ceea ce s-a întâmplat se poate imagina. Stăpânul meu a mărturisit totul: în cele din urmă a înţeles viclenia infernală a lui Suyodhana. S-a oferit să-l ducă pe căpitan în cavernele sectarilor. Debarcând la Rajmangal, stăpânul meu a intrat în templul subteran, simulând că duce cu sine capul căpitanului şi, dacă va reuşi să-şi revadă fata iubită, englezul să se năpustească peste *thugs.*

Totuşi, Suyodhana ieşi viu din asaltul neaşteptat al inamicilor şi, când stăpânul meu, căpitanul, logodnica şi soldaţii părăsiră subteranul ca să se întoarcă pe navă, îl auziră strigând cu o voce ameninţătoare: „Ne vom revedea în junglă!…”

Şi acel om mizerabil şi-a ţinut cuvântul. La Rajmangal se adunaseră câteva sute de sugrumători, care fuseseră informaţi de expediţia căpitanului

Macpherson. Conduşi de Sayodhana şi de douăzeci de ori mai numeroşi, se aruncară asupra englezilor. În zadar echipajul navei sări în ajutorul căpitanului. Toţi căzeau printre ierburile uriaşe din junglă, striviţi de numărul inamicilor, iar primul căzut a fost căpitanul. Chiar şi nava a fost cucerită, incendiată şi aruncată în aer. Doar Tremal-Naik şi logodnica lui au fost cruţaţi. Avea Suyodhana remuşcări, voia să stingă conflictul cu stăpânul meu, căruia îi făcuse atâtea ticăloşii, sau spera să facă din el un *thug?* N-am ştiut asta niciodată.

Dar, după trei zile, stăpânul meu, care înnebunise după ce îl obligaseră să înghită o licoare misterioasă, a fost arestat de către autorităţile engleze lângă fortul Williams. Fusese denunţat ca *thug,* iar martorii nu lipseau, deoarece secta aceea avea numeroşi adepţi şi la Calcutta. A fost cruţat, fiindcă era nebun, dar a fost exilat pe viaţă pe insula Norfolk, un ţinut la sudul unei regiuni numite Australia.

— Ce dramă înspăimântătoare! exclamă Tigrul după câteva momente de linişte. Atât de mult îl ura Suyodhana pe nefericitul Tremal-Naik?

— Ucigându-l pe căpitanul stăpânului meu, căpetenia sectarilor voia să stingă pentru totdeauna dorul care ardea în inima *Fecioarei de la Pagodă.*

— Acel şef de *thugs* însetat de sânge era un monstru.

— Dar stăpânul tău este încă nebun? întrebă Yanez.

— Nu, medicii au reuşit să-l vindece.

— Şi nu s-a apărat? N-a dezvăluit totul?

— A încercat, dar n-a fost crezut.

— Dar de ce se află la Sarawak?

— Pentru că nava care îl ducea la Norfolk a naufragiat lângă Sarawak. Din nenorocire, va sta mult în mâinile *rajahului.*

— De ce?

— Pentru că o navă deja a plecat din India şi, dacă nu mă înşeală calculele mele, peste şase sau şapte zile va ajunge la Sarawak. Nava aceea se îndreaptă spre Norfolk.

— Cum se numeşte nava?

— Helgoland.

— Ai văzut-o tu?

— Înainte de a părăsi India.

— Şi unde te duceai cu Young-India?

— La Sarawak, ca să-l salvez pe stăpânul meu, zise Kammamuri cu fermitate.

— Singur?

— Singur.

— Eşti un tinerel îndrăzneţ *maharatto,* zise Tigrul din Malaezia. Şi cu *Fecioara de la Pagoda Orientului* ce a făcut teribilul Suyodhana?

— A ţinut-o prizonieră în subteranele din Rajmangal dar, după atacul sângeros al *thugs,* nefericita a înnebunit.

— Dar cum a scăpat din mâinile *thugs?* întrebă Yanez.

— A scăpat? întrebă Sandokan.

— Da, frate.

— Şi unde e acum?

— Vei afla mai târziu. Kammamuri, povesteşte cum a scăpat, zise Yanez.

— O să vă spun în două cuvinte, zise *maharatto.* Eu am rămas cu *thugs* şi după răzbunarea cumplită a lui Sayodhana, veghind cu atenţie asupra *Fecioarei de la Pagodă.* Aflând după câtva timp că stăpânul meu fusese condamnat la deportare în insula Norfolk şi că nava care îl transporta naufragiase la Sarawak, m-am gândit să fug. Am cumpărat o barcă, am ascuns-o în junglă şi, într-o seară de orgie, în timp ce *thugs,* beţi turtă, nu mai erau în stare să iasă din subteranele lor, m-am dus la Pagoda Sacră, i-am înjunghiat pe indienii care o păzeau, am luat-o în braţe pe *Fecioară* şi am fugit. A doua zi eram la Calcutta, iar după patru zile la bordul lui Young-India.

— Şi *Fecioara?* întrebă Sandokan.

— E la Calcutta, se grăbi să zică Yanez.

— E frumoasă?

— Foarte frumoasă, zise Kammamuri. Are părul negru şi nişte ochi negri, splendizi.

— Şi se numeşte?

— *Fecioara de la Pagodă,* v-am spus.

— Nu are şi alt nume?

— Ba da.

— Spune-mi-l!

— Se numeşte Ada Corishant.

La numele acesta, Tigrul din Malaezia făcu un salt, scoţând un urlet cumplit.

— Corishant… Corishant!… Numele adoratei mame, a sărmanei mele Marianna! Dumnezeule!…

Dumnezeule!… urlă cu un accent disperat.

Apoi se aruncă pe covor cu faţa schimonosită şi cu mâinile strânse în dreptul inimii.

Un hohot de plâns răguşit, care părea un răcnet, îi ţâşni din piept. Surprins, Kammamuri se ridicase să-i dea ajutor piratului, care părea că fusese lovit de moarte, dar două mâini puternice îl opriră.

— Un cuvânt, îi zise portughezul ţinându-l strâns de umeri. Cum se numeşte tatăl tinerei?

— Harry Corishant, răspunse *maharatto*

— Dumnezeule mare… Şi era?

— Căpitan de *„sepoys”*

— Ieşi de aici!

— De ce? Ce s-a întâmplat?…

— Taci, ieşi de aici!

Şi apucându-l iarăşi de umeri, îl împinse brusc dincolo de uşa care se închise la loc cu două răsuciri de cheie.

5. VÂNAREA NAVEI HELGOLANG

Piratul din Mompracem îşi revenise repede din acea cumplită emoţie. Deşi încă răvăşit, faţa lui îşi reluase expresia mândră, care impunea respect şi teamă chiar şi celor mai curajoşi, iar pe buzele lui, încă palide, plutea un surâs melancolic.

Picături mari de sudoare îi îmbrobodeau totuşi fruntea înaltă, uşor încruntată, şi o flacără ciudată strălucea în privirea lui, pătrunzând în străfundul inimilor.

— A trecut furtuna? întrebă Yanez, aşezându-se lângă el.

— Da, zise Tigrul cu o voce surdă.

— De fiecare dată când auzi un nume care îţi aminteşte de Marianna, te agiţi şi ţi-e rău.

— Yanez… am iubit-o mult pe femeia aceea. Amintirea, atât de brusc stârnită, mi-a provocat o durere atât de mare, de parcă un glonţ de carabină m-ar fi lovit în piept… Marianna, sărmana mea Marianna!

Un al doilea hohot de plâns sfâşie pieptul bărbatului.

— Curaj, frate, zise Yanez, care era şi el emoţionat. Nu uita că tu eşti Tigrul din Malaezia.

— Unele amintiri sunt dureroase chiar şi pentru un Tigru.

— Vrei să vorbim despre Ada Corishant?

— Să vorbim, Yanez.

— Crezi ceea ce a povestit *maharatto?*

— Cred, Yanez.

— Ce vei face?

— Yanez, îţi aminteşti ce mi-a spus într-o seară soţia mea sub umbra răcoroasă a unui *durion* maiestos? întrebă Sandokan cu vocea tristă

— Da, îmi amintesc. „Sandokan, prietenul meu cel viteaz, am în îndepărtata Indie o verişoară pe care o idolatrizez. E fiica unui frate al mamei mele”. Aşa ţi-a spus.

— Continuă, Yanez.

— Continui: „Ea a dispărut, nu se ştie unde este. Se zice că *thugs* indieni au răpit-o; Sandokan, viteazul meu prieten, salveaz-o, redă-o tatălui disperat.”

— Destul, destul Yanez! exclamă piratul cu o voce chinuită. Oh, amintirile acelea îmi sfâşie inima. Şi nu pot s-o mai revăd pe această biată femeie!… Marianna, sărmana mea Marianna!…

Piratul îşi prinse capul între mâini şi sughiţuri răguşite ieşeau din pieptul lui atletic.

— Sandokan, fii puternic! zise Yanez Piratul înălţă din nou capul.

— Sunt puternic! răspunse.

— Vrei să reluăm discuţia?

— Da.

— Cu o condiţie: să fii calm!

— Voi fi!

— Ce vei face pentru Ada Corishant?

— Cum ce voi face? Mă mai întrebi! Voi pleca imediat s-o salvez, apoi voi merge la Sarawak ca să-l eliberez pe logodnicul ei.

— Sandokan, Ada Corishant este salvată! zise Yanez.

— Salvată!… Salvată! exclamă piratul sărind în picioare. Unde este?

— Aici.

— Aici!… Şi de ce nu mi-ai spus de la început?

— Pentru că tânăra aceea seamănă cu soţia ta cea plecată dintre noi, deşi nu are nici părul de aur, nici ochii albaştri ca marea. Mă temeam că la vederea ei ai fi avut un şoc.

— Vreau s-o văd, Yanez, vreau s-o văd!

— O vei vedea imediat.

Deschise uşa. În prada unei nelinişti greu de descris, Kammamuri se aşezase pe un gabion, aşteptând să fie chemat.

— Domnule Yanez! exclamă cu o voce înspăimântată, repezindu-se spre portughez.

— Calm, Kammamuri.

— Îl veţi salva pe stăpânul meu?

— Să sperăm, zise Yanez.

— Mulţumesc, domnule, mulţumesc!

— Îmi vei mulţumi când îl vom salva. Acum coboară în sat s-o aduci aici pe stăpâna ta.

Maharatto coborî scara strâmtă, scoţând chiote de bucurie.

— Viteaz băiat, murmură portughezul.

Reintră şi se apropie de Sandokan, care se aşezase şi-şi ţinea faţa ascunsă între mâini.

— La ce te gândeşti, frate? îl întrebă cu o voce afectuoasă.

— La trecut, Yanez, răspunse piratul.

— Nu te mai gândi la trecut, Sandokan. Ştii bine că te face să suferi. Spune-mi, când vom pleca?

— Imediat.

— La Sarawak?

— La Sarawak.

— Vom avea o nucă tare de spart. *Rajahul* din Sarawak e puternic şi-i urăşte de moarte pe piraţi.

— Ştiu, dar oamenii noştri se numesc tigrişorii din Mompracem, iar eu Tigrul din Malaezia.

— Mergem direct la Sarawak sau navigam pe lângă coaste?

— Navigam prin golful mare. Înainte de a debarca, trebuie să scufundăm Helgoland-ul.

— Înţeleg planul tău.

— Eşti de acord cu el?

— Da, Sandokan, şi…

Se opri imediat. Uşa fusese deschisă pe neaşteptate şi în prag apăruse Ada Corishant, *Fecioara de la Pagoda Orientului.*

— Priveşte-o, Sandokan! exclamă portughezul.

Piratul se întoarse. La vederea acestei femei, care sta dreaptă în pragul uşii, scoase un strigăt şi se dădu înapoi până la zid.

— Câtă asemănare! exclamă. Câtă asemănare!

Nebuna nu se mai mişca, păstra o imobilitate absolută, dar îl privea fix pe pirat. Făcu doar doi paşi înainte şi pronunţă un cuvânt:

— *Thugs?*

— Nu, zise Kammamuri, care o urmase. Nu, stăpână, nu sunt *thugs.*

Ea dădu din cap, se apropie de Sandokan, care părea că nu era capabil să se dezlipească de zid, şi-i puse o mână pe piept. Părea să caute ceva.

— *Thugs?*

— Nu, stăpână, nu, zise *maharatto.*

Ada deschise mantia mare de mătase albă, descoperind o platoşă de aur presărată cu diamante mari, în mijlocul cărora apărea, ieşind în relief, un şarpe cu cap de femeie. Privi îndelung acel misterios simbol al sugrumătorilor indieni, apoi se uită la pieptul lui Sandokan.

— De ce nu văd şarpele? întrebă cu vocea pierdută.

— Pentru că aceşti oameni nu sunt *thugs,* zise Kammamuri. Un licăr străluci în ochii nebunei, dar imediat se stinse. Să fi înţeles ceea ce zisese Kammamuri? Poate.

— Kammamuri, ce-ar fi dacă ai rosti numele logodnicului ei?

— Nu, nu! exclamă *maharatto.* Ar leşina.

— Totdeauna este aşa de liniştită?

— Totdeauna, dar nu şi când aude sunetul unei *ramsinga* sau al unei rare, ori când vede un laţ sau o statuie a zeiţei Kali.

— De ce?

— Pentru că atunci se ascunde şi câteva zile deliregază.

În acel moment nebuna se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Kammamuri, Panez, dar şi Sandokan, care îşi revenise din emoţia lui puternică, o urmară.

— Ce vrea să facă? întrebă Yanez

— Nu ştiu, răspunse *maharatto.*

Îndată ce ieşi, nebuna se opri privind curioasă tranşeele şi palisadele care apărau coliba, apoi se îndreptă spre marginea uriaşei stânci, privind marea care gemea de-a lungul recifului insulei. Dintr-o dată se aplecă, de parcă ar fi vrut să audă mai bine rumoarea valurilor, apoi izbucni într-un râs argintiu, exclamând:

— Mangal!

— Ce zice? întrebară într-un glas Sandokan şi Yanez.

— Cred că confundă marea cu fluviul Mangal, care scaldă insula locuită de *thugs.*

— Sărmana fată! exclamă Sandokan suspinând.

— Speri s-o faci să-şi revină? întrebă Yanez.

— Da, sper, răspunse Sandokan.

— Va veni cu noi această nefericită?

— Da, Yanez. În timpul absenţei noastre, englezii ar putea să se arunce asupra Mompracemului şi s-o ia cu ei.

— Când e plecarea?

— Imediat, zise Sandokan.

Kammamuri o luă de mână pe Ada şi cobori scăriţa, urmat de Tigrul din Malaezia şi de Yanez —Ce impresie ţi-a făcut această nefericită? îl întrebă portughezul pe Sandokan.

— O impresie dureroasă, Yanez, zise piratul.

— Ah! De-ai putea s-o faci fericită într-o zi! Seamănă cu răposata Marianna?

— Da, da, Yanez! exclamă Sandokan cu o voce emoţionată. Are aceleaşi trăsături ca şi biata Marianna!…

Destul, Yanez, să nu mai vorbim despre răposata. Mă face să sufăr, să sufăr imens.

Ajunseseră la primele colibe ale satului. Chiar în acel moment, mai multe *praos,* pline cu pradă de război luată de pe Young-India, intrară în golf. Zărindu-şi căpetenia, echipajele o salutară cu strigăte entuziaste, agitând cu frenezie armele.

— Trăiască Tigrul din Malaezia, omul neînvins, urlau.

— Trăiască viteazul nostru căpitan! răspundeau piraţii din sat.

— Toată lumea să mă asculte! porunci el. Tigrul din Malaezia face o expediţie care poate că va costa viaţa multora dintre noi. Tigrişori din Mompracem, pe coastele din Borneo domneşte un om, fiul unui neam care ne-a făcut mult rău şi pe care noi îl urâm, în fine, un englez. Acest om, cel mai înverşunat duşman al pirateriei malaeze, ţine în mâinile lui un prieten al meu, pe logodnicul acestei sărmane nebune, care este verişoara răposatei regine din Mompracem.

Un urlet înfricoşător se înălţă în jurul lui Sandokan.

— Îl vom salva!… îl vom salva!

— Tigrişori din Mompracem, vreau să-l salvăm pe logodnicul acestei nefericite.

— Îl vom salva, Tigrule din Malaezia, îl vom salva!… Cine îl ţine prizonier?

— *Rajahul* James Brooke, Ucigaşul piraţilor!

De data asta nu fu urlet ceea ce izbucni din pieptul piraţilor, fu un răcnet de mânie care nu se mai oprea.

— Moarte lui James Brooke!…

— Moarte ucigaşului piraţilor!

— La Sarawak!… La Sarawak!

— Răzbunare, Tigrule din Malaezia!

— Linişte! tună Tigrul din Malaezia. Karà-Olò, ieşi în faţă! Un bărbat uriaş, cu pielea galben-închisă, cu mâinile încărcate cu inele de aramă şi cu pieptul înconjurat de mărgele de sticlă, cu dinţii ca de tigru, cu cochilii de scoici în părul împletit în şuviţe, se apropie, punând mâna pe o sabie uriaşă care se lăţea spre vârf.

— Pe câţi oameni contezi în trupa ta? îl întrebă Sandokan.

— Optzeci, răspunse piratul.

— Ţi-e teamă de James Brooke?

— Nu mi-a fost teamă de nimeni. Când Tigrul din Malaezia îmi va porunci să mă arunc asupra Sarawakului, eu voi ataca şi în urma mea vor veni toţi oamenii mei.

— Te vei îmbarca cu toată trupa pe Perla din Labuan. Nu trebuie să-ţi spun că *prao* trebuie să fie înţesat de ghiulele şi de praf de puşcă.

— Bine, căpitane.

— Şi eu ce-ar trebui să fac, căpitane? întrebă un malaez bătrân, desfigurat de mai mult de douăzeci de cicatrice.

— Tu, Mayala, o să rămâi la Mompracem cu alte trupe; îi laşi pe cei tineri să meargă la Sarawak!

— Voi rămâne aici, fiindcă îmi porunceşti, şi voi apăra insula cât voi mai avea o picătură de sânge în vene.

Sandokan şi Yanez mai statură puţin de vorbă cu căpitanul trupelor, apoi urcară la colibele cele mari. Pregătirile lor fură scurte. Ascunseră sub haine câteva pungi care conţineau diamante mari, cu o valoare poate de milioane, aleseră carabinele, pistoalele, iataganele şi *kriss*-urile cu vârfuri ascuţite şi otrăvite, îndreptându-se spre coastă. Perla din Labuan, acoperită de vele, se legăna în mica radă, nerăbdătoare să iasă în mare. Pe punte stăteau înşiraţi optzeci de *daiaci* ai lui Karà-Olò, gata să treacă la manevre.

— Tigrişori, să-mi apăraţi insula, zise Sandokan întorcându-se către piraţii înghesuiţi pe plajă.

— O vom apăra, răspunseră în cor tigrişorii din Mompracem, agitând armele.

Sandokan, Yanez, Kammamuri şi *Fecioara de la Pagoda Orientului* urcară într-o ambarcaţiune şi ajunseră la navă care, dezlegând funiile, porni spre marea largă, salutată de urlete: —Trăiască Perla din Labuan!…

— Trăiască Tigrul din Malaezia!…

— Trăiască tigrişorii din Mompracem!

6. DE LA MOMPRACEM LA SARAWAK

Perla din Labuan, cu care căpetenia piraţilor din Mompracem era gata să plece în îndrăzneaţă expediţie, era una dintre cele mai mari şi mai frumoase *prao* care brăzdau mările întinse ale Malaeziei. Avea o capacitate de o sută şaizeci de tone, triplă faţă de un *prao* obişnuit. Avea carena foarte strâmtă, formele zvelte, prora înaltă şi solidă, catargele foarte puternice şi velele destul de ample, iar verga măsura nu mai puţin de şaizeci de metri. Cu vântul în larg, trebuia să parcurgă distanţa ca o rândunică a mării şi să lase cu mult în urmă cele mai rapide vapoare şi cele mai rapide veliere din Asia şi din Australia. Nu avea nimic care să te facă să crezi că ar fi o corabie de corsari. Nici tunuri la vedere, nici echipaj numeros, nici sabordul. Părea un elegant *prao* comercial, cu o încărcătură de preţ în cală, în drum spre China sau spre India. Şi cel mai iscusit lup de mare s-ar fi înşelat în privinţa ei

Totuşi, cine ar fi coborât în cală ar fi putut vedea cu ce mărfuri era încărcat acest *prao.* Nu erau nici covoare, nici obiecte de aur, nici coloniale, nici ceai: erau bombe, puşti, pumnale, iatagane de asalt şi butoiaşe cu praf de puşcă, în cantităţi suficiente să arunce în aer două fregate de mare tonaj.

Apoi, cine ar fi intrat sub marea cabină de comandă ar fi putut vedea şase tunuri cu tragere lungă, aşezate pe cărucioarele lor, gata să arunce uragane de mitralii şi ghiulele şi, de asemenea, două mortiere pentru bombe mari, gheare de abordaj, securi, bărzi şi *parang-uri* grele, armele favorite ale *daiacilor* din Borneo.

Ocolind numeroasele stânci şi bariere din madrepori, care făceau pentru navele mari inaccesibilă intrarea în micul golf, zvelta Perla din Labuan puse prora spre coasta insulei Borneo, mai precis spre capul Siriki, care închide la apus vasta adâncitură din Sarawak.

Vremea era splendidă şi marea liniştită: pe cer, puţini nori de culoarea focului, pe mare, nimic. Nicio velă, nicio dâră de fum care să semnaleze un vapor la orizont, niciun val.

întinderea de culoarea plumbului era perfect liniştită, cu toate că sufla uşor un vânticel proaspăt.

După ce conduseră pe *Fecioara de la Pagodă* în cea mai mare şi mai frumoasă cabină de la pupă, Yanez şi Kammamuri urcară pe covertă, unde Sandokan se plimba cu braţele încrucişate pe piept şi cu capul plecat, cufundat în gânduri adânci.

— Cum ţi se pare nava noastră? îl întrebă Yanez pe *maharatto* care, rezemat de coronamentul pupei, privea cu atenţie coastele prăpăstioase ale Mompracemului, ce dispăreau cu rapiditate în urmă.

— Nu-mi amintesc să fi navigat pe o corabie iute ca asta, domnule Yanez, răspunse *maharatto.* Din câte se pare, piraţii ştiu să-şi aleagă navele.

— Ai dreptate, dragul meu. Nu există vapor care să facă faţă formidabilei Perle din Labuan. În câteva zile, dacă vântul nu se opreşte, vom vedea coastele Sarawakului.

— Fără lupte?

— Asta nu se poate şti. În marea Malaeziei, Perla din Labuan este cunoscută şi sunt multe crucişătoare care bat coastele insulei Borneo. S-ar putea, din întâmplare, ca unul dintre ele să aibă chef să se măsoare cu Tigrul din Malaezia.

— Şi ce ar urma?

— Ei, drace, ne vom bate. Tigrul din Malaezia, prietenul meu, nu refuză niciodată o luptă.

— N-aş vrea să ne atace nişte vase mari.

— Nu-ţi fie teamă. Avem în cală atâtea săbii şi atâtea puşti, încât putem înarma populaţia unui oraş, atâtea bombe, cât să scufundăm o flotă întreagă, şi atâta praf de puşcă, cât să arunce în aer mii de case.

— Dar numai optzeci de oameni!

— Dar ştii tu ce fel de oameni sunt ai noştri?

— Ştiu că sunt curajoşi, dar…

— Sunt *daiaci,* dragul meu.

— Ce înseamnă asta?

— Oameni care nu cunosc frica şi vânează capete.

— Vânează capete?

— Da, dragul meu tinerel, *daiacii,* care trăiesc în cea mai mare parte în pădurile uriaşe din Borneo, se numesc vânători de capete.

— Atunci sunt tovarăşi cumpliţi.

— Sunt grozavi.

— Şi chiar periculoşi. Dacă într-o noapte le vine ideea groaznică să ne taie capetele?

— Nu-ţi fie teamă, flăcăule! Ne respectă şi se tem mai mult de noi decât de divinitatea lor. Ajunge un singur cuvânt, o singură privire a Tigrului, ca să-i facă să devină mieluşei.

— Şi când vom ajunge la Sarawak?

— Peste cinci zile, dacă nu apar neplăceri.

— Furtuni, poate?

— Puah, făcu portughezul ridicând din umeri. Condusă de un lup de mare ca Sandokan, Perla din Labuan îşi râde şi de cele mai mari cicloane. Îţi repet, doar crucişătoarele sunt cele care vin din când în când să ne supere.

— Dar sunt multe dintre acestea?

— Se înmulţesc ca plantele otrăvitoare. Portughezii, englezii, olandezii şi spaniolii poartă un război pe viaţă şi pe moarte contra pirateriei.

— Şi, astfel, într-o zi, piraţii vor dispărea.

— Oh! Nicidecum! exclamă Yanez cu o profundă convingere. Pirateria va dura până când va rămâne un singur malaez.

— De ce?

— Pentru că stirpea malaeză nu se simte înclinată spre civilizaţia europeană. Nu cunoaşte decât hoţia, incendierea, jaful, asasinatul, mijloace violente cu care sunt de acord să trăiască. Pirateria malaeză numără câteva secole. Setea de sânge trece din tată în fiu.

— Dar nu se poate micşora acest rău? Luptele neîncetate trebuie să facă goluri mari printre ei.

— Lucruri fără importanţă! Stirpea malaeză e ca ierburile şi ca insectele otrăvitoare. Moare unul, se naşte altul, iar fiul nu e mai puţin viteaz, nici mai puţin sângeros decât tatăl.

— Tigrul din Malaezia este malaez?

— Nu, este din Borneo şi aparţine unei înalte caste.

— Spune-mi, domnule Yanez, cum se face oare că un om de temut, care distruge nave şi care masacrează echipaje întregi, care jefuieşte şi incendiază sate, în fine, care răspândeşte teroare peste tot, se oferă cu atâta uşurinţă să-l salveze pe stăpânul meu, pe care nu l-a cunoscut niciodată?

— Pentru că stăpânul tău este logodnicul Adei Corishant.

— O cunoştea cumva pe Ada Corishant? întrebă Kammuri surprins.

— N-a văzut-o niciodată.

— Nu înţeleg, atunci…

— O să înţelegi imediat, Kammamuri. În 1850, adică acum şase ani, Tigrul din Malaezia ajunsese în culmea puterii sale. Avea mulţi tigrişori foarte sângeroşi, numeroase *praos,* multe tunuri. Cu un singur cuvânt făcea să tremure toate popoarele din Malaezia.

— Eraţi şi atunci împreună cu Tigrul?

— Da, şi încă de mulţi ani. Într-o zi, Sandokan fu informat că la Labuan trăieşte o tânără încântătoare, foarte frumoasă, şi se simţi învins de dorinţa de a o vedea. Se duse la Labuan, dar fu descoperit de un crucişător, apoi înfrânt şi rănit. Cu infinite chinuri, absolut singur, putu să se refacă sub boschete şi să ajungă la o casă locuită de… ghici de cine?

— N-aş şti.

— De fata pe care voia s-o vadă.

— Oh! Ce stranie coincidenţă!

— Până atunci Tigrul din Malaezia nu iubise decât luptele, măcelurile, furtunile. Dar, văzând-o pe tânără, se îndrăgosti nebuneşte de ea.

— Cine? Tigrul? Imposibil! exclamă Kammamuri.

— Îţi povestesc lucruri adevărate, zise Yanez. O iubeşte pe fată, fata îi întoarce în mod pătimaş sentimentul piratului şi s-au pus de acord să fugă împreună.

— De ce să fugă?

— Fata avea un unchi, căpitan de marină, om necioplit, violent, duşman de moarte al Tigrului din Malaezia. Trec repede peste înspăimântătoarele lupte dintre englezi şi piraţi, peste neplăcerile care l-au atins pe Tigru, peste bombardamentul din Mompracem, peste fugă. Îţi voi spune doar că, în cele din urmă, Sandokan reuşi să se căsătorească cu fata şi să se refugieze în Batavia. Eu şi treizeci de tigrişori l-am urmat.

— Păi ceilalţi?

— Muriseră toţi.

— Şi de ce s-a întors Tigrul la Mompracem?

Yanez nu răspunse şi *maharatto,* surprins că nu primeşte răspuns, ridică ochii şi îl văzu ştergându-şi repede o lacrimă.

— Plângi?

— Nu.

— Ei, nu…

— Ai dreptate, Kammamuri. Chiar pe Tigrul din Malaezia, care nu plânsese niciodată, l-am văzut izbucnind în lacrimi. Inima mi se strânge şi un nod mi se pune în gât când mă gândesc la Marianna Guillonk.

— Marianna Guillonk!… exclamă *maharatto.* Cine e această Guillonk?

— Era tânăra care a fugit cu Tigrul din Malaezia.

— Rudă cu Ada Corishant?

— Verişoară, Kammamuri.

— Iată de ce Tigrul a promis să-l salveze pe Tremal-Naik şi pe logodnica sa! Spune-mi, domnule Yanez, trăieşte Marianna Guillonk?

— Nu, Kammamuri, zise Yanez cu tristeţe. Sunt patru ani de când doarme într-un mormânt.

— A murit!

— A murit.

— Şi unchiul ei?

— Trăieşte, şi este mereu în căutarea lui Sandokan. Lordul James Guillonk a jurat să ne spânzure, şi pe el, şi pe mine..

— Şi unde se află acum?

— Nu ştim.

— Vă temeţi să-l întâlniţi?

— Îţi spun că presimt ceva. Dar… în presentimente deja nu mai cred.

Aprinse o ţigară şi începu să se plimbe pe punte. *Maharatto* observă că acest om, de obicei atât de vesel, se întristase.

— Poate sunt amintiri care l-au făcut melancolic, murmură, şi coborî în cabina nebunei.

La mijlocul zilei au fost semnalate la babord insulele Romades, un grup de insule situat la patruzeci de mile de coasta insulei Borneo, locuite în cea mai mare parte de piraţi, care se înţelegeau de minune cu cei din Mompracem. Câteva *praos* ajunseră Perla din Labuan, urând echipajului şi căpitanului ei *pradă bună.* Câteva vele îndepărtate, o brigantină şi câteva jonci chinezeşti, cu forme greoaie şi baroce, au fost semnalate în timpul zilei, dar Tigrul din Malaezia, care se temea să nu ajungă după Helgoland şi nu dorea să-şi pună oamenii într-o luptă inutilă, nu-şi făcu griji în legătură cu acele nave.

A doua zi, odată cu primele raze ale dimineţii, fu semnalată Whale, insulă mare, la o sută zece mile depărtare de Mompracem, înconjurată de stânci numeroase, care fac din cale afară de periculoasă apropierea de ţărm. O canonieră cu steag olandez, care explora coasta, căutând fără îndoială corăbii ale corsarilor, trecu îndată, cu toată viteza, la escortarea Perlei din Labuan în larg; puntea ei se acoperise într-o clipă de marinari înarmaţi cu carabine cu tragere lungă, iar artileriştii scoaseră la tribord un tun mare.

— Oh! exclamă Yanez apropiindu-se de Sandokan, care privea cu ochi liniştiţi canonieră. Fratele meu, bestia asta a mirosit ceva, fiindcă se pare că se pregăteşte să înceapă vânătoarea.

— Nu cred, răspunse Tigrul. Se vor mulţumi doar să ne urmeze.

— Nu mă simt bine când sunt urmărit de o canonieră.

— Ţi-e frică?

— Nu, fratele meu. Dar dacă acea canonieră ne urmăreşte până la Sarawak?

— De ce vrei să ne urmărească până la Sarawak? Dacă devine suspectă, deci dacă vrea să ne atace, o vom onora cu vârf şi îndesat.

— Nu te-ncrede, frate. Mi s-a spus că James Brooke are o flotă bună, că-şi schimbă destul de des steagul şi înfăţişarea, ca să-i vâneze pe piraţi.

— Cunosc vicleniile acestui lup de mare. Ştiu că uneori, ca să atragă piraţii, rupe catargele navei lui,

Realista, ca să-i mitralieze, îndată ce ajung la distanţa potrivită.

— Sandokan, e adevărat, că acel diavol de om a ucis mulţi piraţi, bătând coastele Sarawakului?

— E adevărat, Yanez. Cu mica lui brigantină, *Realista,* curăţă coastele din partea de mijloc a insulei Borneo, distrugând orice *prao,* incendiind satele, bombardând fortăreţele. Omul acela are sânge în vene, dar nu preţuieşte, totuşi, cât piraţii din Mompracem. Se apropie ziua în care tigrişorii mei vor debarca pe pământurile lui.

— Vrei să te masori cu el?

— Sper. Tigrul îi va da *Ucigaşului de piraţi* o lovitură teribilă, poate lovitura de graţie.

— Sandokan, priveşte canoniera. Ne invită să arătăm steagul nostru.

— În mod sigur, nu-l voi arăta pe-al meu.

— Atunci pe care?

— Hei, Kai-Malu, arată-le curioşilor ălora un steag englezesc, olandez sau portughez!

După câteva clipe, un steag portughez flutura la pupa vasului. Satisfăcută, canoniera o luă aproape imediat spre larg, dar nu spre insula Whale, care se zărea la orizont, ci spre sud. Ruta aceea făcu să se încrunte sprâncenele Tigrului din Malaezia şi ale tovarăşului său.

— Hm!… făcu portughezul. Ce se ascunde sub chestia asta?

— Ştiu, frate.

— Canoniera aia se îndreaptă spre Sarawak, dar nu sunt sigur sută la sută. Îndată ce nu se va mai vedea, îşi vor schimba drumul.

— Oamenii care ne tot ocolesc sunt vicleni. Au mirosit că suntem piraţi.

— Ce vei face?

— Deocamdată, nimic. Astăzi canoniera aia va străbate un drum mai lung ca al nostru.

— Se duce să ne aştepte la Sarawak?

— Probabil.

— Poate că împreună cu flota lui Brooke ne vor întinde o cursă la gurile fluviului, —Ne vom bate.

— Sandokan, noi nu avem decât opt tunuri

— Noi, dar Helgoland are, în mod sigur, mai multe decât noi. Vei vedea, portughezule, cum ne vom distra.

Timp de două zile, Perla din Labuan naviga la o distanţă de vreo treizeci de mile de coasta insulei Borneo, semnalată de vârful muntelui Pătau, un con gigantic acoperit de păduri superbe şi care se ridica la 1850 de picioare peste nivelul mării.

În dimineaţa celei de a treia zi, după o perioadă scurtă de calm, înconjurară capul Siriki, promontoriu stâncos împodobit de câteva insule şi insuliţe, care închid marele golf din Sarawak spre nord. Sandokan, care se temea că putea să se găsească dintr-un moment în altul în faţa flotilei lui James Brooke, îşi încarcă tunurile şi ascunse două treimi din echipaj; apoi înălţă steagul olandez. După aceea puse prora spre capul Tanjong-Datu, care închide spre apus golful şi pe lângă care trebuia să treacă Helgoland, venind din India, Spre mijlocul aceleiaşi zi, spre surpriza generală, Perla din Labuan dădea nas în nas cu canonieră olandeză pe care, cu trei zile înainte, o întâlnise în apele insulei Whale.

Văzând-o, Sandokan izbi violent cu pumnul în parapet:

— Iar canonieră! exclamă, încruntând fruntea şi arătându-şi dinţii albi şi ascuţiţi ca ai unui tigru.

— Ne spionează, Sandokan, zise Yanez.

— Iar eu o voi trimite la fund.

— N-o vei face, Sandokan, zise Yanez. O ghiulea de tun poate fi auzită de flota lui Brooke.

— Mă doare-n cot de flota rajahului.

— Fii prudent, Sandokan.

— Voi fi prudent, fiindcă vrei asta, dar vei vedea că acea canonieră ne va întinde o cursă la gurile Sarawakului.

— Nu eşti tu Tigrul din Malaezia?

— Ba da, dar avem la bord pe Fecioara de la Pagodă. Ar putea s-o lovească un proiectil.

— Vom face scut cu piepturile noastre în jurul ei.

Canoniera olandeză ajunsese la două sute de metri de Perla din Labuan. Pe puntea ei se vedeau căpitanul şi, îngrămădiţi pe proră, treizeci de marinari înarmaţi cu carabine. La pupă, câţiva artilerişti se aşezaseră în jurul unui tun mare. Canoniera înconjură *prao* descriind un semicerc foarte mare, apoi viră la bord, punând prora la sud, spre Sarawak. Avea o viteza care, in trei sferturi de oră făcu ca în urma ei să nu se mai zărească decât o dâră subţire de fum.

— Blestem! exclamă Sandokan. Dacă mă întorc la timp, te scufund cu o singură salvă.

— O vom regăsi la Sarawak, zise Yanez.

— Sper, dar…

Un strigăt venit de sus îl întrerupse brusc:

— Hei! Un vapor la orizont, strigă un pirat care stătea călare pe verga mare.

— Poate un crucişător! exclamă Sandokan, a cărei privire se aprinsese. De unde vine?

— De la nord, răspunse gabierul.

— Îl vezi bine?

— Nu zăresc decât fumul şi vârful catargelor.

— Dacă o fi Helgoland! exclamă Yanez.

— E imposibil. Ar trebui să vină dinspre apus, nu dinspre nord.

— Poate vine de la Labuan.

— Kammamuri! strigă Tigrul.

Maharatto, care se cocoţase pe coronamentul pupei, coborî şi alergă spre pirat.

— Ştii cum arată Helgoland? întrebă Tigrul.

— Da, stăpâne.

— Ei, bine, urmează-mă!

Se aruncară spre frânghiile metalice, se căţărară până în vârful catargului mare şi îşi fixară privirile pe suprafaţa verzuie a mării.

7. HELGOLAND

La orizont, acolo unde cerul se confundă cu oceanul, apăruse aproape dintr-o dată o navă cu trei catarge care, încă destul de departe, se ghicea a fi de mari dimensiuni. Din coş ieşea o dâră de fum negru pe care vântul o ducea undeva departe. Dimensiunea, alcătuirea şi catargele ei arătau că era o navă de război.

— O vezi, Kammamuri? întrebă Sandokan, care fixa vaporul cu atenţia încordată, ca şi cum ar fi vrut să recunoască steagul care flutura pe vârful randei.

— Da, răspunse *maharatto.*

— O cunoşti?

— Aşteptaţi… mi se pare… Helgoland!

— Nu te înşeli?

— Nu, Tigrule, nu mă înşel. Iată prora ei tăiată în unghi drept, iată catargele, toate dintr-o bucată, iată cele douăsprezece saborduri ale ei. Da, Tigrule, da, e Helgoland!

O lumină sinistră ţâşni din ochii Tigrului din Malaezia.

— Acolo este de lucru pentru toţi! exclamă piratul.

Se agăţă de o frânghie şi se lăsă să alunece pe punte. Piraţii, care apucaseră armele în mâini, alergară în juru-i, întrebându-l cu privirea.

— Yanez! chemă el.

— Iată-mă, frate! răspunse portughezul, alergând de la pupă.

— Ia şase oameni, coboară în cală şi scufundă flancurile navei.

— Ce!? Să scufund flancurile navei? Eşti nebun?

— Am planul meu. Auzind strigătele noastre, echipajul vaporului va alerga şi ne va aduna ca pe nişte naufragiaţi. Tu vei fi un ambasador portughez în drum spre Sarawak, iar noi escorta ta.

— Da, şi?

— Suiţi pe vapor, nu va fi greu pentru oameni ca noi să punem mâna pe el. Grăbiţi-vă! Helgoland se apropie.

— Frate, eşti într-adevăr un mare om! exclamă portughezul.

Înarma zece oameni şi coborî în cala plină de arme, de butoiaşe cu pulbere, de proiectile şi de tunuri vechi, care serveau ca lest. Cinci oameni se puseră la babord şi alţi cinci la tribord, cu securi în mâini.

— Mai cu suflet, băieţi, zise portughezul. Loviţi cu putere, dar în aşa fel încât să nu faceţi spărturi prea mari. Trebuie să se scufunde lent, că altfel ne

mănâncă rechinii.

Zece oameni se puseră să spargă bordurile tari ale navei, de parcă ar fi fost făcute din fier. După zece minute, două jeturi enorme de apă se prăvăliră şuierând în cală, îndreptându-se spre pupă. Portughezul şi cei zece piraţi se repeziră pe covertă.

— Ne scufundăm, zise Yanez. Băieţi, ţineţi-vă tare şi ascundeţi pistoalele şi *kriss*-urile sub cămăşi.

Mâine vom avea nevoie de ele.

— Kammamuri, condu-ţi stăpâna pe punte, strigă Sandokan.

— Căpitane, va trebui să sărim în mare? întrebă *maharatto.*

— Nu e nevoie. Dacă, totuşi, trebuie, mă oblig să am eu grijă de tânără.

Maharatto se repezi sub covertă, o prinse între braţele-i puternice pe stăpâna lui şi, fără ca ea să opună o minimă rezistenţă, o duse pe punte. Vaporul era la mai mult de o milă depărtare, dar înainta cu viteza de paisprezece sau cincisprezece noduri pe oră. Peste puţine minute, trebuia să se afle în apele în care se afla *prao.*

Tigrul din Malaezia se apropie de un tun şi trase o ghiulea. Detunătura fu dusă de vânt până la vapor, care puse imediat prora spre *prao.*

— Ajutor! Ajutor!

— Ne scufundăm!

— La noi! La noi! strigau piraţii.

Înclinat la tribord, *prao* se scufunda lent, clătinându-se ca şi când ar fi fost beată. Deja în cală se auzea pătrunzând apa cu o rumoare surdă, în vreme ce butoiaşele cu pulbere se izbeau şi se spărgeau de tunuri. Tăiat de la bază, catargul principal se clătină un moment, apoi se prăvăli în mare, târând în cădere vela mare şi toate şarturile.

— Tunurile în apă, comandă Sandokan, care simţea că *prao* se scufunda prea repede.

Tunurile fură aruncate în mare, apoi butoiaşele cu pulbere, ghiulelele, ancorele, lestul care era pe covertă, funiile şi catargele de schimb. Şase oameni înşfăcară câteva hârdaie şi coborâră în cală ca să mai potolească furia apelor care mărea spărturile.

Vaporul ajunsese la trei sute de metri distanţă şi se oprise. Şase ambarcaţiuni se desprinseră din flancurile lui, îndreptându-se cu toată viteza spre *prao,* care se scufunda.

— Ajutor! Ajutor! striga Yanez, care sta în picioare pe partea interioară a bordului, înconjurat de toţi piraţii.

— Curaj! strigă o voce de pe o ambarcaţiune mai apropiată. Ambarcaţiunile înaintau de zor, despicând apele, însoţite de rumoarea lor. Aşezaţi la pupă, cu cârmele în mâini, timonierii îi încurajau pe marinari, care vâsleau cu furie şi perfect sincronizaţi, fără să greşească vreo lovitură de vâslă. În câteva minute, *prao* se află abordată din două părţi. Ofiţerul care comanda mica formaţie, un tinerel de treabă, în venele căruia trebuia să curgă sânge indian, sări pe puntea vasului gata să se scufunde. Văzând-o pe nebună, îşi descoperi cu curtoazie capul.

— Grăbiţi-vă, mai întâi doamna, apoi ceilalţi, zise. N-aveţi nimic de salvat?

— Nimic, comandante, zise Yanez. Am aruncat totul în mare.

— În barcă!

Fecioara de la Pagodă, apoi Yanez, Sandokan şi câţiva malaezi şi *daiaci* se grăbiră în ambarcaţiunea ofiţerului, în vreme ce ceilalţi se aşezau cum puteau mai bine în celelalte cinci.

Mica echipă se depărta în grabă, îndreptându-se spre vaporul care se deplasa cu viteză mică.

Apa ajunsese atunci pe puntea sărmanei *prao,* care se legăna de la proră la pupă, clătinând plăpândul catarg trinchet. Pe neaşteptate, se aplecă pe flancul drept, se răsuci, apoi dispăru sub valuri, formând un mic vârtej, atrăgând ambarcaţiunile de la o distanţă de douăzeci de metri, în ciuda eforturilor istovitoare ale marinarilor.

— Biata Perlă! exclamă Yanez, care simţi o strângere de inimă.

— De unde veniţi? întrebă ofiţerul de pe Helgoland, care tăcuse până atunci.

— Da la Varauni, răspunse Yanez.

— A apărut vreo spărtură?

— Da, în urma unei ciocniri de reciful de la insula Whale —Cine sunt toţi aceşti oameni de culoare care vă însoţesc?

— *Daiaci* şi malaezi. E o escortă de onoare dată de sultanul din Borneo.

— Dar atunci dumneavoastră sunteţi…?

— Yanez Gomera şi Marhanhao, căpitan al Maiestăţii Sale Catolice, Regele Portugaliei, ambasador la curtea sultanului din Varauni.

Ofiţerul îşi descoperi capul.

— Sunt de trei ori fericit că v-am salvat, zise înclinându-se.

— Şi eu vă mulţumesc, domnule, zise Yanez, înclinându-se şi el. Fără ajutorul dumneavoastră, la ora asta niciunul dintre noi n-ar mai fi fost în

viaţă.

Ambarcaţiunile ajunseră aproape de vapor. Scara fu coborâtă şi ofiţerul, Yanez, Sandokan şi ceilalţi săriră pe covertă, unde îi aştepta neliniştit căpitanul echipajului.

Ofiţerul îl prezentă pe Yanez căpitanului de vapor, un bărbat frumos, la patruzeci de ani, cu mustăţile groase, cu pielea bronzată de soarele ecuatorial.

— Domnule, e un adevărat noroc că aţi sosit la timp, zise căpitanul, strângând cu putere mâna dreaptă pe care i-o întindea portughezul.

— În mod sigur, dragul meu căpitan. Sora mea ar fi fost moartă.

— E sora dumneavoastră, domnule ambasador? întrebă căpitanul, privind-o pe nebuna care nu scosese niciun cuvânt.

— Da, căpitane, dar nefericita este nebună.

— Nebună?

— Da, comandante.

— Aşa de tânără şi aşa de frumoasă! exclamă căpitanul, privind cu ochi compătimitori pe *Fecioara de la*

Pagodă. Poate o fi obosită.

— Aşa cred, căpitane.

— Sir Strafford, condu-o pe doamna în cea mai bună cabină de la pupă.

— Permiteţi, totuşi, ca servitorul ei s-o urmeze, zise Yanez. Kammamuri, întovărăşeşte-o! *Maharatto* prinse mâna tinerei şi îl urmă pe ofiţer la pupă.

— Şi dumneavoastră, domnule, trebuie să fiţi obosit şi flămând, zise căpitanul, întorcându-se spre Yanez.

— Nu zic ba, căpitane. Sunt două nopţi lungi de când n-am dormit deloc şi două zile de când abia ne-am atins de mâncare.

— Încotro vă îndreptaţi?

— La Sarawak. Apropo, căpitane, permiteţi să vă prezint pe Alteţa Sa Regală Orango Kahaian, fratele sultanului din Varauni, zise Yanez prezentându-l pe Sandokan.

Căpitanul strânse cu entuziasm mâna Tigrului din Malaezia.

— Drace! exclamă. Un ambasador şi un prinţ pe vaporul meu? Ăsta e un eveniment! Nu trebuie să vă spun, domnilor, că nava mea este la dispoziţia dumneavoastră.

— Mii de mulţumiri, căpitane, răspunse Yanez. Şi dumneavoastră mergeţi la Sarawak?

— Da, şi vom face călătoria împreună.

— Ce noroc!

— Vă duceţi poate la *rajahul* James Brooke?

— Da, căpitane, trebuie să semneze un tratat foarte important.

— Îl cunoaşteţi pe *rajah?*

— Nu, căpitane.

— O să vi-l prezint eu, domnule ambasador. Sir Strafford, condu-i pe aceşti domni în careul de la pupă şi îngrijiţi-vă să li se servească prânzul.

— Dar marinarii noştri unde vor fi aranjaţi, căpitane? întrebă Yanez.

— Pe punte, dacă nu aveţi ceva împotrivă.

— Mulţumesc, căpitane.

Yanez şi Sandokan îl urmară pe ofiţer, care îi conduse într-o cabină spaţioasă, cu paturi şi mobilată elegantă. Cele două ferestre, cu geamuri mari şi cu perdele de mătase, dădeau spre pupa navei şi permiteau luminii şi aerului să intre în voie.

— Sir Strafford, cine sunt vecinii cabinei noastre? întrebă Yanez.

— Căpitanul la dreapta dumneavoastră, iar sora la stânga.

— Foarte bine. Vom schimba câteva cuvinte prin pereţi. Ofiţerul se retrase, anunţându-i că li se va servi imediat prânzul.

— Ei bine, fratele meu, cum merge treaba? întrebă Yanez când rămaseră singuri.

— Merge cu toate pânzele umflate, răspunse Sandokan. Acei bieţi diavoli cred, într-adevăr, că am fi doi gentlemeni.

— Ce zici de vapor?

— E o navă clasa întâi, care va face cea mai bună figură la Sarawak.

— Ai numărat oamenii de la babord?

— Da, sunt patruzeci.

— Ah! exclamă portughezul făcând o grimasă.

— Ţi-e frică de patruzeci de oameni?

— N-aş zice nu.

— Suntem de ajuns şi toţi aleşi, Yanez.

— Dar englezii au tunuri bune.

— I-am poruncit lui Hirundo să vină să-mi spună de ce mijloace dispune nava. Băiatul e viclean şi ne va spune totul.

— Când vom da lovitura?

— În noaptea asta. Mâine, la prânz, vom fi la gurile fluviului.

— Tăcere, iată prânzul.

Ajutat de doi muşi, băiatul aducea un prânz bogat: două biftecuri, un puding colosal, sticle cu vinuri alese franţuzeşti şi sticle cu gin. Cei doi piraţi, care aveau un apetit ridicat, se aşezară la masă şi asaltară cu poftă prânzul. Pe când atacau pudingul, afară se auzi un pas discret şi un uşor fluierat.

— Intră, Hirundo, zise Sandokan.

Un tânăr frumos, de culoarea bronzului, bine clădit, cu o privire iscoditoare, intră închizând uşa după el.

— Aşează-te şi povesteşte, zise Yanez. Unde sunt ai noştri? întrebă Yanez.

— Pe punte, răspunse tânărul *daiac.*

— Ce fac?

— Îşi pipăie armele.

— Câte tunuri sunt în baterie? întrebă Sandokan.

— Douăsprezece, Tigrule.

— Englezii ăştia sunt bine înarmaţi. James Brooke va avea o nucă tare de spart, dacă va avea chef de încăierare. Cu o singură salvă vom trimite la fundul oceanului pe faimoasa lui *Realista.*

— Te cred, Tigrule.

— Ascultă-mă, Hirundo, şi bagă bine în cap cuvintele mele.

— Sunt numai urechi.

— Deocamdată, nimeni dintre ai noştri nu mişcă un deget. Dar la apusul lunii, răsturnaţi tunurile şi urcaţi toţi pe punte strigând: Foc! Foc! Marinarii, ofiţerii şi căpitanul vor urca şi ei pe covertă, iar noi ne năpustim asupra lor, dacă nu se predau. Ai înţeles?

— Perfect, Tigrule din Malaezia.

— Du-te, şi ai grijă!

Hirundo plecă şi intră în cabina *Fecioarei de la Pagoda Orientului.*

— Îi vom obliga să se predea. Nu mi-ar plăcea să-i omor pe aceşti oameni care ne-au primit cu atâta căldură, zise Sandokan.

Spre ceasurile opt ale serii soarele dispăru la orizont şi tenebrele se întinseră pe uriaşa suprafaţă de apă. Sandokan aruncă o privire afară pe mica ferestruică. La babord, undeva departe, i se păru că vede o masă negricioasă ridicându-se spre nori; la pupă, tot departe, o pânză albă care împungea orizontul.

— Suntem în dreptul muntelui Matang, murmură. Mâine vom fi la Sarawak. Ciuli urechile, apropiindu-se de uşa cabinei. Auzi că două

persoane coborau pe scăriţă, un murmur, apoi două uşi se deschiseră şi se închiseră la loc: una la dreapta şi alta la stânga.

— Bine, murmură. Căpitanul şi locotenentul au intrat în cabinele lor. Totul merge de minune.

După aceea auzi bătând în cabina căpitanului ora nouă, apoi zece, pe urmă unsprezece. Tresări ca şi când ar fi fost lovit de o descărcare electrică. Se ridică din pat.

— Yanez, exclamă.

— Frate, răspunse portughezul.

Tigrul din Malaezia făcu doi paşi spre ieşire cu mâna pe mânerul iataganului.

Un răcnet teribil răsună în pântecele navei, plutind peste mare.

— Foc! Foc!

— Urcăm, zise Sandokan.

Cei doi piraţi deschiseră uşa şi se repeziră pe punte ca nişte tigri.

8. GOLFUL SARAWAK

La strigătul înfricoşător: Foc! Foc!, mecanicul opri imediat motoarele vasului, care acum nu mai înainta decât sub impulsul ultimei bătăi de elice. La apariţia piraţilor, o confuzie de nedescris puse stăpânire pe punte. La proră, aproape goi sau în cămăşi, ieşeau fără nicio rânduială marinarii, încă adormiţi pe jumătate sau în prada unei spaime cumplite, izbindu-se unii de alţii, îndemnându-se, căzând şi ridicându-se din nou. Oamenii de gardă, nu mai puţin îngroziţi, crezând că focul luase deja proporţii alarmante, se înghesuiau să apuce găleţile risipite pe punte. Din tambuchiuri însă, ţâşneau cu furie tigrişorii din Mompracem, cu *kriss-uri* între dinţi şi cu pistoalele în mâini, gata de luptă. Comenzi strigate, blesteme, exclamaţii, întrebări se încrucişau peste tot, dominând mugetele maşinii şi ordinele ofiţerului de cart.

— Unde e focul? întreba câte unul.

— În baterie, răspundea altul.

— La Sfânta Barbara! La Sfânta Barbara!

— Formaţi lanţul!

— Mii de tunete! La pompe!

— Căpitanul? Unde e căpitanul?

— Treceţi la locurile voastre! urla ofiţerul.

— Mai cu inimă, băieţi, la pompe! La locurile voastre! Dintr-o dată, o voce răsunătoare ca o trompetă se auzi în mijlocul punţii vasului imobil.

— La mine, tigrişori!

Tigrul din Malaezia se repezi în mijlocul oamenilor lui. În mâna dreaptă strângea ca pe o bară iataganul, care scânteia în lumina vagă a felinarelor de la proră. Răsună un urlet teribil: —Trăiască Tigrul din Malaezia!

Surprinşi, înspăimântaţi la vederea acestor oameni înarmaţi, gata să se arunce asupra lor, marinarii vasului se grăbiră într-o confuzie generală la pupă, apucând securi, manivele, drugi de fier, lemne, funii.

— Trădare! Trădare! se auzeau urlete din toate părţile.

Cu *kriss*-urile în mână, piraţii se pregăteau să spargă cele două bariere umane. Tigrul din Malaezia opri cu un şuierat încăierarea. Căpitanul apăruse pe punte şi se îndrepta curajos spre ei, cu revolverul în mâna dreaptă.

— Ce se întâmplă? întrebă el cu vocea imperioasă. Sandokan ieşi din grup şi se apropie de el.

— Vezi bine, căpitane, oamenii mei îi atacă pe-ai dumitale, zise:

— Cine eşti dumneata?

— Tigrul din Malaezia, dragă căpitane.

— Cum!… Alt nume?… Unde este ambasadorul?

— Acolo, în mijloc, cu pistolul în mână, gata să tragă în dumneata, dacă nu vă grăbiţi să vă predaţi.

— Mizerabile!…

— Calm, căpitane. Căpetenia piraţilor din Mompracem nu este insultată de cineva fără ca acela să nu fie pedepsit.

Căpitanul făcu trei paşi înapoi.

— Piraţi!… exclamă. Voi, piraţi!…

— Şi încă din cei mai straşnici.

— Înapoi! înapoi sau vă împuşc! tună el ridicând revolverul.

— Căpitane, reluă Sandokan făcând câţiva paşi, noi suntem optzeci, toţi înarmaţi şi hotărâţi la orice, iar dumneata nu ai decât patruzeci de oameni, aproape neînarmaţi. Eu nu vă urăsc şi nu vreau să vă sacrificaţi inutil; predaţi-vă deci, şi vă jur că nu vi se va atinge niciun fir de păr.

— Dar, de fapt, ce vrei dumneata?

— Nava dumitale.

— Ca să faceţi piraterie pe mare?

— Nu, ca să fac o faptă bună, căpitane; ca să reparăm o nedreptate a oamenilor.

— Şi dacă aş refuza?

— Asmut tigrişorii mei asupra dumitale.

— Dar dumneata vrei să mă jecmăneşti!

Sandokan desfăcu un chimir bine umflat pe care îl purta pe sub cazacă şi îl arătă căpitanului.

— Aici e un milion în diamante, zise. Luaţi-l! Căpitanul îl privi buimăcit.

— Nu înţeleg, zise. Aveţi oameni cu care aţi putea să puneţi stăpânire pe navă, fără mari sacrificii, şi în schimb îmi dăruiţi un milion! Ce fel de om sunteţi?

— Sunt Tigrul din Malaezia, răspunse Sandokan. Ei, hai, predaţi-vă sau, dacă nu, voi fi constrâns să-i dezlănţui împotriva dumitale pe aceşti tigrişori care mă înconjoară.

— Dar ce voi face cu oamenii mei?

— Vă îmbarcăm pe toţi în şalupe şi vă lăsăm liberi.

— Şi unde vom merge?

— Coasta insulei Borneo nu este prea departe. Grăbiţi-vă, hotărâţi-vă!

Căpitanul ezita. Poate se temea că, odată depuse armele, piraţii se vor arunca cu putere asupra oamenilor săi ca să-i masacreze.

Yanez ghici imediat ce se petrecea în mintea lui şi ieşi în faţă.

— Căpitane, greşiţi dacă vă îndoiţi de cuvântul Tigrului din Malaezia, fiindcă niciodată nu şi-a încălcat promisiunile făcute, zise el

— Aveţi dreptate, zise comandantul. Olà, marinari, depuneţi armele, orice rezistenţă este inutilă.

Marinarii nu ezitară niciun moment şi aruncară pe punte cuţite, securi, manivele şi drugi de fier.

— Buni băieţi, zise Sandokan.

La un semn, două baleniere şi trei şalupe fură coborâte în mare, după ce fuseseră aprovizionate cu hrană.

Neînarmaţi, marinarii se înşirară prin mijlocul piraţilor ca să-şi găsească locuri în ambarcaţiuni.

Ultimul rămase căpitanul.

— Domnule, nu am nicio armă ca să ne apărăm, nicio busolă ca să ne orientăm, zise el oprindu-se în faţa Tigrului din Malaezia.

Sandokan desfăcu de la un lănţişor care îi atârna pe piept o busolă de aur şi i-o întinse ofiţerului.

— Asta ca să vă orientaţi, răspunse. Îşi scoase de la centură cele două pistoale şi din deget un inel superb, împodobit cu un diamant cât o alună, şi întinse cele trei obiecte căpitanului.

— Aceste arme ca să vă apăraţi, acest inel ca amintire, iar punga plină cu diamante ca să plătiţi nava pe care v-am luat-o.

— Sunteţi cel mai ciudat om pe care l-am întâlnit în viaţa mea, observă căpitanul primind cele trei obiecte. Dar nu credeţi că aş putea descărca aceste arme asupra dumitale?

— N-o veţi face.

— De ce?

— Pentru că sunteţi un gentleman. Mergeţi!

Căpitanul făcu un salut uşor cu mâna şi coborî în ambarcaţiune, care ieşi imediat în larg urmată de celelalte, îndreptându-se spre vest.

După douăzeci de minute, Helgoland naviga sprintenă spre coasta Sarawakului, care era la o depărtare mai mare de o sută de mile.

— Acum să mergem să-l găsim pe Kammamuri şi pe stăpâna lui, zise Sandokan după ce fixă ruta. Să sperăm că nu i s-a întâmplat nimic sărmanei

Ada.

Coborî scăriţa de la pupă împreună cu Yanez şi bătu în uşa cabinei unde se afla *maharatto.*

— Cine e? întrebă Kammamuri.

— Sandokan.

— Am învins, căpitane?

— Da, prietene.

— Trăiască Tigrul din Malaezia, urlă bravul *maharatto.* Apoi îndepărtă mobilele pe care le pusese în spatele uşii şi deschise.

Yanez şi Sandokan intrară. *Maharatto* era înarmat până în dinţi. Mai avea încă în mână iataganul, iar centura îi era plină de pistoale şi de pumnale.

Întinsă pe un jeţ mic sta nebuna, ocupată să smulgă cu o mână nervoasă petalele unui trandafir de China, rupt dintr-un vas de flori. Văzându-i intrând pe Sandokan şi Yanez, se ridică brusc, fixând asupra lor o privire care trăda o spaimă profundă.

— *Thugs!...* Thugs!… exclamă.

— Sunt prietenii noştri, stăpână, zise *maharatto.*

Ea îl privi pe Kammamuri câteva momente, apoi recăzu pe jeţ, reluând smulgerea petalelor din floarea pe care o ţinea în mână.

— I-au produs vreo impresie nefericită urletele de afară? îl întrebă Sandokan pe *maharatto.*

— Da, răspunse acesta. S-a ridicat tremurând toată, strigând: *Thugs! Thugs!* Însă după aceea, încet-încet, s-a calmat.

— Nimic altceva?

— Nimic, căpitane.

— Kammamuri, să veghezi cu atenţie asupra ei.

— Voi sta numai în preajma ei.

Yanez şi Sandokan urcară pe covertă. Chiar în clipa aceea, oamenii de gardă semnalară spre sud un punct roşu-închis care se deplasa cu repeziciune. Yanez şi Sandokan se îndreptară spre proră, privind cu atenţie în direcţia aceea.

— Trebuie să fie felinarul unei nave, zise portughezul.

— În mod sigur. Fapt care mă nelinişteşte destul.

— De ce, frate?

— Nava aia poate să întâlnească şalupele.

— Nu te speria, Yanez. Helgoland are tunuri bune. Dar… nava aia prinde viteză. Yanez, vezi dâra aia roşie-murdară care se înalţă spre cer?

— Pe Jupiter! Ai dreptate!

— La tunuri, băieţi! La tunuri! strigă Tigrul din Malaezia.

— Ce faci? întrebă Yanez prinzându-l de braţ.

— Yanez, e o canonieră.

— Care canonieră?

— Aia care ne urmăreşte. O trimitem la fund.

— Dar dacă tu o scufunzi aici, la Sarawak ne vor bombarda cu tunurile. Dacă nu o vom scufunda după prima salvă, va alerga la blestematul de Brooke şi ne va denunţa.

— Pe Allah! exclamă Sandokan impresionat de acel raţionament.

— Să stăm liniştiţi, frate.

— Şi dacă întâlnesc şalupele?

— Nu e o treabă uşoară, Sandokan. Noaptea e întunecoasă, şalupele navighează spre vest iar canonieră, dacă nu greşesc, are prora spre nord. O întâlnire, în asemenea împrejurări, nu e posibilă. Sau poate greşesc?

— Nu, dar văzând blestemata de canonieră…

— Calm, frate. S-o lăsăm să se ducă spre nord. Canonieră, care îi urmărea cu atâta obstinaţie, dar probabil fără să ştie că îi urmăreşte pe piraţii din Mompracem, ajunsese foarte aproape. La babord şi la tribord străluceau două felinare, unul verde şi altul roşu, iar în vârful trinchetului unul alb. La pupă se zărea timonierul lângă cârmă. Trecu pe lângă Helgoland, descriind un fel de semicerc, şi dispăru spre nord, lăsând în urmă o dâră fosforescentă. Nu trecură zece minute, şi se auzi în larg o voce strigând: —Salut de pe canonieră!

La auzul acelui strigăt, Sandokan şi Yanez se urcară pe covertă, privind cu atenţie spre nord.

— Poate şalupele? se întrebă neliniştit Sandokan.

— Nu văd decât canonieră acolo, departe.

— Să fim gata pentru orice şi să înaintăm cu prudenţă. Sandokan rămase pe punte câteva ore, sperând să mai audă un alt strigăt, dar nu mai auzi decât rumoarea valurilor care se spărgeau de flancurile navei şi geamătul vântului care se strecura printre echipamentele navei. La miezul nopţii, liniştit, dar gânditor, coborî în cabina căpitanului unde îl găsi pe Yanez, care-l precedase, şi se întinse pe pat. Toată noaptea Helgoland naviga înaintând prin golful Sarawak, care, puţin câte puţin, începea să se strâmteze. De la oamenii de gardă nu veni nicio ştire deosebită; numai spre două dimineaţa fusese văzută la tribord, la circa cincizeci de metri, o umbră

neagră trecând cu mare repeziciune şi dispărând în scurt timp. Toţi au luat-o ca fiind un *prao* care naviga fără lumini.

Spre dimineaţă, patruzeci de mile despărţea nava de gurile Sarawakului, fluviul care, la patru ore de mers, ducea la oraşul cu acelaşi nume. Marea era liniştită, iar vântul destul de bun. Ici şi colo se zăreau câteva *praos* şi câteva jonci, cu velele lor imense, iar la vest, puţin neclar, muntele Matang, cu vârful uriaş care se ridica până la 2700 de picioare şi ai cărui versanţi sunt totdeauna acoperiţi de desişuri verzi.

La 11 dimineaţa, la şapte mile depărtare apăru coasta foarte joasă, acoperită de păduri luxuriante şi adăpostită de largi şiruri de stânci.

În mijlocul zilei, Helgoland ocolea peninsula care se bifurca şi înainta în cele mai bune condiţii în golf; puţin după aceea arunca ancora în gurile fluviului, dincolo de capul Montabar.

9. BĂTĂLIA

Gurile fluviului, care formau un fel de port apărat de bancuri nisipoase şi de stânci împotriva cărora se sfărâma furia mării, prezenta un spectacol splendid. De-a lungul râului se întindeau boschete magnifice de *pisang* cu frunze gigantice, ale căror fructe au o culoare galben-aurie, de minunaţi *mangostani,* de *sagii,* din trunchiurile cărora se extrage o feculă foarte nutritivă, de *gambir,* de *betel* şi de colosali arbori de camfor, pe ale căror ramuri urlau bande de maimuţe cu un frumos păr verde şi trăncăneau stoluri de tucani cu ciocuri enorme.

Pe stânci şi pe bancurile de nisip se vedeau *daiaci* pe jumătate goi, ocupaţi cu pescuitul; stoluri de albatroşi, zburători giganţi înzestraţi cu un cioc foarte puternic, şi de fregate, păsări de mare foarte rapide, zburau pe deasupra golfului.

Îndată ce Helgoland aruncă ancora într-un loc bun, chiar în mijlocul fluviului care cobora lent cu mareea, Sandokan se grăbi să arunce o privire asupra navelor care îl înconjurau. Ochii lui căzură imediat pe o mică goeletă înarmată cu multe tunuri, care bara trecerea la trei sute de metri mai sus. La vederea ei, un blestem surd îi ieşi printre buze şi fruntea i se încreţi.

— Yanez, citeşte numele acelui vas, zise el către prietenul care sta lângă el.

— Bănuieşti ceva? întrebă portughezul, apucând ocheanul.

— Cine ştie! Citeşte, Yanez!

— *Realista,* aşa stă scris la pupă.

— Nu m-am înşelat. Inima îmi spunea că ăla era vasul de care se servea James Brooke pentru exterminarea piraţilor malaezi.

— Pe toţi dracii! exclamă portughezul. Avem un vecin formidabil.

— Pe care-l voi trimite cu drag la fundul mării, ca să-mi răzbunăm confraţii.

— Nu-l trimitem, dacă nu ne supără. Trebuie să fim prudenţi, frate, cu atât mai mult cu cât trebuie să-l eliberăm pe sărmanul Tremal-Naik.

— Îl vom elibera!

— Iată, se îndreaptă o barcă spre noi. Cine e omul ăla urât? Sandokan se aplecă peste marginea bordului şi privi. O bărcuţă scobită în trunchiul unui copac, mânuită de un bărbat cu pielea gălbuie, cu un brâu roşu pe şolduri, cu inele de aramă la picioare şi la mâini, cu o beretă din pene pe cap şi cu un cioc uriaş de tucan pe frunte se apropie de navă.

— E un *bazir,* zise Sandokan.

— Ce înseamnă asta?

— E un slujitor al lui Dinata sau a lui Giuwata, două divinităţi ale *daiacilor.*

— De ce vrea să vină pe bord?

— Să ne dăruiască nişte preziceri stupide.

— N-avem nevoie de prezicerile lui.

— Ba, dimpotrivă, Yanez, îl vom asculta. Ne va da informaţii precise despre James Brooke şi despre flota lui.

Bărcuţa ajunsese lângă navă; Sandokan aruncă scara şi *bazirul* urcă pe punte cu o agilitate surprinzătoare.

— Ce treabă ai pe aici? întrebă Sandokan vorbind în limba *daiacilor.*

— Să vă vând prezicerile mele, răspunse *bazirul,* zornăindu-şi numeroasele inele care sunau graţios.

— Nu ştiu ce să fac cu ele. O să te întreb altceva.

— Ce?

— Ascultă-mă bine, prietene. Vreau să aflu multe lucruri de la tine şi, dacă-mi vei răspunde corect, vei avea un *kriss* frumos şi mult tuwak (lichior tare), să bei o lună.

Ochii *daiacului* sclipiră de lăcomie.

— Vorbeşte, zise.

— De unde vii?

— Din oraş.

— Ce face *rajahul* Brooke?

— Se întăreşte!

— Se teme de vreo revoltă?

— Şi de a chinezilor, şi de a nepotului lui Muda-Hassin, bătrânul nostru sultan.

— Tu ai fost plecat vreodată din Sarawak?

— Niciodată.

— Ai văzut adus la Sarawak un prizonier de culoarea bronzului?

Bazirul se gândi câteva momente.

— Un bărbat înalt şi frumos? întrebă.

— Da, înalt şi frumos, zise Sandokan.

— De culoarea indienilor?

— Da, era un indian.

— L-am văzut debarcat acum câteva luni.

— Unde a fost închis?

— Asta nu ştiu, dar îţi poate spune un pescar care locuieşte acolo, zise *daiacul* arătând cu degetul o colibă mică din frunze, care se zărea pe malul stâng. Omul ăla l-a însoţit pe prizonier.

— Când pot să-l văd pe pescarul ăla?

— Acum e la pescuit, dar spre seară se întoarce la colibă.

— De ajuns. Olà, Hirundo, dăruieşte-i *kriss-ul* tău omului acestuia şi pune-i în bărcuţă un butoiaş de gin.

Piratul nu aşteptă să i se spună a doua oară. Coborî în canoe un butoiaş cu licoarea promisă şi îi dădu *kriss-ul* lui, iar omul plecă mulţumit, de parcă i s-ar fi dăruit un ţinut întreg.

— Ce vrei să faci, frate? întrebă Yanez îndată ce *daiacul* părăsi puntea.

— Vom acţiona imediat, răspunse Sandokan. Peste o oră se va lăsa noaptea şi vom merge să-l luăm pe pescar.

— Şi pe urmă?

— Când vom afla unde se află Tremal-Naiak, vom urca la Sarawak şi-l vom căuta pe James Brooke.

— Pe James Brooke?

— Nu vom merge ca piraţi, ci ca nişte mari personalităţi. Tu vei fi un ambasador olandez.

— Sandokan, ne paşte un pericol urât. Dacă Brooke îşi dă seama de şmecherie, ne va spânzura.

— N-avea teamă, Yanez. Frânghia cu care să fie spânzurat Tigrul nu s-a împletit încă.

— Căpitane, zise în acel moment Hirundo apropiindu-se de Sandokan, se văd nave.

Tigrul din Malaezia şi Yanez se întoarseră spre gurile fluviului şi văzură două brigantine de război cu numeroase tunuri, sub pavilion englezesc, navigând în zig-zag în larg, încercând să ocolească vârful Montabar.

— Oh! făcu Yanez. Alte vase de război.

— Te pomeneşti că te surprinde? întrebă Tigrul din Malaezia

— Puţin, frate. Aici, pe fluviul ăsta, sub ochii lui Brooke, nu mă simt sigur. Mă îndoiesc de toate.

— Greşeşti, Yanez. Nu sunt totdeauna doar nave englezeşti pe aici.

După ce navigară în zig-zag o jumătate de oră, cele două brigantine intrară pe fluviu remorcate de o jumătate de duzină de ambarcaţiuni. Salutară steagul *rajahului* cu două lovituri de tun, trecură la tribord de

Helgoland şi se duseră să arunce ancora, una la dreapta, alta la stânga *Realistei,* la o distanţă de numai douăzeci de metri. Când manevra fu terminată, întunericul coborî repede, acoperind tufişurile, stâncile, bărcile, păpurişul, *praos* şi apele fluviului.

Era momentul ales de Sandokan pentru a-şi trimite oamenii pe uscat ca să ia pescarul. O barcă fu coborâtă în mare şi Hirundo împreună alţi piraţi coborâră, vâslind spre mal. Tigrul din Malaezia observa cu atenţie ambarcaţiunea care se îndepărta cu repeziciune. Pe neaşteptate, portughezul arătă o faţă răvăşită şi o privire înspăimântată.

— Sandokan! exclamă el

— Ce ai? întrebă piratul. De ce faci mutra asta îngrozită?

— Sandokan, se pregăteşte ceva împotriva noastră.

— E imposibil! exclamă Tigrul, aruncând în jur o privire ameninţătoare.

— Da, Sandokan, se pregăteşte un atac. Priveşte spre mare. Neliniştit la rândul lui, Sandokan îşi îndreptă privirea spre gurile fluviului. Mâinile-i apucară mânerele *kriss*-ului şi ale iataganului. Un răcnet surd îi ieşi printre buzele tremurătoare.

Acolo, lângă stânci, se zărea o masă neagră, uriaşă, ameninţătoare, ancorată în aşa fel încât să bareze ieşirea. Nu-ţi trebuia mult să-ţi dai seama că e o navă de mari dimensiuni, care se arăta lângă Helgoland.

— Fulgerele cerului, murmură cu o mânie puternică. Să fie adevărat? Totuşi, nu cred.

— Dar nu vezi că ne arată gurile tunurilor? zise Yanez.

— Dar cine putea să ne trădeze?

— Poate canoniera.

— Nu e posibil. Canoniera mergea spre nord.

— Dar la două dimineaţa oamenii de gardă au văzut o formă neagră, foarte rapidă, în drum spre Sarawak.

— Şi tu vrei ca…?

— Canoniera ne-a trădat, termină Yanez. Poate i-a cules pe englezii de pe ambarcaţiuni şi, cine ştie, poate omul care a strigat „Salut de pe canoniera” era un marinar englez aruncat în mare în timpul luptei.

Sandokan se întoarse şi îşi îndreptă privirea spre *Realista.* Nava lui James Brooke era încă la locul ei, dar cele două nave englezeşti se apropiaseră în mod considerabil de Helgoland, care se găsea în acest fel prinsă între două focuri.

— Ah! exclamă teribilul bărbat, vreţi bătălie! Ei bine, fie! O să vă arăt cine sunt, sub fulgerul tunurilor mele!

Încă nu terminase de vorbit, că un urlet ascuţit plecă de pe malul stâng, spre care se îndrepta Hirundo.

— Ajutor! Ajutor! se auziră strigătele.

Sandokan, Yanez şi piraţii săriră ca un singur om la tribord, căutând să distingă ce se întâmpla în întunericul pădurii.

— Ce voce! se miră piratul.

— Să-mi taie mie capul Dinata dacă nu era vocea lui Hirundo, zise un *daiac* cu o statură atletică.

— Hei! Hirundo! strigă Yanez.

Două focuri de puşcă se descărcară în pădure, urmate de patru bufnituri.

În ciuda întunericului, piraţii zăriră patru oameni care înotau disperaţi, îndreptându-se spre navă.

— E Hirundo! exclamă un pirat.

— Oho! Chestia devine serioasă, exclamă altul.

— Să fie vorba de un tir greşit? se întrebă al treilea.

— Linişte, băieţi, zise Tigrul. Aruncaţi frânghiile.

Cei patru oameni, care înotau ca peştii, ajunseră în câteva clipe sub navă. Să se prindă de frânghii şi să se caţere până la bord fu pentru ei o nimica toată.

— Hirundo! zise Sandokan, recunoscând în cei patru oameni pe piraţii trimişi puţin mai înainte să-l caute pe pescar.

— Căpitane, strigă *daiacul,* scuturându-se de apă. Suntem înconjuraţi!

— Fulgerele cerului, tună Tigrul. Repede, povesteşte ce-ai văzut.

— I-am văzut acolo jos, în pădure, pe soldaţii *rajahului* înarmaţi cu puşti, ascunzându-se în dosul copacilor şi în mijlocul tufişurilor. Păreau că nu aşteptau decât un semn pentru a începe focul.

— Eşti sigur că nu te-ai înşelat?

— Sunt mai mult de două sute de oameni şi i-am văzut cu ochii ăştia. N-aţi auzit două focuri de puşcă pe care le-au tras împotriva noastră?

— Ba da, le-am auzit.

— Ce facem, frate? întrebă Yanez.

— Să ne retragem e imposibil. Ne pregătim şi la primele lovituri de tun începem lupta. Tigrişori, la mine! Piraţii, care se ţineau la o distanţă respectuoasă, la chemarea Tigrului înaintară. Ochii lor străluceau şi mâinile

lor mângâiau mânerele *kriss*-urilor. Ştiau însă despre ce era vorba şi fremătau de nerăbdare.

— Tigrişori din Mompracem, zise Sandokan, James Brooke, *Exterminatorul piraţilor malaezi,* se pregăteşte de luptă cu noi. Mii de oameni, mii de malaezi şi de *daiaci* au fost asasinaţi de acest om; ei cer de la confraţii lor răzbunare. Juraţi în faţa mea că-i veţi răzbuna pe acei oameni.

— Jurăm, răspunseră în cor piraţii, în prada unui entuziasm formidabil.

— Tigrişori din Mompracem, reluă Sandokan, suntem unu contra patru, dar Tigrul din Malaezia e cu voi. Fier şi foc, atât timp cât avem praf de puşcă şi ghiulele la bord, apoi vom da nava pradă flăcărilor. În noaptea asta trebuie să demonstrăm acelor câini cum ştiu să lupte puii de tigru din sălbaticul Mompracem, conduşi de Tigrul din Malaezia. La posturile voastre, pui de tigru, la posturile voastre! La comanda mea, foc!

Răspunsul la cuvintele incitante ale Tigrului din Malaezia fu un urlet surd. În frunte cu Yanez, piraţii se repeziră la baterie, îndreptând gurile negre ale tunurilor spre navele inamice. Pe punte rămaseră doi piraţi lângă roata timonei, şi Sandokan care, din turnul prorei spiona cu atenţie mişcările inamicului.

— Se pregătesc, murmură Sandokan cu dinţii strânşi. Peste zece minute golful se va ilumina sub focul a peste cincizeci de tunuri; iar această linişte solemnă va fi ruptă de răgetul pieselor de artilerie, de exploziile bombelor, de şuieratul ghiulelelor, de urletele răniţilor, de strigătele de urrra! ale învingătorilor. Ce spectacol magnific!

Pe neaşteptate, fruntea lui se încreţi.

— Şi Ada? murmură. Dacă o loveşte o ghiulea? Sambigliong!… Sambigliong!

Daiacul care purta numele acesta alergă imediat la chemarea şefului său.

— Iată-mă, căpitane, răspunse.

— Unde e Kammamuri? întrebă Sandokan.

— În cabina *Fecioarei de la Pagodă.*

— Când ajungi acolo îngrămădeşti în jurul peretelui cabinei toate butoaiele, fiarele, saltelele pe care le vei găsi în cală şi în careul de la pupă.

— E vorba să apărăm cabina *Fecioarei* de obuze?

— Da, Sambigliong.

— Lăsaţi în seama mea, căpitane. Fierul nu va ajunge înăuntru.

— Du-te, prietene!

— Un cuvânt, căpitane. Va trebui să rămân acolo?

— Da, şi te însărcinez s-o salvezi pe *Fecioară* dacă vom fi constrânşi să părăsim nava. Ştiu că eşti cel mai bun înotător din Malaezia. Grăbeşte-te, Sambigliong, duşmanul se pregăteşte să ne asalteze.

Daiacul se repezi spre pupă. Sandokan se întoarse la proră, privind cu atenţie fluviul.

De pe vasul care bara gurile fluviului se ridică pe neaşteptate o rachetă. Aproape în aceeaşi clipă un fulger străluci pe puntea *Realistei,* urmat de o formidabilă detunătură.

— Tigrişori, strigă Sandokan. Foc! Foc! îi răspunse un urlet sălbatic:

— Trăiască Tigrul din Malaezia! Trăiască Mompracem! Urmă o scurtă tăcere, plină de ameninţări, apoi mica radă luă foc de la un cap la altul.

Bătălia începuse. Cele cinci nave luptau cu o furie de nedescris, fulgerând, tunând, aruncând uragane de fier, care despicau aerul cu şuierături stridente.

În mijlocul golfului, solid ancorată, Helgoland se apăra cu furie împotriva giganţilor care o atacau. Tuna la babord, tuna la tribord, fără să piardă o lovitură, răspundea la mitralii cu mitralii, cu bombe la bombe, doborând catarge, stopând manevre, distrugând tunuri, prăbuşind baterii, perforând carene, mitraliind pădurea de unde trăgeau cu puştile soldaţii lui James Brooke. Părea o navă de fier apărată de o armată de titani.

Pe Helgoland cădeau vergile şi se clătinau catargele; focul inamic spinteca ambarcaţiunile, demola bordul, îi sfâşia flancurile, îi omora oamenii, dar mai conta? Pulbere şi obuze erau pentru toţi şi Helgoland răspundea cu o furie crescândă, hotărâtă mai curând să piară decât să se predea.

La fiecare lovitură, la fiecare salvă, se auzeau jos, la baterie, tigrişorii din Mompracem urlând:

— Răzbunare! Trăiască Mompracem!

La mijlocul navei, în picioare, Tigrul din Malaezia contempla îngrozitorul spectacol. Omul acela formidabil stătea nemişcat pe puntea navei care se clătina sub picioarele lui, între fulgerele ţâşnite din cinci tunuri, cu ochii în flăcări, cu părul desfăcut în vânt, cu buzele deschise într-un teribil surâs, cu iataganul în mână! Piratul surâdea, în timp ce moartea şuiera în jurul lui, catargele cădeau în faţa lui, mitraliile răgeau cu mânie rupând mesele de pe punte, iar bombele explodau, lansând la trei sute de

metri schijele lor înroşite! Chiar inamicii lui, văzându-l acolo pe nava eroică, impasibil în faţa uraganului de fier, se simţeau cuprinşi de admiraţie.

Bătălia dura de o jumătate de oră, din ce în ce mai înspăimântătoare, mai înverşunată. Ciuruită de mitralii, sfâşiată de furtuna de bombe pe care cincizeci de guri de foc o dezlănţuiseră asupra ei, Helgoland nu mai era decât o carcasă fumegândă. Catarge, utilaje, borduri, părţi din navă, totul era zdrobit. Helgoland era redusă la un burete: prin spărturi se prăvălea şuierând apa fluviului. Trăgea încă, răspundea celor patru inamici care juraseră s-o scufunde, dar nu mai era în stare să continue mult timp lupta. Deja zece piraţi zăceau în baterie, fără viaţă; bombele veneau mai puţine, dar pupa plină de apă se scufunda puţin câte puţin. Zece, poate unsprezece minute încă, şi eroica Helgoland s-ar fi scufundat. Yanez, care-şi făcea cu bravură datoria trăgând cu un tun din cele mai mari, îşi dădu seama de gravitatea situaţiei.

Cu riscul de a primi o salvă de mitralii în cap, se repezi pe puntea în mijlocul căreia sta Tigrul din

Malaezia.

— Frate!… strigă.

— Foc, Yanez… foc… tună Sandokan. Ei se pregătesc de abordaj.

— Nu mai putem să rezistăm, frate! Vasul se scufundă!…

O plesnitură teribilă urmă acestor cuvinte. Lovit de o salvă de grenade, turnul de la proră căzu, sfărmând o parte din covertă şi camera marinarilor. Tigrul din Malaezia scoase un răcnet de mânie —S-a terminat! La mine, tigrişori, la mine!…

Se repezi la bateria de unde tigrişorii din Mompracem continuau să bombardeze vasele inamice. Un om, *maharatto* Kammamuri, îi tăie calea.

— Căpitane, zise, apa invadează cabina *Fecioarei.*

— Unde e Sambigliong?

— În cabină.

— *Fecioara* e vie?

— Da, căpitane.

— Conduceţi-o pe punte şi fiţi gata să vă aruncaţi în fluviu. Tigrişori, toţi pe covertă!

Piraţii descărcară ultima oară tunurile şi urcară pe coverta plină de moloz. Remorcate de câteva şalupe, navele inamice se apropiara pentru abordarea Helgolandului.

— Sandokan! strigă Yanez nevăzându-l pe teribilul bărbat. Sandokan!

Îi răspunseră urletele victorioase ale echipajelor inamice şi carabinele piraţilor.

— Sandokan! repetă. Sandokan!

— Iată-mă, frate! răspunse o voce.

Tigrul de Malaezia se aruncă pe punte cu iataganul în mâna dreaptă şi cu o torţă aprinsă în stânga. În urma lui veneau Sambigliong şi Kammamuri, ducând pe *Fecioara de la Pagodă.*

— Tigrişori din Mompracem! tună Sandokan. Încă o dată, foc!

— Trăiască Tigrul! Trăiască Mompracem! urlară piraţii, descărcând carabinele împotriva celor patru vase.

Helgoland se clătina ca un beţiv şi se dezagrega rapid sub loviturile continue ale inamicilor.

Apele intrau mugind prin flancurile despicate, târându-o repede la fund. Din proră, din pupă, din tambuchi, din saborduri, din baterii ieşeau coloane dese de fum. Vocea Tigrului din Malaezia, răsunătoare ca o trompetă, se făcea încă auzită printre bubuitul tunurilor.

— Se salvează cine poate!… Sambigliong, aruncă-te în fluviu cu *Fecioara!…*

Daiacul şi Kammamuri săriră în apă împreună cu tânăra care îşi pierduse cunoştinţa, şi în urma lor se precipitară toţi ceilalţi, înotând printre navele inamice care se găseau bord la bord cu vasul scufundat. Pe navă rămăsese un bărbat.

Era Tigrul din Malaezia.

În mâna dreaptă strângea încă iataganul şi în stânga torţa. Pe buzele lui erau o atitudine şi un rânjet teribile, sardonice: o lumină crudă sclipi în ochii lui.

— Trăiască Mompracem! fu auzit strigând.

Un *urrra!* formidabil răsună în aer. Douăzeci, patruzeci, o sută de oameni se grăbiră cu armele în mâini spre puntea oscilantă a lui Helgoland.

Tigrul din Malaezia nu îi aşteptă.

Cu o săritură formidabilă sări peste bord şi dispăru în apele fluviului.

Aproape în aceeaşi clipă nava se aprinse cu un zgomot prelung, înspăimântător, o flacără uriaşă se ridică spre cer, iluminând fluviul, navele inamice, pădurile, munţii şi răspândind în jur mii de bucăţi incandescente.

Vasele şi echipajele dispărură în fumul şi flăcările lui Helgoland, aruncată în aer de explozia pulberăriei.

PARTEA II. RAJAHUL DIN SARAWAK

1. TAVERNA CHINEZEASCĂ

— Olà! Frumosule!

— Milord!

— La dracu cu milorzii!

— Sir!

— În iad cu ăia de sunt sir!

— Monseiur?… Señor?

— Spânzură-te! Ce prânz e ăsta?

— Chinezesc, señor, chinezesc ca şi taverna.

— Şi tu vrei să mă faci să mănânc chinezeşte? Ce sunt animalele astea care se mişcă?

— Raci de Sarawak îmbătaţi.

— Şi tu vrei să mă faci să mănânc raci vii? Ei, drăcie!

— Bucătărie chinezească, monseiur.

— Şi friptura asta?

— Câine tânăr, señor.

— Ce?

— Căţel.

— Mii de draci! Şi tu vrei să mănânc câine? Dar asta?

— E pisică, señor.

— Tunete şi fulgere! O pisică!

— O mâncare pentru mandarini, sir.

— Şi prăjeala asta?

— Şoareci fripţi în unt.

— Câine de chinez! Vrei să mă faci să crap!

— Bucătărie chinezească, señor.

— Bucătăria iadului, vrei să zici. La mama dracului! Raci îmbătaţi, friptură de şoareci, carne friptă şi pisică în stufat, pentru prânz! Dacă fratele meu ar fi aici, ar râde de ar crăpa. Dar, hai, curaj, nu trebuie să fii mofturos. Dacă chinezii mănâncă asemenea mâncare, poate să mănânce şi un alb. Curaj, portughezule!

Bravul bărbat care vorbea astfel luă loc pe scaunul de bambus, scoase de la centură un *kriss* magnific, cu mânerul din aur împodobit cu diamante fabuloase, şi tăie în bucăţi carnea friptă, care emana un miros apetisant.

Între o înghiţitură şi alta, începu să observe localul în care se afla. Era o cămăruţă joasă pe ai cărei pereţi erau pictaţi dragoni monstruoşi, flori stranii, luni surâzătoare, animale care vărsau foc pe gură. Peste tot în jur erau scaune şi rogojini pe care, ici şi colea, sforăiau chinezi cu chipul galben, cu craniul chel, cu coada foarte lungă şi cu mustăţile atârnând; se vedeau, în dezordine, mese de toate mărimile, ocupate de malaezi urâţi, cu pielea măslinie şi dinţii negri, şi de *daiaci* foarte frumoşi, pe jumătate goi, cu braţele acoperite de inele de aramă, înarmaţi cu *parang-uri* grele şi cu cuţite lungi de o jumătate de metru. Unii oameni mestecau *siri,* un amestec din frunze de *betel* şi nuci de palmier african, aruncând pe podea scuipături roşietice; alţii beau din vase mari *arak* sau *tuwak,* iar unii mai fumau încă din pipe lungi pline cu opiu.

— Hmm, bombăni omul nostru, spintecând pisica. Ce feţe urâte! Nu ştiu cum blestematul ăla de James Brooke reuşeşte să-i stăpânească pe pungaşii ăştia. Trebuie să fie un mare vulpoi şi un…

Un şuierat ascuţit care venea din afara tavernei îi tăie vorba.

— Oh! exclamă.

Lipi două degete de buze şi imită şuieratul acela

— Señor, strigă cârciumarul ocupat să jupoaie un câine mare abia tăiat.

— Să te spânzure Confucius al tău.

— M-ai chemat, monsieur?

— Gura! Jupoaie-ţi câinele şi lasă-mă în pace.

Un indian înalt, bine tăcut, aproape gol, cu un laţ de mătase strâns în jurul coapselor şi un *kriss* atârnat de şoldul drept, intră aruncând în jur ochii lui mari şi negri. Omul nostru, care curăţa de pe os carnea unei labe de pisică, îl zări pe noul sosit şi se ridică murmurând: —Kammamuri.

Era gata să-şi părăsească locul, când un semn rapid al indianului întovărăşit de o privire rugătoare îl opriră.

— Plutesc ceva pericole în aer, murmură iar. În gardă, prietene!

După ce ezită puţin, indianul se aşeză în faţa lui. Cârciu-marul îl zări.

— O ceaşcă de *tuwak!* ceru noul muşteriu.

Chinezul îi întoarse spatele şi-i aduse o ceaşcă şi un vas cu *tuwak.*

— Spionezi? îl întrebă cu o voce slabă pe Kammamuri, continuând să înfulece.

Indianul făcu un semn afirmativ cu capul.

— Ce apetit, domnule! exclamă cu voce înaltă.

— N-am mâncat de douăzeci şi patru de ore, dragul meu, răspunse omul nostru care, aşa cum şi-a dat seama cititorul, era bravul Yanez, prietenul indivizibil al Tigrului din Malaezia.

— Veniţi de departe?

— Din Europa. Eh! Cârciumar din casa diavolului, un pic de *tuwak!*

— Dacă nu vă displace, vă ofer dintr-al meu, zise Kammamuri.

— Se acceptă, flăcăule. Stai lângă mine şi înfige-ţi dinţii în tot ce am în faţă.

Maharatto nu se lăsă rugat de două ori şi se aşează lângă portughez, punându-se pe mâncat.

— Putem să vorbim, zise Yanez. Nimeni nu ne mai poate suspecta acum că noi suntem prieteni. V-aţi salvat toţi?

— Toţi, stăpâne Yanez, răspunse Kammamuri. Înainte de a se lăsa dimineaţa, la o oră după plecarea dumneavoastră, am părăsit tufişurile dese ale malului şi ne-am refugiat într-o mlaştină mare. *Rajahul* trimisese soldaţii să cerceteze gurile fluviului, dar n-au reuşit să descopere urmele noastre.

— Kammamuri, ştii că am fost isteţi că l-am evitat pe *rajah?* O jumătate de minut întârziere şi săream în aer toţi. Norocul nostru că noaptea era atât de neagră, încât tâlharii ăia nu ne-au văzut înotând spre mal. Sărmana Ada a suferit ceva?

— Absolut nimic, stăpâne Yanez. Ajutat de Sambigliong, am putut s-o transport pe uscat cu toată uşurinţa.

— Unde se află acum Sandokan?

— La opt mile de aici, în mijlocul unei păduri dese.

— Deci, în siguranţă.

— Nu ştiu. Am văzut gărzile *rajahului* cercetând prin pădure.

— Diavolul!

— Dar pe dumneavoastră nu vă paşte niciun pericol?

— Pe mine! Cine o fi nebunul ăla care să mă ia drept pirat? Pe mine, un alb, un european?

— Domnule Yanez, fiţi, totuşi, atent. *Rajahul* trebuie să fie un om destul de viclean.

— Ştiu, dar noi suntem mai vicleni ca ei.

— Ştiţi ceva despre Tremal-Naik?

— Nimic, Kammamuri. Am întrebat câteva persoane, dar fără rezultat.

— Bietul stăpân, murmură Kammamuri.

— Îl vom salva, îţi promit, zise Yanez. În seara asta mă pun pe treabă.

— Ce vreţi să faceţi?

— Caut să mă apropii de *rajah* şi să devin prietenul lui.

— Păi cum?

— Ideea pe care o am mi se pare bună. Voi provoca o încăierare, voi face tărăboi, mă prefac că omor pe cineva şi mă vor aresta gărzile *rajahului.*

— Şi apoi?

— Când mă vor aresta, voi inventa o istorioară frumoasă şi mă vor socoti un lord nobil, un baronet…

— Şi eu ce trebuie să fac?

— Nimic, dragul meu *maharatto.* Vei merge direct la Sandokan şi-i vei spune că totul merge de la bine la mai bine. Totuşi, mâine să vii să dai târcoale în jurul locuinţei *rajahului.* Poate voi avea nevoie de tine.

Maharatto se ridică.

— Un moment, zise Yanez scoţând din buzunar o pungă bine umflată, întinzându-i-o.

— Ce trebuie să fac?

— Ca să-mi îndeplinesc planul, nu trebuie să am niciun ban în pungă. Dă-mi mai întâi *kriss-ul* tău, care nu are cine ştie ce valoare, şi ia-l pe-al meu, care e încărcat de aur şi de diamante.

— Hei! Cârciumar al dracilor, şase sticle de vin de Spania.

— Vreţi să vă îmbătaţi? întrebă Kammamuri.

— Las’ pe mine şi vei vedea. Adio, dragul meu.

Indianul aruncă pe masă un şiling şi ieşi, în timp ce portughezul destupa sticlele care-l costaseră destul de scump. Bău dintr-o sorbitură două sau trei pahare, iar restul de vin îl dădu de băut malaezilor care erau aproape de el şi cărora nu li se părea adevărat că au găsit un european atât de generos.

— Hei, cârciumare, strigă încă o dată portughezul, mai adu-mi vin şi mâncare din cea de lux. Chinezul, care era foarte mulţumit că face afaceri atât de bune şi se ruga în inima lui bunului Buddha să-i trimită în fiecare zi o duzină de asemenea clienţi, aduse nouă sticle, un castron de supă şi pui foarte delicaţi de rândunică, gătiţi cu oţet şi sare, o mâncare pe care numai bogătanii puteau s-o guste.

Deşi mâncase cât doi, portughezul îşi puse din nou dinţii la treabă, începu să bea iar şi să dăruiască vin tuturor vecinilor.

Când termină, soarele apusese de o bună jumătate de oră şi în tavernă se aprinseseră felinare enorme care întindeau peste băutori lumina lor veselă,

plăcută fiilor cu coadă ai Imperiului Celest. Aprinse ţigara, examina cele două pistoale şi se ridică murmurând:

— Dragă Yanez, să mergem. Cârciumarul va face un tărăboi drăcesc, iar eu nu mă voi lăsa mai prejos; voi alerga către gărzile *rajahului* şi voi fi arestat. Sandokan, sunt sigur de asta, n-ar fi gândit un plan mai bun.

Aruncă în aer două-trei guri de fum şi se îndreptă în linişte spre uşă. Trecea peste prag, când se simţi prins de haină.

— Monsieur! zise o voce

— Ce vrei, pungaşule? întrebă, arătându-se ofensat.

— Plata, senor.

— Ce plată?

— Dumneavoastră nu mi-aţi plătit. Îmi datoraţi trei lire, şapte şilingi şi patru pence.

— Du-te dracului! N-am un ban în toate cele zece buzunare ale mele.

Din galben cum era, chinezul se făcu cenuşiu.

— Dar trebuie să-mi plăteşti, strigă agăţându-se de hainele portughezului.

— Canalie, nu pune mâna pe hainele mele! urlă Yanez.

— Îmi datoraţi trei sterline, şapte şilingi şi…

— Şi patru pence, ştiu: însă eu nu-ţi voi plăti, ticălosule… Du-te, jupoaie-ţi câinele şi lasă-mă-n pace.

— Eşti un bandit, gentlemanule? O să pun să te aresteze!

— Încearcă!

— Ajutor! Arestaţi-l pe hoţul ăsta! urlă chinezul.

Patru rândaşi de la bucătărie se repeziră în ajutorul stăpânului lor, înarmaţi cu tigăi, cu oale şi cu linguroaie.

Era ceea ce dorea portughezul, care voia tărăboi cu orice preţ. Cu o mână de fier îl prinse pe cârciumar de gât, îl ridică de la pământ şi-l azvârli afară pe uşă, să-şi rupă nasul de pietrele drumului. Apoi se întoarse la cei patru rândaşi, împrăştiindu-i cu rapiditate uimitoare pe calici, încât nenorociţii, cât ai zice peşte, se pomeniră întinşi pe pământ, lângă stăpânul lor.

— Ajutor, compatrioţi! urla cârciumarul.

— Hoţul! Asasinul! Ucigaşul! Criminalul! urlau rândaşii.

2. O NOAPTE ÎN ÎNCHISOARE

Strigătul acela scos de chinezi în cartierul chinezesc trebuia să obţină acelaşi efect pe care l-ar fi avut un gong bătut pe o stradă din Canton sau din Beijing. Într-adevăr, în mai puţin de două minute vreo două sute de conaţionali ai cârciumarului, înarmaţi cu tulpini de bambus, cu cuţite, cu pietre şi cu umbrele, se aflau adunaţi în faţa uşii tavernei, scoţând zbierete înspăimântătoare.

— Unde e hoţul, strigau unii, învârtind ameninţător bastoane şi umbrele.

— Spânzuraţi-l pe alb! urlau alţii arătând cuţitele.

— Să-l aruncăm în fluviu!

— Omorâţi-l! înecaţi-l! Ardeţi-l! Spânzuraţi-l! înfricoşaţi de acea zarvă şi temându-se să nu fie omorâţi cu pietre, beţivanii părăsiră în grabă taverna, unii ieşind pe uşă şi amestecându-se cu gloata de afară, alţii sărind pe ferestrele, din fericire nu prea înalte. Nu rămase decât portughezul, care râdea să crape, de parcă ar fi asistat la cea mai strălucitoare farsă.

— Bravo! Bine! Bis! striga el, armând totuşi pistoalele şi trăgând de la centură *kriss-ul.*

Un chinez din primul rând, care vorbea mai mult decât toţi, aruncă spre el cu o piatră; dar piatra ajunse de sparse o sticlă mare de *sam sciu,* şi licoarea se împrăştie pe pământ.

— Ei, tâmpitule! îl ruinezi pe cârciumar.

Culese piatra şi o retrimise agresorului, care rămase fără un dinte.

Acum urletele răsunau şi mai tare în cartier, adunând în goană alţi chinezi, unii dintre ei înarmaţi cu vechi archebuze. Aţâţaţi de prietenii cârciumarului, trei sau patru încercară să intre, dar la vederea celor două pistoale pe care portughezul le îndrepta spre ei, se retraseră în grabă, arătându-şi călcâiele vârâte în saboţii lor.

— Să-l omoram cu pietre! strigă o voce.

— Şi taverna mea? gemu cârciumarul.

O grindină de pietre se abătu asupra tavernei, spărgând felinarele, damigenele, castroanele şi toate vasele.

Văzând că tumultul creştea în mod periculos, portughezul descarcă în aer cele două pistoale.

împuşcăturile ţinură la respect şapte archebuze, dar sporiră şi mai mult vacarmul.

Pe neaşteptate, se auziră diferite voci strigând:

— Drum!… La o parte!…

— Gardienii *rajahului!* Portughezul respiră uşurat.

Zgomotul acela asurzitor, bastoanele agitate în aer, cuţitele, grindina de pietre, muschetele şi afluxul continuu al mulţimii începuseră să-l neliniştească.

— Să spargem acum, când nu mai e niciun pericol, îşi zise. Se repezi spre o masă şi o răsturnă, făcând ţăndări toate damigenele, vasele şi farfuriile care erau pe ea.

— Opriţi-l! Opriţi-l! zbiera cârciumarul. Albul ăsta sparge tot!

— La o parte! Drum pentru gardienii *rajahului!* strigau unii.

Mulţimea se dădu la o parte şi la uşă apărură doi bărbaţi de culoare, înalţi, robuşti, cu hainele şi încălţămintea din pânză albă, şi cu câte o sabie uriaşă în mâini.

— Înapoi! strigă portughezul, îndreptând asupra lor pistoalele.

— Un european! exclamară cei doi gardieni miraţi.

— Zi un englez, rosti Yanez.

Cei doi gardieni îşi puseră săbiile în teacă.

— Nu vrem să vă facem niciun rău, zise unul dintre ei. Suntem în serviciul *rajahului* Brooke, compatriotul dumneavoastră.

— Şi ce vreţi de la mine?

— Să lăsaţi la o parte neîncrederea asta.

— Ca să mă duceţi în care carceră?

— Unde va crede de cuviinţă *rajahul.*

— Mă duceţi la el?

— Fără îndoială.

— Dacă e aşa, vin. Din partea *rajahului* Brooke nu am de ce să mă tem.

Cei doi gardieni îl încadrară şi îşi scoaseră din nou săbiile din teacă, ca să-l protejeze de furia chinezilor, ajunsă la culme.

— Drum! strigară.

După ce urlară pe toate vocile şi lansară blesteme la adresa lui Yanez, a gardienilor şi a rajahului, pe care îl acuzau că-i protejează pe tâlhari, chinezii se împrăştiară, lăsându-i singuri pe cârciumar şi pe cele patru slugi ale lui, toţi bătuţi măr.

Sarawak nu era un oraş prea mare: în mai puţin de cinci minute cele două gărzi ajunseră la micul palat al *rajahului,* construit din lemn, ca toate locuinţele albilor care împodobeau micile coline din jur. Pe acoperiş flutura

un steag, căruia portughezului i se păru roşu, ca al englezilor; în faţa uşii sta băţos un indian înarmat cu puşcă cu baionetă.

— Mă conduceţi imediat la *rajah?*

— E prea târziu, răspunseră gărzile. *Rajahul* doarme.

— Şi unde o să-mi petrec noaptea?

— O să vă dăm o cameră.

— Numai să nu fie într-un beci.

— Un compatriot al *rajahului* nu e pus la beci.

Portughezul fu invitat să intre. Urcară o scară, apoi Yanez fu introdus într-o cămăruţă cu ferestre apărate de rogojini mari din frunze de *nipa,* şi al cărei mobilier era constituit dintr-un hamac din fibră de cocos, din câteva mobile de provenienţă europeană şi de o lampă care fusese deja aprinsă.

— Pe Jupiter! exclamă frecându-şi cu veselie mâinile. Voi dormi ca un babirusa.

— Doriţi ceva? întrebă un gardian.

— Să mă laşi să dorm, răspunse Yanez.

Un gardian ieşi, însă celălalt se aşeză lângă uşă, ducând la gură o nucă de palmier african înfăşurată într-o frunză de *betel.*

— Să profităm de asta şi să-l facem să cânte; sunt multe lucruri pe care nu le ştiu, dar pe care omul ăsta fără îndoială că le ştie, gândi Yanez.

Îşi răsuci o ţigară, o aprinse, aspiră câteva guri de fum şi se apropie de gardian:

— Flăcăule, eşti indian? întrebă.

— Bengalez, sir, răspunse gardianul.

— Şi eşti de mult timp aici?

— De doi ani.

— Ai auzit vorbindu-se de un pirat care se numeşte Tigrul din Malaezia?

— Da.

Yanez îşi reprimă cu greutate un gest de bucurie.

— E adevărat că Tigrul e aici? întrebă.

— Asta nu ştiu, dar se zice că piraţii au asaltat o corabie la douăzeci sau treizeci de mile de coastă şi că pe urmă au debarcat.

— Unde?

— Nu se ştie în mod precis în ce loc, dar vom afla.

— În ce fel?

— *Rajahul* are spioni pricepuţi.

— Spune-mi, e adevărat că acum câteva luni a naufragiat o navă englezească lângă capul Tanjong-Datu?

— Da, răspunse indianul. Era o navă de război provenind din Calcutta.

— Şi cine a sărit în ajutorul ei?

— *Rajahul* nostru, cu *Realista* lui.

— A fost salvat echipajul?

— Tot, inclusiv un indian condamnat la deportare pe viaţă, nu-mi amintesc în ce insulă.

— Un indian condamnat la deportare pe viaţă? exclamă Yanez, simulând o maximă surpriză. Şi cine era ăsta?

— Se numea Tremal-Naik.

— Şi ce delict comisese? întrebă Yanez, trepidând.

— Se zicea că ar fi omorât englezi.

— Ce bandit! Şi mai este încă aici indianul ăsta?

— E închis în fortăreaţă.

— În care?

— În aia de pe culme. Nu există decât una în Sarawak.

— Fortăreaţa are garnizoană?

— Sunt marinari de pe nave naufragiate.

— Mulţi?

— Şaizeci, maxim. Yanez făcu o strâmbătură.

— Şaizeci de oameni! murmură. Poate că au şi tunuri.

Şi începu să se plimbe gânditor prin cameră. Trecură astfel câteva minute, apoi se întinse în hamac, rugă santinela să facă lumina mai mică şi închise ochii.

Deşi prizonier şi cu multe gânduri în cap, portughezul dormi liniştit, ca şi cum ar fi fost la bordul Perlei din Labuan sau în coliba Tigrului din Malaezia. Când se trezi, o rază pătrundea prin frunzele de *nipa* care serveau drept obloane. Privi spre uşă, dar santinela nu mai era acolo.

Văzându-l dormind sau poate auzindu-l sforăind, plecase, convins că un prizonier de soiul acesta n-ar fi sărit pe fereastră.

— Foarte bine, zise portughezul. Să profităm.

Coborî din hamac, îşi făcu puţin toaleta, ridică oblonul şi se puse la fereastră, respirând din plin aerul proaspăt al dimineţii.

Cu o privire rapidă, portughezul parcurse oraşul şi îşi fixă ochii asupra colinelor. Acolo, sus, se vedea o bisericuţă graţioasă şi, nu la mare distanţă,

o redută, solid construită şi cu multe ferestruici. Portughezul o privi cu o atenţie deosebită.

— Printre cei de acolo e şi Tremal-Naik, murmură. Cum îl eliberez?

În aceeaşi clipă o voce din spatele lui rosti:

— *Rajahul* vă aşteaptă.

Yanez se întoarse şi se află în faţa bengalezului.

— Ah, tu eşti, prietene? zise surâzând. Ce face *rajahul* Brooke?

— Sir, vă aşteaptă.

— Să mergem să-i strâng mâna.

Ieşiră, urcară o scară înaltă şi intrară într-un salon ai cărui pereţi dispăreau sub un strat de arme de toate mărimile şi de toate formele.

— Intraţi în cabinetul acela, zise bengalezul.

— Ce-o să-i povestesc? murmură portughezul. Curaj, Yanez. Ai în faţa ta o vulpe bătrână.

Împinse uşa şi intră hotărât în cabinet, în mijlocul căruia, în faţa unei mese încărcate cu hărţi geografice, sta *rajahul* din Sarawak.

3. RAJAHUL JAMES BROOK

James Brooke, căruia toată Malaezia şi marina din două părţi ale lumii îi datorau mult, merită câteva rânduri despre povestea lui.

Omul acesta îndrăzneţ care, cu preţul unor lupte sângeroase şi ale unor eforturi extraordinare, căpătase porecla de *Exterminator al piraţilor,* descindea din familia baronetului Vyner care, sub Carol al II-lea, a fost Lord Mayor al Londrei. Foarte tânăr încă, se înrola în armata pentru India ca stegar, dar, rănit grav într-o luptă împotriva celor din Borneo, şi-a dat după puţin timp demisia, retrăgându-se la Calcutta. Viaţa liniştită nu era făcută pentru tânărul Brooke, om rece şi calculat, dar dotat cu o energie extraordinară şi iubind aventurile cele mai riscante.

Vindecându-i-se rana, se întoarse în Malaezia, străbătând-o în toate părţile. În urma acestui voiaj, el îşi dobândi celebritatea, devenită mai târziu mondială.

Profund impresionat de neîncetatele piraterii şi de măcelurile oribile la care se dedau piraţii malaezi, şi cu atât mai mult de comerţul cu oameni de culoare vânduţi ca sclavi, şi-a propus, în ciuda unor mari pericole pe care le întâlnea, să asigure navigarea normală şi eliberarea Malaeziei.

Când era vorba de intenţiile sale, James Brooke era un om de o tenacitate extraordinară. A învins obstacolele pe care i le punea guvernul lui în executarea îndrăzneţului său program, a înarmat un mic schooner, *Realista,* şi în 1838 a pornit pe mare spre Sarawak, orăşelul din Borneo care atunci nu avea mai mult de 1500 de locuitori. A debarcat acolo într-un moment urât.

Poate aţâţată de piraţii malaezi, populaţia din Sarawak, se răsculase împotriva sultanului Muda-Hassin şi războiul fierbea cu o furie extremă; Brooke îşi oferi imediat braţul său sultanului, se puse în capul trupelor acestuia şi, după numeroase lupte, în mai puţin de douăzeci de luni înăbuşi revolta.

Odată terminată campania, ieşi pe mare împotriva piraţilor şi negustorilor de carne umană. Instrui echipajul în timpul unei croaziere timp de doi ani, trecând de la început la lupte, distrugeri, exterminări, incendieri. Nu se poate estima numărul de piraţi ucişi de el, de ambarcaţiuni şi de *praos* scufundate, de cuiburi de piraţi distruse. A fost crud, nemilos, poate mai mult decât trebuia.

După înfrângerea pirateriei, se întoarse la Sarawak. Recunoscător pentru marile servicii aduse, sultanul Muda-Hassin îl numi *rajah* al oraşului şi al districtului. În 1856, anul în care se întâmplă evenimentele pe care le narăm, James Brooke era în culmea măririi sale şi, cu un singur gest, îl făcea să tremure până şi pe sultanul din Varauni, cel mai întins regat din marea insulă Borneo. La zgomotul pe care îl făcu Yanez intrând, *rajahul* se ridică sprinten. În ciuda faptului că trecuse de cinzeci şi ceva de ani şi a eforturilor făcute într-o viaţă foarte agitată, era un bărbat încă în putere, robust, a cărei neobosită energie transpărea din privirea lui vie şi strălucitoare. Totuşi, unele riduri care-i brăzdau fruntea şi părul deja alb anunţau o îmbătrânire precoce.

— Alteţă! zise Yanez înclinându-se.

— Fii binevenit, compatriotule, zise rajahul întorcându-i salutul.

Primirea era încurajatoare. Yanez, care la intrarea în acel cabinet îşi simţise inima bătând cu mare frecvenţă, se linişti.

— Ce vi s-a întâmplat ieri seară? întrebă *rajahul* după ce îi arătă cu degetul un scaun. Gărzile mele mi-au povestit că aţi tras cu pistoletele. Dragul meu, nu trebuie să-i iritaţi pe chinezi, fiindcă sunt numeroşi şi nu-i iubesc deloc pe albi.

— Alteţă, făcusem un drum foarte lung şi muream de foame. Aflându-mă dinaintea unei taverne chinezeşti, am intrat să mănânc şi să beau, deşi nu aveam niciun şiling în buzunar.

— Cum!? sări *rajahul.* Un compatriot al meu fără un şiling? Să auzim de unde veniţi şi ce motiv v-a adus aici. Eu îi cunosc pe toţi albii care locuiesc în Statul meu, dar nu v-am văzut niciodată.

— Este prima dată când pun piciorul în Sarawak, zise Yanez.

— Şi de unde veniţi?

— De la Liverpool.

— Păi cu care navă aţi venit?

— Cu iahtul meu, Alteţă.

— Atunci, cine sunteţi dumneavoastră?

— Lordul Gilles Welker de Closeburn, răspunse Yanez fără să ezite.

Rajahul îi întinse mâna, pe care portughezul se grăbi să o strângă cu multă căldură.

— Sunt fericit să primesc în Statul meu un lord din nobila Scoţie, zise *rajahul.*

— Mulţumesc, Alteţă, răspunse Yanez înclinându-se.

— Unde aţi lăsat iahtul dumneavoastră?

— La gurile fluviului Palo.

— Şi cum aţi ajuns aici?

— Parcurgând cel puţin două sute de mile pe jos, printre in fisuri şi mlaştini, trăind cu fructe, ca un adevărat sălbatic.

Rajahul îl privi surprins.

— Poate v-aţi rătăcit, întrebă.

— Nu, Alteţă.

— Iahtul dumneavoastră a naufragiat?

— Nu, a fost scufundat cu lovituri de tun, după ce a fost jefuit de tot ce avea pe el.

— Dar de cine?

— De piraţi, Alteţă.

Rajahul, Exterminatorul piraţilor, sări ca un arc, cu ochii scânteind, cu chipul marcat de o teribilă mânie.

— Piraţii! exclamă. N-au fost încă exterminaţi blestemaţii ăia?

— Se pare că nu, Alteţă.

— L-aţi văzut pe capul piraţilor?

— Da, zise Yanez.

— Cum arăta?

— Destul de frumos, cu părul foarte negru, cu ochii scânteietori, cu pielea bronzată.

— El a fost! exclamă *rajahul* cu o vie emoţie.

— Care el?

— Tigrul din Malaezia.

— Cine e Tigrul din Malaezia? Am mai auzit acest nume, zise Yanez.

— E un bărbat puternic, milord, un bărbat care are curajul leului şi ferocitatea tigrului, care conduce o bandă de piraţi care nu se teme de nimeni. Acum trei zile omul acesta a aruncat ancora la gurile fluviului meu.

— Ce îndrăzneală! exclamă Yanez care-şi opri cu greu un chiot. Şi l-aţi atacat?

— Da, l-am atacat şi l-am înfrânt. Dar victoria m-a costat scump.

— Ah!

— Văzându-se înconjurat, după o luptă îndârjită, care a costat viaţa a şaizeci de soldaţi din Sarawak, a dat foc prafului de puşcă, care a făcut să sară în aer nava lui împreună cu una de-a mea.

— Deci a murit?

— Mă îndoiesc de asta, milord. Am căutat cadavrul lui, dar n-a fost posibil să-l găsim.

— Să fie încă viu?

— Eu cred că s-a refugiat în tufişuri cu un mare număr dintre oamenii lui.

— Să intenţioneze să atace oraşul?

— E un om capabil să încerce lovitura, dar care nu mă va găsi neapărat. Am adus trupe de *daiaci,* care-mi sunt foarte credincioase, şi am trimis mai mulţi indieni din garda mea să cerceteze pădurile.

— Aţi făcut bine, Alteţă.

— Cred şi eu, milord, zise *rajahul* râzând. Dar continuaţi povestirea dumneavoastră. Cum v-a atacat Tigrul?

— Plecasem cu două zile înainte din Varauni, punând prora spre capul Siriki. Aveam intenţia să vizitez oraşele principale din Borneo, înainte de a mă întoarce în Batavia şi apoi în India.

— Făceaţi un voiaj de plăcere?

— Da, Alteţă. Eram pe mare de unsprezece luni.

— Continuaţi, milord.

— Spre apusul celei de a treia zi, iahtul a aruncat ancora lângă gurile fluviului Palo. M-am coborât pe uscat şi am intrat singur în pădure, cu speranţa să dobor câţiva babirusi sau o duzină de tucani. Mergeam de două ore, când am auzit o canonadă, apoi a doua, a treia, un tunet continuu, furios, de artilerie.

Speriat, m-am întors alergând spre coastă. Era prea târziu. Piraţii abordaseră iahtul meu, uciseseră sau făcuseră prizonier echipajul şi începuseră jaful.

Am rămas ascuns, până când nava mea a fost scufundată, apoi m-am grăbit spre plajă. N-am văzut decât cadavre, pe care resacul le rostogolea printre stânci, moloz şi capătul catargului principal care ieşea din mijlocul valurilor. Disperat, toată noaptea am făcut ocoluri în gurile fluviului, chemând în zadar pe marinarii mei fără noroc. Dimineaţa m-am pus hotărât pe mers, urmând coasta, traversând păduri, mlaştini şi fluvii, mâncând fructe şi zburătoare pe care mi le procura carabina mea.

La Sedang am cedat arma mea şi ceasul, singurele bogăţii pe care le mai aveam, şi m-am odihnit patruzeci de ore. Am dobândit îmbrăcăminte nouă de la un cultivator olandez, o pereche de pistoale şi un *kriss,* mi-am reluat călătoria şi am ajuns până aici, flămând, epuizat şi pe deasupra fără niciun şiling.

— Şi acum ce intenţionaţi să faceţi?

— La Madras am un frate şi în Scoţia mai am încă proprietăţi şi castele. Voi scrie să-mi trimită câteva mii de lire sterline şi, cu primul vas care ajunge aici, mă voi întoarce în Anglia.

— Lord Welker, zise *rajahul,* pun la dispoziţia dumneavoastră casa şi punga mea şi voi face orice ca să nu vă plictisiţi cât timp staţi în Statul meu.

Un licăr de bucurie lumină chipul lui Yanez.

— Dar, Alteţă… bâlbâi, prefăcându-se încurcat.

— Milord, ceea ce fac pentru dumneavoastră aş face pentru oricare compatriot al meu.

— Cum aş putea să vă mulţumesc?

— Dacă într-o zi voi veni în Scoţia, te vei revanşa.

— Vă jur, Alteţă. Castelele mele vor fi totdeauna deschise pentru dumneavoastră şi pentru prietenii dumneavoastră.

— Mulţumesc, milord, zise *rajahul* râzând. Sună dintr-un clopoţel. Un indian apăru.

— Acest domn este prietenul meu, îi zise *rajahul* arătându-l pe portughez. Pun la dispoziţia sa casa mea, punga mea, caii mei, armele mele.

— Bine, *rajah,* răspunse indianul.

— Unde vă veţi duce acum, milord? întrebă prinţul.

— Alteţă, dacă îmi permiteţi, voi vizita oraşul şi voi face un tur prin pădure. Sunt mare amator de vânătoare.

— Vreţi să luaţi prânzul cu mine?

— Voi face tot posibilul, Alteţă.

— Pandij, îl conduci în camera sa.

Portughezul ieşi din cabinet precedat de indian şi intră în camera care îi era destinată.

— Du-te, zise indianului. Dacă voi avea nevoie de serviciile tale, te voi suna.

Rămas singur, portughezul aruncă o privire prin cameră. Era mare, luminată de două ferestre care dădeau spre coline, tapiţată cu o foarte frumoasă hârtie cu flori de Tung şi mobilată din belşug. Avea un pat bun, o măsuţă, câteva scaune foarte uşoare din bambus, scuipătoare chinezească, o lampă frumos aurită provenind, fără îndoială, din Europa şi multe arme europene, indiene, malaeze şi din Borneo.

— Foarte bine, murmură portughezul, frecându-şi mâinile. Prietenul meu Brooke mă tratează ca şi când aş fi un lord adevărat. Îţi voi arăta eu ce soi

de lord Welker sunt eu. Dar ai grijă, Yanez, ai grijă! Ai de-a face cu o vulpe bătrână.

În aceeaşi clipă un fluierat ascuţit răsună afară. Portughezul tresări.

— Kammamuri, zise. Asta e o nesăbuinţă.

4. ÎN PĂDURE

Merse să închidă uşa cu zăvorul şi se postă cu multă precauţie la fereastră. La patruzeci de paşi de palat, la umbra răcoroasă a unui *arenga* zaharos, un minunat palmier împodobit cu frunze alungite, sta *maharatto* sprijinit de un baston lung, prevăzut la capăt cu un vârf de fier ascuţit, probabil înveninat. Nu fără surpriză, portughezul văzu alături de el un cal mic, încărcat cu două mari coşuri împletite din frunze de *nipa,* pline până la refuz cu fructe de diferite feluri şi de pâini de *sagii.*

— *Maharatto* e mai prudent decât îl credeam, murmură Yanez. Seamănă cu un administrator de mine.

Îşi răsuci o ţigară şi o aprinse. Focul micii flăcări atrase imediat privirea lui Kammamuri.

— Tânărul m-a zărit, îşi zise Yanez, dar nu se mişcă. Înţelege că trebuie să fim prudenţi.

Îi făcu un semn cu mâna, apoi se retrase de la fereastră şi deschise un sertar al măsuţei. Acolo erau foi de hârtie, o călimară, pene şi o pungă bine umflată care, lovind-o, scoase un sunet metalic.

— Prietenul meu Brooke s-a gândit la toate, zise portughezul râzând. Luă o coală de hârtie, o rupse pe jumătate şi scrise cu un scris minuscul: „Fii prudent şi uită-te bine în jur. Mergi şi aşteaptă-mă la taverna chinezului.”.

Răsuci bucata de hârtie şi desprinse din perete o tulpină cilindrică de lemn tare, găurită la mijloc, întărită la capăt cu un vârf de lance, asigurată cu fâşii de *rotang.*

Era o ţeava lungă de 1,40 metri, cu care *daiacii* lansează la şaizeci de paşi, cu o precizie extraordinară, săgeţi înmuiate în foarte veninosul suc de *upas.* „Încă trebuie să mai am dibăcie”, îşi zise portughezul examinând arma.

Desprinse o săgeată lungă de 20 de centimetri, înfăşură pe ea hârtia scrisă şi o băgă în ţeava. O suflare puternică fu de ajuns ca s-o lanseze până la *maharatto,* care o culese sprinten şi desprinse hârtia.

— Şi acum să ieşim, zise Yanez când îl văzu pe Kammamuri plecând.

Îşi aruncă în bandulieră o puşcă cu două ţevi şi ieşi salutat cu respect de santinelă. Parcurse drumul şi ulicioarele urât mirositoare, flancate de colibe aşezate pe pari, sub care moţăiau porci şi câini şi ţopăiau maimuţe şi, în mai puţin de un sfert de ceas, ajunse la tavernă, în faţa căreia era legat calul lui *maharatto.*

— Să pregătim sterlinele, zise portughezul. Prevăd o scenă furtunoasă.

Îşi aruncă privirea în tavernă. Într-un colţ, aşezat în faţa unui castron cu orez, sta Kammamuri; în spatele tejghelei, cu nişte ochelari de cuarţ afumat pe nas, sta cârciumarul, ocupat să mâzgălească o coală mare de hârtie cu o bidinea uriaşă. Fără îndoială, cetăţeanul Imperiului Celest era ocupat să facă socotelile.

— Olà! strigă portughezul în timp ce intra. La acel strigăt, cârciumarul ridică fruntea. Văzându-l pe Yanez, sări în picioare şi se repezi spre el, apucând cu sălbăticie monstruoasa lui bidinea, mânjită de cerneală de China.

— Tâlharule! strigă. Portughezul îl opri imediat.

— Am venit să-ţi plătesc, zise aruncând pe masă o grămăjoară de sterline.

— Buddha cel drept!, exclamă chinezul aruncându-se peste monede. Opt sterline! Vă cer iertare, senor…

— Stai liniştit şi adu o sticlă cu vin de Spania.

Din patru salturi, cârciumarul alergă să ia o sticlă, pe care o puse în faţa lui Yanez, apoi se repezi spre un gong atârnat de uşă şi începu să-l bată furios.

— Ce faci? întrebă Yanez.

— Vă salvez, señor, răspunse chinezul. Dacă nu i-aş avertiza pe prietenii mei că aţi plătit, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat în următoarele zile.

Yanez aruncă pe masă alte zece lire sterline.

— Spune-le prietenilor tăi că lordul Walker dă de băut, zise.

— Dar dumneavoastră sunteţi un prinţ, strigă chinezul.

— Lasă-mă singur!

După ce adună sterlinele, chinezul ieşi să-şi întâmpine prietenii care, alarmaţi de acele lovituri precipitate, alergau din toate părţile, înarmaţi cu bastoane şi cu cuţite.

Yanez se aşeză în faţa lui Kammamuri, destupând sticla.

— Ce noutăţi, bravul meu *maharatto?* întrebă.

— Urâte, domnule Yanez, răspunse Kammamuri.

— Sunt ceva pericole pentru Sandokan?

— Încă nu, dar s-ar putea întâmpla să fie descoperit dintr-o clipă în alta. În păduri mişună gărzi şi *daiaci.* Ieri seară am fost oprit şi interogat şi în dimineaţa asta mi s-a întâmplat acelaşi lucru.

— Şi tu ce le-ai răspuns?

— M-am dat drept administrator de mine din Poma.

— Eşti şiret, Kammamuri. Unde se află Sandokan?

— La şase mile de aici, într-o tabără, lângă un sat distrus. Se fortifică, deoarece se teme de un atac.

— Să mergem să-l găsim.

— Când?

— Îndată ce golesc sticla.

— Pluteşte ceva în aer?

— Am aflat unde este întemniţat stăpânul tău. *Maharatto* sări în picioare, înnebunit de bucurie.

— Unde e? Unde e? întrebă cu o voce sufocată.

— În fortul oraşului, păzit de şaizeci de marinari englezi. Descurajat, *maharatto* se lăsă să cadă pe scaun.

— Îl vom salva cu orice preţ, Kammamuri, reluă Yanez.

— Dar când?

— Îndată ce vom putea.

— Mulţumesc, domnule Yanez

Ieşiră din tavernă. Portughezul o luă înainte şi Kammamuri îl urmă, ţinând calul de frâu.

— Trăiască lordul Welker! strigă o voce.

— Trăiască lordul! Trăiască albul generos! zbierară mai multe voci.

Portughezul se întoarse şi îl văzu pe cârciumar înconjurat de o ceată mare de chinezi cu paharele în mâini.

— Adio, băieţi! strigă.

— Trăiască generosul lord! tunară chinezii.

— Să mergem cu grijă, zise Kammamuri portughezului. Am întâlnit câţiva pitoni azi dimineaţă şi am văzut şi urmele unui tigru.

— Kammamuri, cunosc pădurile din Borneo, răspunse Yanez. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Aţi mai fost şi altă dată pe aici?

— Nu, dar am străbătut de mai multe ori pădurile din regatul Varauni.

— Luptând?

— Uneori, da.

— Eraţi inamicul sultanului din Varauni?

— Inamic de moarte. El îi ura la culme pe piraţii din Mompracem, fiindcă totdeauna îi biruiam flota în luptă.

— Spune-mi, stăpâne Yanez, Tigrul din Malaezia a fost tot timpul pirat?

— Nu, dragul meu. La început era un *rajah* puternic în Borneo de Nord; dar un englez ambiţios a instigat la revoltă trupele şi populaţia, care l-au detronat, după ce i-au ucis tatăl, mama, fraţii şi surorile.

— Şi mai trăieşte acest englez?

— Da, trăieşte.

— Şi nu l-a pedepsit?

— E foarte puternic. Totuşi, Tigrul din Malaezia încă n-a murit.

— Dar, dumneavoastră, stăpâne Yanez, de ce v-aţi ataşat de Sandokan?

— Nu m-am ataşat de el, Kammamuri; am fost făcut prizonier în timp ce navigam spre Labuan.

— Sandokan nu-i omora pe prizonieri?

— Nu, Kammamuri. Sandokan a fost mereu neînduplecat faţă de duşmanii lui acerbi, dar generos faţă de alţii, în special faţă de femei.

— Şi v-a tratat totdeauna bine, stăpâne Yanez?

— Mă iubeşte poate mai mult ca pe un frate!

— Spune-mi, stăpâne Yanez, după ce îl vom elibera pe stăpânul meu, vă veţi reîntoarce la Mompracem?

— E probabil, Kammamuri. Tigrul din Malaezia are nevoie de distracţii deosebite, în care să-şi înece durerea.

— Ce durere?

— Aceea că a pierdut-o pe Marianna Guillonk.

— Deci, a iubit-o mult?

— Imens, la nebunie.

— E destul de ciudat ca un bărbat atât de feroce să fie îndrăgostit de o femeie.

— Şi, în plus, de o femeie englezoaică

— Despre unchiul Mariannei Guillonk mai ştiţi ceva?

— Nimic, deocamdată.

— Să fie aici?

— S-ar putea.

— Vă e frică de el?

— Poate, şi…

— Stai! strigă în acel moment o voce. Yanez şi Kammamuri se opriră.

5. NARCOTICE ŞI OTRĂVURI

Doi oameni se ridicară pe neaşteptate din spatele unui *cetting,* arbust cățărător al cărui suc e atât de otrăvitor, încât ucide în câteva clipe un bou. Primul era un indian înalt, slab, nervos, îmbrăcat în pânză albă şi înarmat cu o carabină lungă, încrustată cu argint; celălalt era un *daiac* cu înfăţişare frumoasă, cu membrele încărcate peste tot cu inele de aramă şi perle de Venezia, şi cu dinţii înnegriţi cu sucul cald al lemnului de *siuka.* O singură bucată de stofă de bumbac îi acoperea şoldurile, iar un batic roşu capul, dar purta pe el un adevărat arsenal. Teribila ţeava lungă cu săgeţile înmuiate în sucul de *upas* îi atârna de un umăr; la şold avea un *parâng* greu, sabia cu lama lată, încrustată cu bucăţi de aramă, de care *daiacii* se servesc pentru decapitarea duşmanilor; laţul, pe care ei îl folosesc poate mai bine decât un *thug* indian, îi înconjura mijlocul. Nu lipsea nici măcar *kriss-ul,* cu lama şerpuitoare şi muiată în otravă.

— Stai! repetă indianul, păşind în faţă.

Portughezul îi făcu lui Kammamuri un gest rapid şi îşi duse mâna dreaptă la bateria puştii.

— Ce vrei şi cine eşti tu? îl întrebă pe indian.

— Sunt un gardian al *rajahului* din Sarawak, răspunse interogatul. Dar voi?

— Lordul Gilíes Welker, prietenul lui James Brooke, *rajahul* tău.

Indianul şi *daiacul* îi prezentară armele.

— Milord, omul acela e în serviciul dumneavoastră? întrebă indianul arătându-l pe Kammamuri.

— Nu, răspunse Yanez. L-am întâlnit în pădure şi a cerut să mă urmeze, fiindcă îi e frică de tigri.

— Unde mergi? îl întrebă indianul pe *maharatto.*

— Ţi-am spus şi azi dimineaţă că sunt administrator la Placers de Poma, răspunse Kammamuri. De ce mă întrebi şi acum unde merg?

— Pentru că aşa vrea *rajahul.*

— Spune-i *rajahului* tău că îi sunt un supus credincios.

— Treci.

Kammamuri îl ajunse din urmă pe Yanez, care îşi continuase drumul, în vreme ce amândoi spionii se întoarseră în pădure, sub arbustul otrăvitor.

— Domnule Yanez, ce crezi despre aceşti oameni? întrebă *maharatto* când fu sigur că nu mai putea fi auzit sau văzut.

— Cred că *rajahul* este viclean ca o vulpe.

— Ne abatem din drum?

— Să ne abatem, Kammamuri. Cei doi spioni pot să aibă unele suspiciuni şi să ne urmeze o bună bucată de drum.

— Să facem în aşa fel, încât să ni se piardă urmele. Kammamuri părăsi poteca urmată până atunci şi cârmi la stânga, urmat de cal şi de portughez.

După ce străbătură o jumătate de milă, făcând lungi ocoluri ca să găsească un loc de trecere, sărind peste tufişuri, tăind rădăcini la dreapta şi la stânga, cei doi piraţi ajunseră pe malul unui canal cu apă neagră şi puturoasă. Kammamuri tăie o creangă şi îi măsură adâncimea.

— Două picioare, zise. Stăpâne Yanez, urcaţi pe cal!

— De ce?

— Intrăm în canal şi vom înainta prin apă o bună bucată de drum. Dacă cei doi spioni ne urmăresc, nu vor mai găsi urmele noastre.

— Bravo, Kammamuri.

Portughezul urcă în şa, iar *maharatto,* în spatele lui. După ce ezită puţin, calul întră în apa aceea care scotea o duhoare insuportabilă, şi merse în susul ei, clătinându-se şi alunecând pe fundul mocirlos.

După opt sute de paşi, ieşiră din nou pe mal. Yanez şi *maharatto* coborâră şi aşteptară cu urechea lipită de pământ.

— Nu aud nimic, zise Kammamuri.

— Nici eu, adăugă portughezul. E departe tabăra?

— La cel puţin o milă şi jumătate. Să ne grăbim, stăpâne.

O potecă ierboasă făcută de animale printre tufişuri şi *rotang* dispărea în desişul pădurii. Lungind pasul, cei doi piraţi o luară pe ea. După o jumătate de oră, alţi doi oameni se ridicară din dosul unui tufiş, poruncind celor doi piraţi să se oprească. Kammamuri scoase un şuierat.

— Înaintaţi! răspunseră cele două santinele.

Erau doi piraţi din Mompracem, înarmaţi până în dinţi. Văzându-l pe Yanez, scoaseră un strigăt de bucurie.

— Căpitane Yanez, strigară, alergând în întâmpinarea lui.

— Bună ziua, băieţi! zise portughezul.

— Căpitane, vă credeam mort.

— Tigrii din Mompracem au pielea tare; unde e Sandokan?

— La trei sute de paşi de aici.

— Faceţi-vă bine paza, prieteni. În pădure sunt spioni ai *rajahului.*

— Ştim.

— Bravo, pui de tigri.

Portughezul şi *maharatto* lungiră pasul şi curând ajunseră la tabăra pusă lângă un *kampong* în ruină. În tot satul, care odată trebuie să fi fost destul de mare, mai rămăsese întreagă o singură colibă din frunze de *nipa,* pusă pe pari de treizeci de picioare, ferită de atacurile tigrilor şi chiar de ale oamenilor.

— Unde e Sandokan? întrebă Yanez, intrând în tabără, însoţit de strigătele de bucurie ale întregii cete.

— Acolo, sus, în coliba înaltă, răspunseră piraţii. Căpitane Yanez, aţi întâlnit soldaţi ai *rajahului?*

— Ceea ce le-am spus santinelelor, vă voi spune şi vouă, pui de tigri, zise portughezul. Staţi de pază, fiindcă sunt spioni ai *rajahului* în pădure

— Să se arate! strigă un malaez, apucând un *parang-ulan* greu, cu vârful în formă de jgheab. Puii de tigri din Mompracem nu se tem de câinii *rajahului.*

— Căpitane Yanez, zise altul, dacă întâlniţi unul din spionii ăia să-i spuneţi că suntem campaţi aici.

Sunt cinci zile de când nu ne-am mai luptat, iar armele noastre au început să rugineascâ.

— Băieţi, peste puţin timp veţi avea de lucru, răspunse Yanez.

— Trăiască Yanez, căpitanul! urlară tigrişorii.

— Ei! fratele meu! strigă o voce care venea de sus. Portughezul ridică ochii şi-l văzu pe Sandokan stând drept pe mica platformă a colibei aeriene.

— Ce faci acolo sus? Parcă ai fi un porumbel cocoţat într-un pom.

— Urcă, Yanez.

Portughezul se grăbi spre o prăjină lungă care prezenta crestături şi, cu o rapiditate surprinzătoare, ajunse pe platforma colibei, dar aici se trezi mai curând încurcat. Podeaua era formată din tulpini de bambus, distanţate una de alta la mai mult de o palmă, şi picioarele bietului Yanez nu reuşeau să găsească un suport stabil.

— Dar asta e o cursă! exclamă.

— Construcţie *daiacă,* fratele meu, zise Sandokan râzând.

— Dar ce picioare au sălbaticii ăştia?

— Poate un pic mai mici decât ale noastre. Hai, puţin echilibru, ce dracu! Legănându-se şi sărind din grindă în grindă, portughezul ajunse în colibă.

— Ce-mi aduci? întrebă Sandokan.

— Multe noutăţi, fratele meu, răspunse Yanez aşezându-se. Dar, înainte de toate, unde e sărmana Ada, pe care n-am văzut-o în tabără?

— Yanez. Locul ăsta nu e prea sigur. Gărzile *rajahului* pot să atace dintr-o clipă în alta.

— Înţeleg, fratele meu; ai ascuns-o într-un loc anume.

— Da, Yanez. Am trimis-o spre coastă.

— Cine e cu ea?

— Doi oameni care-mi sunt foarte credincioşi.

— E tot nebună?

— Da, Yanez

— Sărăcuţa Ada!

— Se va însănătoşi, te asigur de asta.

— În ce fel?

— Când se va afla în faţa lui Tremal-Naik va avea un şoc atât de puternic, încât îşi va redobândi judecata.

— Crezi asta?

— Cred, mai mult, sunt sigur. Poate că speranţele tale se vor adeveri.

— Acum, Yanez, spune-mi ce ai făcut la Sarawak în zilele acestea.

— Multe lucruri. Am devenit prietenul *rajahului.*

— Cum?

În câteva cuvinte, portughezul îl informă despre ce făcuse, îi povesti ce i se întâmplase şi ce auzise.

Sandokan îl asculta cu atenţie, fără să-l întrerupă, acum surâzând, acum devenind gânditor.

— Deci, eşti prietenul *rajahului,* zise când Yanez termină.

— Prieten intim, fratele meu.

— Nu are nicio bănuială?

— Nu cred; dar cum ţi-am spus, ştie că eşti aici.

— Trebuie să ne grăbim să-l eliberăm pe Tremal-Naik. Ah! Dacă aş putea în acelaşi timp să-l strivesc pentru totdeauna pe acest blestemat de Brooke!

— Sandokan, să nu mai vorbim despre *rajah.*

— Yanez, a fost prea crud cu fraţii mei. Aş da jumătate din sângele meu ca să răzbun miile de malaezi ucişi de acest teribil şi înspăimântător om.

— Atenţie, Sandokan: nu avem decât şaizeci de oameni Un licăr sinistru străluci în ochii Tigrului din Malaezia.

— Yanez, tu ştii de ce sunt capabil, zise cu un ton al vocii care te făcea să tremuri. Îmi cunoşti trecutul.

— Sandokan, ştiu că ai provocat mânia regilor şi împăraţilor europeni. Dar prudenţa este totdeauna bună.

— Aşa este: voi fi prudent. Mă voi mulţumi cu eliberarea lui Tremal-Naik.

— Un lucru, poate, mai dificil decât celălalt, Sandokan.

— De ce?

— Sunt şaizeci de albi la fort şi multe piese de artilerie.

— Ce înseamnă şaizeci de oameni?

— Fortul e foarte aproape de oraş. La prima bubuitură de tun îi vei avea pe albi în faţă, iar în spate trupele *rajahului.*

Sandokan îşi muşcă buzele şi făcu un gest de supărare.

— Totuşi, trebuie să-l salvăm, zise.

— Ce-ar trebui să facem?

— Să ne arătăm isteţimea.

— Ai un plan?

— Sunt din Borneo şi, la fel ca şi compatrioţii mei, am iubit întotdeauna otrăvurile. Cu o singură picătură se poate, omorî un om, oricât ar fi de puternic; cu o altă picătură îl faci să adoarmă, îl faci să crezi că este mort sau să înnebunească. Otrava, după cum vezi, este o armă puternică, teribilă.

— Ştiu că în timpul şederii noastre în Java tu te ocupai mult cu otrăvurile. Şi îmi amintesc că o dată un narcotic puternic te-a salvat de ştreang.

— Iată că studiile şi cercetările mele încep să dea roade, zise Sandokan. Ascultă-mă, Yanez!

Scotoci într-un buzunar din interiorul jachetei sale şi scoase de acolo o cutiuţă din piele, închisă ermetic. O deschise şi îi arătă portughezului zece sau douăsprezece sticluţe, pline de lichide albe, verzui şi negre.

— Pe Jupiter! exclamă Yanez.

— Nu e totul, zise Sandokan, deschizând a doua cutiuţă care conţinea pilule foarte mici, ce emanau un miros puternic. Astea sunt alte otrăvuri.

— Şi ce vrei să faci cu aceste otrăvuri şi pilule?

— Ascultă-mă cu atenţie, Yanez. Mi-ai spus că Tremal-Naik e prizonier în fort.

— E adevărat.

— Crezi că vei putea intra în fort, cerând permisiunea *rajahului?*

— Sper. Unui prieten nu i se refuză o favoare aşa de mică.

— Deci, tu vei intra şi vei cere să-l vezi pe Treemal-Naik.

— Şi când o să-l văd, ce să fac?

— Pilulele astea conţin o otravă care nu ucide, dar care suspendă viaţa pentru treizeci şi şase de ore.

— Acum înţeleg planul tău. Trebuie să-l fac pe Tremal-Naik să înghită una.

— Sau să pui una în cana de apă.

— Tremal-Naik nu va mai da semn de viaţă, îl vor crede mort şi îl vor îngropa.

— Iar noi, la noapte, vom merge şi-l vom deshuma, adăugă Sandokan.

— Sandokan, proiectul e minunat, zise portughezul.

— Vei încerca lovitura? Mi se pare că nu te paşte niciun pericol.

— Voi încerca, cu condiţia să mi se permită intrarea în fort.

— Dacă nu ţi se permite, corupe câţiva marinari. Ai bani?

Portughezul deschise jacheta, vesta, jiletca, ridică şi cămaşa, arătând o faşă uşor umflată, care îi înconjoară şoldurile.

— Am şaizeci de diamante care, toate, valorează un milion. Dacă mai vrei altele, spune. Centura mea conţine de două ori mai mult decât a ta, iar la Batavia am atât aur, încât pot să cumpăr toată flota Portugaliei.

— Sandokan, ştiu că banii nu-ţi lipsesc, dar deocamdată mă voi mulţumi cu cele şaizeci de diamante ale mele.

— Acum ascunde aceste pilule şi aceste sticluţe, zise Sandokan. Una, cea verde, conţine un narcotic care nu omoară viaţa, dar care adoarme profund timp de douăsprezece ore; cealaltă, cea roşie, conţine o otravă care ucide instantaneu, fără să lase urme. Cine ştie: poate să-ţi fie folositoare.

Portughezul ascunse pilulele şi sticluţele, apoi aruncă în bandulieră puşca şi se ridică.

— Pleci?

— Sarawakul e departe, fratele meu.

— Când vei da lovitura?

— Mâine.

— Mă vei anunţa imediat prin Kammamuri?

— Nu voi uita; la revedere, frate.

Coborî scara periculoasă, îi salută pe tigrişori şi se întoarse în pădure, încercând să se orienteze.

Străbătuse şase sau şapte sute de metri, când fu ajuns de *maharatto.*

— Alte noutăţi? întrebă portughezul oprindu-se.

— Una, dar foarte gravă, domnule Yanez, zise *maharatto.* Un pirat s-a întors acum în tabără şi i-a comunicat Tigrului că a văzut, la trei mile de aici, o bandă de *daiaci* condusă de un alb bătrân.

— Dacă îl voi întâlni, îi voi ura călătorie sprâncenată.

— Aşteptaţi un pic, domnule Yanez, zise *maharatto.* Piratul a spus că bătrânul acela cu pielea albă seamănă cu bărbatul care a jurat să vă spânzure, pe Sandokan şi pe dumneavoastră.

— Lordul James Guillonk! exclamă Yanez, devenind palid.

— Da, stăpâne Yanez, omul acela seamănă cu unchiul răposatei soţii a lui Sandokan.

— E imposibil!… E imposibil!… Cine e piratul care l-a văzut?

— Malaezul Sambigliong.

— Sambigliong!… bâlbâi Yanez.

— Malaezul acesta era cu noi când l-am răpit pe nepotul lordului James; mai mult, dacă memoria nu mă înşeală, l-a înfruntat pe însuşi lordul, care era gata să-i spargă capul. Pe Jupiter! Mă paşte o mare primejdie.

— Care? întrebă *maharatto.*

— Dacă lordul Guillonk vine la Sarawak, sunt pierdut. O să mă vadă, o să mă recunoască, deşi au trecut şase ani de când ne-am întâlnit ultima dată, o să mă aresteze şi o să mă spânzure. Aş spune că Sandokan trebuie să fie vigilent şi să pună mâna pe bătrânul acela cu pielea albă. La revedere, Kammamuri, mâine dimineaţă te aştept la taverna chinezească.

Portughezul îşi reluă drumul foarte neliniştit, privind cu atenţie în jur, ciulind urechile cu teama de a se găsi, dintr-un moment în altul, în faţa acelui bătrân.

Din fericire, în pădurea uriaşă nu se auzea nicio voce umană, niciun semnal. Ajunse la Sarawak la căderea soarelui, frânt de oboseală şi flămând ca un lup. Socoti că ar fi prea târziu ca să mai ia prânzul cu *rajahul,* şi se duse la taverna chinezească.

După un prânz bogat, stropit cu câteva sticle de vin, se întoarse la palat.

Înainte de a intra, întrebă santinela dacă ea cunoştea un bătrân cu pielea albă; primind însă un răspuns negativ, urcă în cameră. *Rajahul* se retrăsese în camera lui de câteva ore.

— Mai bine aşa, murmură Yanez. Un vânător care se întoarce fără un papagal îl poate alarma pe acest vulpoi bătrân.

Se duse apoi să se culce, punând pistoalele şi *kriss-ul* sub pernă.

6. TREMAL-NAIK

Deşi fusese atât de obosit, bunul portughez nu fu în stare să închidă un ochi toată noaptea. Avea mereu fixată în mintea imaginea acelui bătrân alb care conducea un pluton de *daiaci,* semănând atât de mult cu unchiul soţiei Tigrului, şi care fusese văzut în apropierea oraşului de malaezul Simbigliong

Mereu i se părea că aude pe coridorul vecin zgomot de paşi apropiindu-se de camera lui, un zăngănit de arme răsunând în palat.

Adormi spre dimineaţă, dar avu un somn agitat, cu vise urâte, care dură două ore.

Se trezi auzind un gong care făcea gălăgie pe drum. Se ridică, se îmbrăcă, îşi vârî în buzunare două pistoale şi se îndreptă spre ieşire. În acelaşi moment, cineva bătu la uşă.

— Cine e? întrebă cu o nelinişte.

— *Rajahul* vă aşteaptă în cabinetul său, zise o voce.

Yanez simţi un fior trecându-i prin oase. Deschise şi se află în faţa unui indian.

— E singur *rajahul?* întrebă strângând din dinţi.

— Singur, milord.

— Ce vrea de la mine?

— Vă aşteaptă să beţi ceaiul.

— Să mergem la el, zise Yanez îndreptându-se spre cabinetul prinţului.

Rajahul stătea în faţa măsuţei lui, pe care era un serviciu de ceai din argint. Văzându-l pe Yanez intrând, se ridică cu un surâs pe buze, întinzându-i mâna.

— Bună ziua, milord, exclamă. Aţi venit târziu ieri seară.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dacă am lipsit la prânz; dar vina nu e a mea, zise Yanez, liniştit de zâmbetul *rajahului.*

— Ce s-a întâmplat?

— M-am rătăcit în mijlocul pădurii.

— Totuşi, aveaţi un ghid.

— Un ghid?

— Mi s-a spus că eraţi cu un indian care zicea că e administrator al minelor din Poma.

— Cine v-a spus asta, Alteţă? întrebă Yanez, făcând un efort extraordinar ca să-şi păstreze calmul.

— Spionii mei, milord.

— Alteţă, aveţi în serviciile dumneavoastră oameni de toată isprava.

— Cred, zise *rajahul* surâzând. Deci, pe acel om doar l-aţi întâlnit?

— Da, Alteţă.

— Până unde v-a însoţit?

— Până la un sat mic de *daiaci.*

— Ghiciţi cine era omul acela?

— Cine era? întrebă Yanez, pronunţând cu greutate cuvintele.

— Un pirat, zise *rajahul.*

— Un pirat!… E imposibil, Alteţă.

— Vă asigur că aşa este.

— Şi nu m-a omorât?

— Milord, piraţii din Mompracem sunt uneori generoşi, aşa cum e şi căpetenia lor.

— E generos Tigrul din Malaezia?

— Aşa se zice. Mi s-a spus că de multe ori dăruieşte diamante mari micilor diavoli.

— Prin urmare, e un pirat foarte ciudat.

— Este, în același timp, și curajos și generos.

— Dar, Alteţă, sunteţi sigur că indianul acela făcea parte din banda din Mompracem?

— Absolut sigur, pentru că spionii mei l-au văzut cu câţiva piraţi din banda Tigrului din Malaezia. Dar nu va mai vorbi cu ei, vă jur. La ora asta trebuie să fie în mâna oamenilor mei.

Chiar în clipa aceea se auziră în stradă strigăte şi o puternică lovitură de gong. Foarte agitat, Yanez se grăbi spre fereastră să vadă ce se întâmplă, dar mai ales ca să-şi ascundă propria emoţie.

— Pe dracu! exclamă cu o voce sugrumată, devenind foarte palid. E Kammamuri!

— Ce se întâmplă? întrebă *rajahul.*

— Alteţă, îl aduc aici pe indianul meu, răspunse el cu o voce destul de calină.

— Deci, nu m-am înşelat.

Se aplecă peste fereastră şi privi afară. Patru gardieni, înarmaţi până în dinţi, îl duceau spre palat pe indianul Kammamuri, ale cărui braţe erau strâns legate cu fibre rezistente de *rotang.* Prizonierul nu opunea nicio

rezistenţă şi nici nu se arăta îngrozit. Mergea cu pas calm şi privea liniştit la mulţimea de *daiaci,* chinezi şi malaezi care îl urma urlând.

— Bietul om! exclamă Yanez

— Îl compătimiţi, milord? întrebă *rajahul.*

— Mărturisesc că puţin, da.

— Totuşi, indianul este un pirat.

— Ştiu, dar cu mine a fost foarte drăguţ. Ce veţi face cu el, Alteţă?

— Mai întâi de toate, o să-l fac să vorbească. Poate reuşesc să aflu unde e acel Tigru din Malaezia… îmi voi aduna toate gărzile şi îl voi ataca.

— Şi dacă prizonierul se încăpăţânează şi nu vorbeşte?

— Îl spânzur, zise cu răceală *rajahul.*

— Sărmanul drăcuşor!

— Milord, toţi piraţii au acelaşi tratament.

— Când o să-l interogaţi?

— Astăzi nu am timp, pentru că trebuie să primesc un ambasador olandez, dar mâine voi fi liber şi o să-l fac să vorbească.

O luminiţă sclipi în ochii portughezului.

— Alteţă, zise după o scurtă ezitare, aş putea să asist la interogatoriu?

— Dacă doriţi, da.

— Mulţumesc, Alteţă.

Rajahul agită un clopoţel de argint care era pe masă. Un chinez îmbrăcat în mătase galbenă, cu o coadă lungă de peste un metru, intră aducând un ceainic de porţelan de Ming, plin cu ceai aburind.

— Sper că ceaiul n-o să vă displacă, zise *rajahul.*

— N-aş fi englez, răspunse Yanez, surâzând.

Goliră câteva ceşti din delicioasa băutură, apoi se ridicară.

— Pe unde vă mai duceţi astăzi, milord? întrebă *rajahul.*

— Să vizitez împrejurimile oraşului, răspunse Yanez. Am zărit un fort mic şi, cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să-l vizitez.

— Veţi întâlni compatrioţi de-ai dumneavoastră, milord.

— Compatrioţi? exclamă Yanez, prefăcându-se că ignoră acest lucru.

— Adunaţi de mine acum câteva săptămâni, când erau gata să se înece.

— Deci naufragiaţi.

— Categoric.

— Şi ce fac în fortul ăla?

— Aşteaptă sosirea unei nave ca să se îmbarce şi, în acelaşi timp, supraveghează un *thug* indian, pe care l-am închis înăuntru.

— Ce? Un *thug!* Un *thug* indian! exclamă Yanez. Oh! Aş vrea să văd unul dintre aceşti teribili sugrumători.

— Chiar doriţi asta?

— Cu ardoare.

Rajahul luă o foaie de hârtie, scrise câteva rânduri şi i-o încredinţa portughezului, care o prinse cu vioiciune.

— O arătaţi locotenentului Churchill, zise *rajahul.* El vă va arăta pe acel *thug* şi, dacă doriţi, vă va însoţi la vizitarea întregului fort care, totuşi, nu are nimic frumos.

— Mulţumesc, Alteţă.

— Luaţi masa cu mine în seara asta?

— Vă promit.

— La revedere, milord.

Yanez, care nu mai ştia cum să iasă din acel cabinet, se îndreptă spre camera lui. „Dragă Yanez, hai să judecăm", murmură el când se află singur. Se aşeză la fereastră, scufundându-se în gânduri adânci. „E vorba să dăm o mare lovitură, fără să fim descoperiţi." Rămase acolo, nemişcat, cu ochii aţintiţi asupra fortului, zece sau douăsprezece minute, încreţindu-şi din când în când fruntea.

— Asta este! exclamă după o bucată de timp. Dragul meu Brooke, bunul Yanez îţi va pregăti o farsă care, dacă am calculat-o bine, va fi foarte frumoasă. Pe Jupiter! Sandokan va fi mulţumit de fratele alb."

Se apropie de masă, luă o peniţă şi scrise pe o bucăţică de hârtie:

„M-a trimis credinciosul tău servitor Kammamuri să te salvez. Tremal-Naik, dacă vrei să fii liber şi s-o revezi pe Ada, înghite la mijlocul nopţii pilula pe care o găseşti aici, dar nici înainte, nici după miezul nopţii, dacă poţi.

YANEZ, prietenul lui Kammamuri."

Făcu un cornet minuscul pe care îl ascunse într-un buzunar ai jachetei şi puse înăuntru două pilule negre. „Mâine englezii îl vor crede mort, iar mâine seară îl vom dezgropa", murmură, frecându-şi vesel mâinile. „Ah! Dragul meu James Brooke, nu ştii încă de ce sunt în stare puii de tigru din Mompracem."

Îşi puse pe cap o pălărioară de paie în formă de ciupercă, îşi luă credinciosul *kriss* şi părăsi camera, coborând încet scările. Trecând prin coridor, văzu în faţa unei uşi un indian înarmat cu o carabină cu baioneta la ţeava.

— Ce faci aici? întrebă portughezul

— Sunt de gardă, răspunse santinela.

— Pe cine păzeşti?

— Pe piratul prins în dimineaţa asta.

— Prietene, ai grijă să nu fugă. E un om periculos.

— Voi fi cu ochii-n patru, milord.

Făcu un salut cu mâna, coborî scara şi ieşi în stradă cu un surâs ironic pe buze. Imediat privirea lui se fixă asupra colinei care se afla în faţa lui, în vârful căreia, printre verdele închis al vegetaţiei, ieşea în relief masa alburie a fortului.

— Curaj, Yanez, murmură. E mult de lucru.

Traversă cu pas liniştit oraşul invadat de o mulţime de *daiaci* superbi, de malaezi înfricoşători şi de chinezi cu cozi lungi, care făceau gălăgie pe toate tonurile, vânzând fructe, arme, îmbrăcăminte şi jucării făcute în Canton, şi o luă pe o potecă umbrită de *duriani* înalţi şi de *areche,* care ducea spre fort.

La mijlocul coastei se întâlni din întâmplare cu doi marinari englezi care coborau în oraş, poate pentru a primi câteva porunci de la *rajah,* sau poate ca să-l informeze dacă vreo navă aruncase ancora la gurile fluviului.

— Olà, prieteni! zise Yanez, salutându-i. Comandantul Churchill e acolo, sus?

— L-am lăsat fumând la poarta fortului, făspunse unul.

— Mulţumesc, prieteni.

Îşi reluă drumul şi, după un ocol lung, ajunse într-o piaţă largă, în mijlocul căreia se ridica fortul. La poartă, rezemat în puşcă, sta un marinar, ocupat să mestece o bucată de tutun, şi la câţiva paşi, întins în mijlocul ierbii, fuma un locotenent de marină, înalt de statură, cu mustăţi lungi, roşcate. Yanez se opri.

— Hopa! Un alb! exclamă locotenentul, zărindu-l.

— Şi care vă caută pe dumneavoastră.

— Pe mine?

— Da!

— Şi ce doriţi?

— Am o scrisoare pentru locotenentul Churchill.

— Domnule, eu sunt locotenentul Churchill, zise ofiţerul, ridicându-se şi venindu-i în întâmpinare.

Yanez scoase scrisoarea *rajahului* şi o întinse englezului, care o deschise şi o citi cu atenţie.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, milord, zise când termină de citit scrisoarea.

— Îmi permiteţi să-l văd pe *thug?*

— Dacă doriţi…

— Atunci, însoţiţi-mă la el. Mereu am dorit să văd măcar unu din teribilii sugrumători.

Locotenentul îşi puse în buzunar pipa şi, urmat de Yanez, intră în fort. Traversară o curte mică, în mijlocul căreia rugineau patru tunuri vechi, şi intrară în clădirea solidă construită din lemn de *teck,* capabilă să reziste la o ghiulea de şase, sau chiar de opt livre.

— Am ajuns, milord, zise Churchill oprindu-se în faţa unei uşi groase, baricadate. *Thug-ul* e înăuntru.

— E liniştit sau furibund?

— E blând ca un tigru domesticit, răspunse englezul surâzând.

— Deci nu trebuie să intru înarmat.

— N-a făcut niciodată un rău vreunuia dintre noi, totuşi n-aş intra fără pistoalele mele.

Ridică cei doi drugi care baricadau uşa şi o deschise cu precauţie, vârându-şi capul înăuntru.

— *Thug-ul* moţăie, zise. Să intrăm, milord.

Yanez simţi un fior, nu pentru că i-ar fi fost frică de sugrumător, ci din teama că nu va reuşi. Într-adevăr, indianul putea să nu primească biletul şi pilulele şi să dezvăluie totul locotenentului Churchill.

— Curaj şi sânge rece, nu e momentul să dai înapoi, murmură el.

Trecu pragul şi intră. Se găsi într-o celulă destul de mică, cu pereţii din lemn de *teck,* luminată de o ferestruică prevăzută cu gratii de fier foarte solide. Într-un colţ, întins pe un pat de frunze uscate şi înfăşurat într-o mantie scurtă de pânză, sta *thug-ul* Tremal-Naik, stăpânul indianului Kammamuri şi logodnicul nefericitei Ada. Era un indian superb, înalt de cinci picioare şi şase degete, de culoarea bronzului. Pieptul îi era larg şi robust, braţele şi picioarele musculoase, trăsăturile feţei mândre şi foarte regulate.

Bărbatul acela dormea, dar somnul nu-i era liniştit. Pieptul i se ridica gâfâind, fruntea înaltă şi frumoasă i se încreţea, buzele, de un roşu aprins, fremătau, iar mâinile, mici ca ale unui femei, se deschideau şi se închideau, de parcă ar fi vrut să apuce un lucru şi să-l strivească.

— Frumos bărbat! exclamă Yanez.

— Linişte, deliregază, murmură locotenentul.

Un sunet răguşit cu accent sfâşietor ieşea dintre buzele indianului.

— A mea! exclamase.

Dintr-o dată, chipul lui deveni agitat. O venă care-i brăzda fruntea se îngroşă pe neaşteptate.

— Suyodhana, murmură cu o notă de ură, indianul.

— Tremal-Naik! zise locotenentul.

La auzul acelui nume, indianul avu un şoc, se ridică şi îl fixă pe locotenent cu o privire care scânteia ca privirea unui şarpe.

— Ce vrei? întrebă.

— Un domn vrea să te vadă.

Indianul se uită la Yanez, care sta la câţiva paşi în spatele lui Churchill. Un surâs dispreţuitor se veşteji pe buzele lui, arătându-i dinţii dezveliţi, albi ca de fildeş.

— Ai fi vreo fiară, poate? întrebă. Ce…

Se opri şi tresări. Yanez care, aşa cum am zis, sta în spatele locotenentului, îi făcuse repede un semn.

Fără îndoială, înţelesese că avea în faţă un prieten.

— Cum te simţi aici, înăuntru? întrebă portughezul.

— Cum poate să se simtă un om care a trăit liber în junglă, zise Tremal-Naik cu o voce tristă.

— E adevărat că eşti un *thug?*

— Nu.

— Şi totuşi, ai strangulat oameni.

— E adevărat, dar nu sunt *thug.*

— Tu minţi.

Tremal-Naik se ridică scrâşnind din dinţi şi cu ochii în flăcări; dar un nou gest al portughezului îl calmă.

— Dacă m-ai lăsa să dau la o parte mantia, ţi-aş arăta că n-am tatuajul pe care îl are un *thug.*

— Milord, nu vă apropiaţi! exclamă locotenentul.

— Nu am nicio armă, zise indianul.

Yanez se apropie de patul din frunze şi se aplecă asupra indianului. „Kammamuri”, murmură cu voce clară.

Imediat o lumină străluci în ochii indianului. Cu un gest ridică mantia şi primi biletul şi pilulele pe care portughezul le lăsase să cadă.

— Aţi văzut tatuajul? întrebă locotenentul care, precaut, îşi armase pistolul.

— Nu l-am văzut, răspunse Yanez îndreptându-se.

— Deci nu e un *thug?*

— Cine poate să spună? Un *thug* are tatuaje pe mai multe părţi ale corpului.

— Nu am deloc, zise Tremal-Naik.

— Locotenente, de cât timp se află aici? întrebă Yanez.

— De două luni, milord.

— Unde o să-l duceţi?

— Într-o închisoare din Australia.

— Bietul drăcuşor! Să ieşim, locotenente.

Marinarul deschise uşa. Yanez profită de asta ca să se întoarcă şi să facă lui Tremal-Naik un ultim gest, care însemna: „Răbdare”.

— Vreţi să vizitaţi fortul? întrebă locotenentul, după ce închise şi baricadă uşa.

— Mi se pare că nu are nimic atractiv, răspunse Yanez. Ne revedem la *rajah,* domnule.

— La revedere, milord.

7. ELIBERAREA LUI KAMMAMURI

În timp ce Yanez lucra cu agerime, pregătind salvarea lui Tremal-Naik, sărmanul Kammamuri, în prada a mii de spaime şi a mii de nelinişti, încerca în zadar să iasă din închisoarea lui. Nu-i era frică de faptul că l-ar fi spânzurat sau împuşcat ca pe un pirat de rând; se temea că va fi supus la chinuri înspăimântătoare şi că va fi constrâns să spună tot, compromiţând, în acelaşi timp, viaţa stăpânului său, a nefericitei Ada, a Tigrului din Malaezia şi a tuturor piraţilor temerari din Mompracem. De-abia închis, încercase să sară pe una dintre ferestre, dar acestea erau prevăzute cu bare groase de fier, imposibil de rupt fără o pilă puternică sau un ciocan; apoi încercase să sape în podea, sperând să cadă într-o încăpere nelocuită dar, după ce şi-a rupt unghiile, a fost constrâns să renunţe. Ultima dată încercase să-l sugrume pe indianul care-i adusese mâncarea dar, când era pe punctul să reuşească, alţi indieni săriseră să-şi salveze tovarăşul.

Convins de inutilitatea eforturilor sale, se ghemuise într-un colţ al încăperii, hotărât să moară mai curând de foame, decât să guste din hrana care putea să conţină nu ştiu ce narcotice. Trecuseră zeci de ore fără ca el să se mişte. După un foarte scurt crepuscul, soarele căzuse în asfinţit iar tenebrele invadaseră încăperea: pe neaşteptate, un şuierat tânguitor urmat de o lovitură uşoară îi izbiră urechile. Se ridică fără să facă vreun zgomot, aruncând în jur o privire cercetătoare, şi ascultă cu atenţie. Nu se auzea nimic, în afară de strigătele răguşite ale *daiacilor* şi ale malaezilor care treceau prin piaţă. Se apropie în linişte de fereastră şi privi printre barele de fier. Acolo, lângă un *areca* zaharos gigantic, care umbrea o bună parte din piaţă, sta un bărbat cu o pălărie mare pe cap şi cu un fel de baston în mână. Îl recunoscu de la prima vedere. „Stăpânul Yanez”, murmură el. Scoase un braţ şi făcu câteva gesturi. Portughezul ridică mâinile şi răspunse cu alte gesturi. „A înţeles”, zise Kammamuri. „Bun stăpâni” Părăsi fereastra şi se duse până la peretele care-i era în faţă. Îl cercetă cu atenţie, apoi se aplecă şi culese un fel de săgeată la capătul căreia era prins un cornet din carton.

— Aici, înăuntru, e salvarea, murmură. Se pare că stăpânul Yanez ştie să folosească bine ţeava.

Desfăcu cornetul şi acolo găsi două pilule negre, foarte mici, care degajau un miros particular.

— Otravă sau narcotice? se întrebă. Ah! Scrie pe cornet.

Se apropie de fereastră şi citi cu atenţie următoarele rânduri: „Totul merge din bine spre mai bine. Tremal-Naik, dacă nu apar situaţii neprevăzute, mâine seară vei fi liber. Pilulele pe care ţi le-am trimis să le pui în apă şi adorm imediat. Caută să-l adormi pe gardian şi să fugi. Mâine la prânz te aştept lângă fort. YANEZ.”

— Bunul Yanez! Se gândeşte la toate, îşi zise mişcat *maharatto.* Se sprijini de barele ferestrei şi începu să se gândească. O lovitură uşoară în uşă îl smulse din gândurile lui.

— Iată-l! exclamă.

Se apropie repede, dar fără zgomot de o masă pe care erau, printre altele, o farfurie cu orez, mai multe fructe şi două ceşti mari cu *tuwak;* în ele aruncă pilulele, care se dizolvară imediat.

— Cine e? întrebă după aceea.

— Garda *rajahului,* răspunse o voce.

Uşa se deschise şi un indian înarmat cu un iatagan lung şi cu un pistol cu tocul încrustat cu sidef intră cu grijă. Avea într-o mână un felinar cu talc, asemănător cu cel întrebuinţat de chinezi, iar în cealaltă un coş cu provizii.

— Nu ţi-e foame? întrebă gardianul văzând ceştile pline, fructele neatinse şi farfuria plină.

În loc de răspuns, *maharatto* îi aruncă o privire urâtă.

— Curaj, prietene. *Rajahul* e bun şi nu te va spânzura, continuă gardianul.

— Dar mă va otrăvi, zise Kammamuri afişând o teroare prefăcută.

— În ce fel?

— Cu mâncarea şi cu băutura pe care le vezi.

— Şi de-asta nu te-ai atins de nimic?

— Desigur.

— Ai greşit, prietene.

— De ce?

— Fiindcă nici *tuwak-ul,* nici orezul şi nici fructele nu sunt otrăvite.

— Ai bea tu o ceaşcă din licoarea asta?

— Dacă tu vrei!

Kammamuri luă ceaşca în care lăsase să cadă pilulele portughezului şi i-o întinse gardianului.

— Bea, zise.

Indianul, care nu avea nicio bănuială, duse ceaşca la gură şi bău o bună parte din conţinut.

— Dar… — zise cu greutate — ce au pus în *tuwak-ul* ăsta?

— Nu ştiu, zise *maharatto,* care îl privea cu atenţie.

— Mă ia cu tremur… Ah! Mâinile! Mi se învârte capul, nu mai am putere, nu mai văd, mi se pare…

Nu termină. Se legănă ca şi când ar fi fost lovit în capul pieptului, ridică mâinile, holbă ochii şi se prăbuşi la pământ, rămânând nemişcat. Dintr-un salt, Kammamuri fu deasupra lui şi îi smulse pistolul şi iataganul. Înarmat în felul acesta, se apropie de uşă, ciulind urechile. Se temea ca nu cumva zgomotul făcut de căderea indianului să fi atras atenţia altor gardieni. Spre norocul lui, niciun pas nu se auzea pe coridor.

— Sunt salvat! exclamă respirând uşurat. În zece minute sunt în afara oraşului.

Îi luă indianului încălţările scurte, jacheta şi banderola, şi într-o clipă se îmbrăcă. Pe cap îşi înnodă un batic, în aşa fel încât să-i ascundă o bună parte a frunţii şi ochii, apoi îşi încinse iataganul şi îşi puse la centură pistolul.

— Înainte, murmură. O să trec drept un gardian al *rajahului.*

Deschise fără zgomot uşa, străbătu coridorul care era gol şi foarte întunecos, coborî scara şi, trecând repede prin faţa santinelei, ieşi în piaţă.

— Tu eşti, Labuk? întrebă o voce.

— Da, răspunse Kamrnainun tara sa se întoarcă, de frica sa nu fie recunoscut de cel care-l întrebase.

— Siva să te aibă în paza lui.

— Mulţumesc, prietene!

Maharatto înainta cu pas grăbit, privind cu atenţie în jurul lui şi ciulind urechile. Se furişa pe lângă zidurile caselor, părându-i-se că zăreşte în fundul unei străduţe un gardian al *rajahului.* După zece minute bune de mers, ajunse la poalele colinei, în vârful căreia, luminat de lună, se vedea albind fortul. Se opri numai ochi şi urechi. Pe fluviu se auzeau luntraşii *daiaci* şi malaezi fredonând refrene monotone. În cartierul chinezesc se auzeau sunete ascuţite de yo, un fel de flaut cu şase găuri, şi tremolul dulce de *kine,* o chitară cu coarde de mătase. Din piaţa în care se înălţa palatul *rajahului* nu ajungea la el niciun zgomot.

— Sunt salvat! murmură după câteva momente de atenţie încordată. N-au descoperit încă fuga mea. Intră în mijlocul pădurii de *mangostani* foarte înalţi, de *manghieri* cu aspect admirabil şi de *cettings,* care se căţărau în dezordine spre vârful colinei. Sărea de pe un copac pe altul cu agilitatea

unei maimuţe, ca să i se piardă urmele, trecea prin ape stătute şi mâloase, se afunda în tufişuri. În mai puţin de o oră, fără să fie zărit de cineva, ajunse la o bătaie de puşcă de fort. Se caţără într-un arbore foarte înalt, din care putea să vadă cine urca şi cine cobora de pe colină, şi aşteptă răbdător sosirea portughezului.

Noaptea trecu fără incidente. La patru dimineaţa, soarele se ivi dintr-o dată la orizont, luminând fluviul care se pierdea printre colibe şi pâlcuri dese de pădure, printre plantaţiile care înconjurau oraşul. După câteva ore, de la înălţimea observatorului său văzu doi albi ieşind din fort şi luând-o la fugă pe potecă.

— Ce se întâmplă? murmură Kammamuri. Ca să alerge aşa, trebuie să se fi întâmplat ceva serios la fort. Să le fi semnalat cei din oraş fuga mea acestor oameni?

Ca să nu fie observat de cei care treceau pe potecă, se ghemui în frunzişul des şi aşteptă în prada unei nelinişti profunde. După o oră, cei doi englezi urcară spre fort, urmaţi de un ofiţer din garda *rajahului* şi de un european îmbrăcat în alb, care avea o cutie neagră prinsă de centură.

— Să fie un medic? se întrebă Kammamuri devenind palid. Cine să fie bolnav? Acolo, înăuntru, e stăpânul meu!… Domnule Yanez, veniţi mai repede!

Se lăsă să alunece până la pământ şi se târî spre potecă, hotărât să întrebe pe cineva. Trecură orele douăsprezece, unu, două, trei, fără ca vreun marinar sau gardian să treacă pe acolo. Totuşi, pe la cinci, un bărbat cu o pălărie largă de paie şi cu o pereche de pistoale la centură apăru pe potecă. Kammamuri îl recunoscu imediat.

— Stăpânul Yanez! exclamă.

Portughezul, care urca cu pas lent privind cu atenţie la dreapta şi la stânga de parcă ar fi căutat pe cineva, la exclamaţia aceea se opri. Zărindu-l pe Kammamuri, grăbi pasul şi, când ajunse la el, îl împinse într-un tufiş mare, zicându-i:

— Dacă te vede un gardian, de data asta eşti pierdut pentru totdeauna; dragul meu, trebuie să fii cu băgare de seamă.

— S-a întâmplat ceva grav la fort, stăpâne, Yanez, zise *maharatto.* O bănuială mi s-a strecurat în minte şi mi-am părăsit ascunzişul.

— O bănuială? Ce bănuială?

— Că stăpânul meu e pe moarte. Am văzut un alb urcând acolo sus, şi cred că era medic.

— Chiar stăpânul tău este cel care a pus în mişcare soldaţii de la fort.

— Stăpânul meu!…

— Da, dragul meu.

— Îi e rău?

— E mort.

— Mort! exclamă *maharatto* clătinându-se.

— Nu te speria, micuţule. Îl cred mort, dar el e viu.

— Ah! stăpâne Yanez, ce frică m-ai făcut să trăiesc! I-aţi dat să bea vreo licoare puternică?

— I-am dat pilule care întrerup viaţa treizeci şi şase de ore, ca şi cum ai fi mort.

— Şi îl cred mort?

— Trăsnit.

— Şi cum vom face să-l salvăm?

— Dacă nu mă înşel, îl vor îngropa în seara asta.

— Înţeleg, zise *maharatto.* Ei îl vor îngropa, noi îl vom dezgropa şi îl vom duce la loc sigur. Dar unde îl vor îngropa?

— Vom afla.

— În ce fel?

— Când vor ieşi din fort, îi vom urmări.

— Şi când vom da lovitura?

— În noaptea asta.

— Noi doi?

— Tu şi Sandokan.

— Deci va trebui să fie avertizat.

— Se înţelege.

— Şi dumneavoastră nu veniţi cu noi?

— Nu pot.

— De ce?

— În seara asta *rajahul* dă un bal în onoarea ambasadorului olandez şi, cum îţi dai seama, nu pot să lipsesc fără să trezesc suspiciuni.

— Oho! exclamă *maharatto* înălţând cu vioiciune privirea spre fort.

— Ce ai?

— Ies oameni din fort.

— Pe Jupiter!

Dădu la o parte ramurile tufişului des şi privi spre vârful colinei. Doi marinari ieşiră ducând pe o targa un corp omenesc, închis într-un soi de

hamac. În spatele lor ieşiră alţi marinari, înarmaţi cu sape şi hârleţe, şi un gardian al *rajahului.*

— Să ne pregătim de plecare, zise Yanez.

— Pe ce drum o luăm? întrebă Kammamuri cu vădită nelinişte.

— Coborâm colina pe partea opusă.

— Se duc să-l îngroape în cimitir.

— Nu ştiu. Să ocolim pădurea, dar cu grijă, să nu facem zgomot.

Ieşiră din tufiş şi intrară în pădurea care acoperea aproape toată colina. Sărind peste trunchiurile căzute la pământ, afundându-se în tufişuri încurcate şi tăind rădăcini lungi, ocoliră fortul şi se aflară pe versantul opus. Yanez se opri.

— Unde sunt? se întrebă.

— Iată-i acolo, zise *maharatto.*

În sfârşit, grupul putea fi văzut. Cobora pe o potecă strâmtă care ducea la o pajişte mică, înconjurată de arbori superbi. În mijloc, încins de o palisadă, era un spaţiu presărat cu coloane funerare şi tăbliţe de lemn.

— Acolo trebuie să fie cimitirul, zise Yanez.

— Se îndreaptă spre locul acela? întrebă Kammamuri.

— Da.

— Respir uşurat, stăpâne Yanez. Mă temeam că îl vor arunca în fluviu pe sărmanul meu stăpân.

— Şi mie mi-a trecut prin cap gândul ăsta.

Marinarii intraseră în cimitir şi se opriseră în mijlocul lui, punându-l jos pe Tremal-Naik. Yanez îi urmărea printre tufişuri şi văzu cum unul dintre ei începu să sape.

— Acolo îl vor îngropa, zise portughezul către *maharatto.* Pământul săpat proaspăt ne va arăta locul unde e îngropat.

— Există pericolul ca stăpânul meu să moară asfixiat? întrebă Kammamuri

— Nu, prietene. Acum fugi imediat la Sandokan, să adune oamenii şi să vină aici să-l dezgroape pe stăpânul tău.

— Şi apoi?

— Apoi te întorci în pădure şi mâine voi veni şi eu. Mâine seară vom părăsi pentru totdeauna aceste locuri. Du-te, prietene, du-te!

Maharatto nu mai aşteptă să i se spună a doua oară. Luă pistolul şi dispăru printre copaci cu iuţeala unui cerb.

8. YANEZ ÎN CAPCANĂ

Când reintră pe la 10 seara în Sarawak, Yanez rămase surprins de extraordinara animaţie care domnea în toate cartierele. Pe drumuri şi pe ulicioare treceau şi se întorceau grupuri de chinezi în haine de sărbătoare, *daiaci,* malaezi, *macassaresi, bughisijavanezi* şi *tagali,* strigând, râzând şi ciocnindu-se unii de alţii. Se îndreptau toţi spre piaţa unde se înălţa locuinţa *rajahului.* Fără îndoială că mirosiseră cheful pe care-l da prinţul lor şi se îndreptau în masă, foarte siguri că se vor distra destul şi că vor avea de băut, chiar dacă rămâneau în piaţă.

— Bun, murmură portughezul, frecându-şi vesel mâinile. Sandokan va putea trece pe lângă oraş fără să fie văzut de vreun locuitor. Dragul meu prinţ, ne ajuţi foarte bine. Îţi suntem recunoscător.

Făcându-şi loc cu coatele şi nu rareori cu pumnii, după cinci minute ajunse în piaţă. O mulţime considerabilă, în parte beată, se înghesuia în acel spaţiu, scoţând urlete drăceşti şi agitându-se continuu. Auzind orchestra care cânta în saloanele palatului, bunii cetăţeni din Sarawak dansau într-un mod furios, strivindu-se de case şi arbori, izbind şi rupând şirurile de gardieni care, uneori, erau constrânşi să-şi pregătească armele de atac.

— O să ajungem un pic mai târziu, îşi zise Yanez râzând. Prinţul va fi neliniştit de absenţa mea prelungită.

Făcu să fie recunoscut de gărzi, urcă scările şi intră în camera lui, să-şi aranjeze cât de cât „toaleta” şi să-şi lase armele.

— Se distrează? îl întrebă pe indianul pus de *rajah* la dispoziţia lui.

— Mult, milord.

— Cine sunt invitaţii?

— Europeni, malaezi, *daiaci* şi chinezi.

— Deci, un amestec. Nu trebuie să îmbrac haine negre, pe care de fapt nici nu le am.

Îşi perie hainele, lăsă armele, vârându-şi totuşi un pistol mic în buzunar, şi se îndreptă spre sala de dans, în pragul căreia se opri cu chipul exprimând o vie surpriză.

Sala nu era mare, dar *rajahul* o împodobise cu un gust sigur.

Intră în salon şi se îndreptă spre *rajah,* singurul care-şi pusese o îmbrăcăminte neagră şi care flecărea cu un chinez gras, fără îndoială unul din negustorii de seamă din oraş.

— E distracţie aici, zise.

— Ah!, exclamă *rajahul* întorcându-se spre el. Sunteţi aici, milord? Vă aştept de două ore.

— Am făcut o plimbare până la fort şi la întoarcere am greşit drumul.

— Aţi asistat la funeraliile prizonierului?

— Nu, Alteţă. Ceremoniile lugubre nu-mi fac bine.

— Vă place această petrecere?

— Mi se pare cam pestriţă lumea.

— Dragul meu, suntem la Sarawak. Chinezi, malaezi şi *daiaci,* nu facem diferenţă. Luaţi câteva *daiace* şi faceţi un tur de dans.

— Cu muzica asta e imposibil, Alteţă.

— Înţeleg, zise *rajahul* râzând.

În aceeaşi clipă, dinspre uşă răsună un strigăt ce acoperi rumoarea care domnea în sală. *Rajahul* se întoarse brusc şi, ca şi el, se întoarse şi Yanez. Abia avu timp să vadă un individ îmbrăcat în alb, cu barbă lungă de culoare cenuşiu-murdară, că acesta se retrase imediat.

— Ce se întâmplă? întrebă *rajahul.*

Câteva persoane se îndreptară spre uşă, dar se întoarseră aproape imediat.

— Aşteptaţi-mă aici, milord, zise *rajahul.*

Yanez nu răspunse, dar nici nu se mişcă. Strigătul acela, pe care poate nu-l auzea pentru prima dată, îi pătrunsese până în străfundurile inimii. O paloare uşoară îi acoperi chipul iar trăsăturile lui, de obicei atât de calme, în câteva clipe se alterară.

— Ce strigăt! murmură în cele din urmă. Unde l-am mai auzit?… Să se întâmple o nenorocire chiar acum, când am tras nava în port?

Întinse o mână la încălţăminte şi armă fără zgomot pistolul, hotărât să se servească de el dacă ar fi fost necesar.

În momentul acela reintră *rajahul.* Yanez văzu imediat că avea un rid care-i brăzda fruntea. Tresări şi deveni neliniştit.

— Ei, bine, Alteţă? întrebă făcând un efort extraordinar ca să pară calm. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, milord, răspunse liniştit *rajahul.*

— Păi strigătul acela?… insistă Yanez.

— L-a scos un prieten al meu.

— Din ce motiv?

— Pentru că i-a venit dintr-o dată rău.

— Totuşi?…

— Ce vreţi să spuneţi?

— Strigătul acela nu era de durere.

— V-aţi înşelat, milord. Hai, curaj, luaţi câteva *daiace* şi, dacă e posibil, dansaţi o polcă.

Rajahul trecu mai departe, începând o discuţie cu unul dintre invitaţi. Yanez, însă, rămase acolo, urmărindu-l cu o privire neliniştită.

— Sunt nişte dedesubturi aici, murmură. Stai pe poziţii, Yanez!

Simula că se îndepărtează, însă de fapt merse şi se aşeză în spatele unui grup de malaezi. De acolo îl vedea pe *rajah* întorcându-se şi privind în jur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Yanez tresări iar.

— Pe mine mă caută, îşi zise. Ei bine, dragul meu Brooke, te voi păcăli înainte de a mă păcăli tu pe mine.

Se ridică afectând un calm desăvârşit, făcu două-trei tururi în jurul sălii, apoi se opri la doi paşi de uşă. Acolo era un servitor al *rajahului.* Îi făcu semn să se apropie.

— Cine a scos acum câtva timp strigătul acela? îl întrebă.

— Un prieten al *rajahului,* răspunse indianul.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu, milord.

— Unde se află acum?

— În cabinetul *rajahului.*

— E bolnav?

— Nu ştiu.

— Poţi să mă ajuţi să-l vizitez?

— Nu, milord. Două santinele veghează în faţa uşii cabinetului cu ordinul de a nu lăsa să treacă nimeni.

— Şi nu-l cunoşti pe omul acela?

— După nume, nu.

— E un englez?

— Da.

— De cât timp e la Sarawak?

— A venit imediat după lupta care a avut loc la gurile fluviului, zise.

— Împotriva Tigrului din Malaezia?

— Da.

— E un inamic al Tigrului?

— Da, pentru că îl caută prin păduri.

— Mulţumesc, prietene, zise Yanez punându-i în mână o rupie.

Ieşi din încăpere şi se îndreptă spre camera lui. Era palid şi gânditor. Îndată ce intră, închise bine uşa, desprinse de pe perete o pereche de pistoale şi un *kriss* cu vârful otrăvit, deschise fereastra şi se aplecă în afară. Două şiruri de indieni înarmaţi cu puşti înconjurau locuinţa. Mai în acolo, două sau trei sute de persoane dansau dezordonat, scoţând, strigăte sălbatice.

— Fuga de aici e imposibilă, îşi zise Yanez. Totuşi, trebuie să părăsesc palatul ăsta cât mai curând. Simt că mă ameninţă o mare primejdie şi că…

Se opri dintr-o dată, lovit de o bănuială care îi fulgeră prin minte.

— Strigătul acela… murmură, devenind iarăşi palid. Da, el trebuie să-l fi scos… da, lordul Guillonk, duşmanul nostru… Acum îmi amintesc. Sambigliong zicea că l-ar fi văzut în fruntea unei bande de *daiaci* în pădurea în care se ascunde Sandokan… El este, da, el este!…

Se repezi spre masă şi apucă pistoalele zicând:

— Yanez nu-l va ucide pe unchiul Marianei Guillonk, dar îşi va apăra propria viaţă.

Se apropie de uşă şi trase zăvorul, însă nu fu în stare s-o deschidă. Se sprijini cu un umăr de ea şi împinse cu toată puterea, dar fără rezultat. O exclamaţie surdă îi ieşi de pe buze.

— M-au închis înăuntru, acum sunt pierdut, zise.

Căută altă ieşire, dar în afara celor două ferestre sub care stăteau gărzile iar mai încolo mulţimea, nu mai găsi nimic.

— Blestemată să fie petrecerea asta! exclamă cu mânie.

În acelaşi moment auzi o bătaie în uşă. Ridică pistoalele, strigând: „Cine e?”

— James Brooke, răspunse *rajahul* de afară.

— Singur, milord.

— Intraţi, Alteză, zise Yanez cu un accent ironic. Îşi puse pistoalele la cingătoare, îşi încrucişa braţele pe piept îşi înălţă capul, cu privirea calmă, şi aşteptă apariţia formidabilului duşman.

9. LORDUL JAMES GUILLOK

Rajahul intră.

Era singur, fără arme şi încă îmbrăcat în negru. Totuşi, nu mai era omul calm şi surâzător de la început.

Era palid, nu din cauza fricii, ci a mâniei; avea fruntea încruntată, privirea scânteietoare şi un zâmbet ironic şi dispreţuitor pe buze. Nu mai era prinţul din Sarawak; era *Exterminatorul piraţilor* care se pregătea să nimicească pe unul din puternicii capi ai pirateriei malaeze. Câteva momente stătu nemişcat în pragul uşii, aţintind asupra lui Yanez o privire ascuţită ca vârful unei spade, apoi înainta în cameră.

Uşa fu imediat închisă în spatele lui.

— Domnule, zise cu un accent dur.

— Alteţă, zise Yanez pe acelaşi ton.

— Dacă nu greşesc, aţi înţeles scopul vizitei mele.

— Probabil, Alteţă. Vă rog să luaţi loc.

Rajahul se aşează pe un scaun; Yanez, însă, se sprijini de biroul pe care se afla la îndemână un *kriss.*

— Domnule, reluă *rajahul* cu vocea liniştită, ştiţi cum mi se spune la Sarawak?

— James Brooke.

— Nu, mi se spune *Exterminatorul piraţilor.* Yanez se înclină surâzând.

— Urât nume, Alteţă, zise apoi.

— Acum, că ştiţi cine este James Brooke, *rajahul* din Sarawak, să aruncăm măştile şi să vorbim.

— Aruncaţi-o, Alteţă.

— Dacă eu aş debarca la Mompracem…

— Ah!… exclamă Yanez. Ştiţi că…

— Lasă-mă să termin, domnule. Dacă eu, repet, aş debarca la Mompracem şi aş cere ospitalitate Tigrului din Malaezia sau locotenentului său, şi apoi s-ar întâmpla să se afle că sunt unul dintre cei mai înverşunaţi duşmani ai lor, ce s-ar întâmpla cu mine?

— Pe dracu! Dacă e vorba de James Brooke, Tigrul din Malaezia sau locotenentul lui n-ar ezita să-i pună ştreangul de gât.

— Ei bine, domnule Yanez de Gomera…

— Signor Yanez! îl întrerupse portughezul. Cine v-a spus că eu sunt Yanez de Gomera —Un bărbat care a avut de-a face cu dumneata.

— Deci am fost trădat?

— Mai bine zis aţi fost divulgat.

— James Brooke, numele acestui om! strigă Yanez, făcând un pas spre *rajah.* Vreau numele lui.

— Şi dacă refuz să-l spun?

— Vă voi obliga. *Rajahul* izbucni în râs.

— Dumneata ameninţi, dar nu te gândeşti că dincolo de uşa asta zece oameni înarmaţi până-n dinţi aşteaptă un singur cuvânt al meu ca să intre şi să se arunce asupra dumitale. Cu toate acestea, îţi fac pe plac.

Bătu de trei ori din palme. Uşa se deschise şi un bătrân de statură înaltă, încă robust, cu chipul bronzat de soarele tropicelor şi cu o barbă lungă şi albă intră cu paşi lenţi. Yanez nu putu să-şi stăpânească un strigăt. Îl recunoscuse imediat pe omul acela. Era lordul James Guillonk, unchiul soţiei Tigrului, duşmanul care jurase să-i spânzure pe cei doi capi ai pirateriei, în fine, era acelaşi om pe care piratul Sambigliong îl văzuse în pădure în fruntea unui grup de daiaci.

— Mă recunoaşteţi, Yanez de Gomera? întrebă el cu o voce surdă.

— Da, milord, răspunse portughezul, care îşi regăsise rapid sângele rece.

— O voce îmi spunea că îi voi găsi pe răpitorii nepoatei mele, Marianna: nu m-a înşelat.

— Aţi zis răpitori, milord? Lady Marianna nu a fost răpită decât cu acordul ei. Ea îl iubea pe Tigrul din Malaezia, nu îl ura.

— Puţin îmi pasă dacă piratul o iubea sau o ura. A fost răpită lordului James Guillonk, unchiul ei, şi asta e de ajuns. Yanez de Gomera, v-am căutat ani de zile, fără o clipă de răgaz. Ştiţi de ce?

— Nu ştiu, milord.

— Ca să mă răzbun.

— V-am spus că lady Marianna n-a fost răpită. Atunci de ce vreţi să vă răzbunaţi?

— Pentru durerea pe care mi-aţi provocat-o lipsindu-mă de unica rudă, pentru umilinţa la care m-aţi supus şi pentru răul pe care l-aţi făcut patriei mele. Acum răspunde-mi: unde mi-e nepoata? E adevărat că a murit?

— Milord, nepoata dumneavoastră sau, mai bine zis, soţia Tigrului din Malaezia, se odihneşte în cimitirul din Batavia, zise Yanez cu o voce tristă.

— Ucisă poate de infamul ei răpitor.

— Nu, milord, de holeră. Şi dacă nu ştiţi, vă spun că Sandokan, sângerosul pirat din Mompracem, o plânge şi o va mai plânge mulţi ani încă

pe lady Marianna Guillonk.

— Sandokan! exclamă lordul cu un intraductibil accent de ură. Unde e omul ăsta?

— Nepotul dumneavoastră, milord, se află într-un loc sigur pe teritoriul *renanului* din Sarawak.

— Ce face aici?

— Salvează un om condamnat pe nedrept, care o iubeşte pe Ada Corishant, ruda dumneavoastră.

— Minţi, urlă lordul.

— Cine e acest condamnat? întrebă *rajahul* ridicându-se în picioare.

— Nu pot să spun, răspunse Yanez.

— Lord Guillonk, zise *rajahul,* aveţi o rudă care poartă numele de Corishant?

— Mama nepoatei mele, Mariana, avea un frate care se numea Harry Corishant.

— Unde era acest Harry Corishant?

— În India.

— Mai trăieşte?

— Mi s-a spus că a murit.

— Avea o fiică numită Ada?

— Da, dar a fost răpită de *thugs* indieni, nu s-a mai auzit vorbindu-se de ea.

— Credeţi că mai trăieşte încă?

— Nu cred asta.

— Atunci…

— Piratul ăsta ne păcăleşte.

— Milord, zise portughezul ridicând ochii şi privindu-l în faţă, dacă îmi dau cuvântul de onoare că tot ce v-am spus este adevărat, mă credeţi?

— Un pirat nu are onoare, zise cu dispreţ lordul Guillonk. Yanez deveni palid şi mâna lui prinse patul unui pistol.

— Milord, zise cu o voce gravă. Dacă în faţa mea nu ar fi unchiul doamnei Marianna, la ora asta aş fi comis un omor. E a patra oară când vă dăruiesc viaţa, nu uitaţi asta.

— Ei bine, vorbeşte! Poate o să mă încred în vorbele dumitale.

— Repet ce v-am spus puţin mai înainte. Tigrul din Malaezia se află aici ca să salveze un om condamnat pe nedrept, care o iubeşte pe Ada Corishant.

— Spune-mi numele acestui om şi locul unde se află Ada Corishant.

— Ada Corishant se află cu Tigrul din Malaezia.

— Unde?

— Nu pot să vă spun asta, acum.

— De ce?

— Pentru că sunteţi în stare să năvăliţi asupra lui Sandokan şi să-l faceţi prizonier sau să-l omorâţi. Promiteţi că-l lăsaţi să plece liber în insula lui şi eu vă spun unde se află şi ce face în momentul acesta.

— Promisiunea asta nu va ieşi niciodată din gura mea, zise intervenind *rajahul.* E timpul ca Tigrul din Malaezia să dispară pentru totdeauna din aceste mări, pe care atâţia ani de zile le-a însângerat.

— Ei bine, domnilor, faceţi-mă praf, frigeţi-mă la foc mic, supuneţi-mă la mii de torturi, din gura lui Yanez de Gomera nu va ieşi nicio silabă.

În timp ce Yanez vorbea, doi indieni intraseră pe fereastră şi se apropiaseră tiptil de birou. Păreau că nu aşteaptă decât un semnal ca să se dezlănţuie.

— Deci? zise *rajahul* după ce făcuse un semn rapid oamenilor săi. Deci nu veţi vorbi?

— Nu, Alteţă, răspunse Yanez cu o fermitate incredibilă.

— Atunci, domnule, eu, James Brooke, *rajah* de Sarawak, vă arestez!

La aceste cuvinte, cei doi indieni se aruncară asupra portughezului, care nu-şi dăduse seama de prezenţa lor, şi îl puseră la podea, smulgându-i pistoalele.

— Mizerabililor! strigă prizonierul

Cu un efort herculean îi doborî, dar alţi indieni săriră în cameră şi imediat îl legară şi îi puseră căluşul în gură.

— Trebuie să-l omoram? întrebă capul acelor oameni, trăgând *kriss-ul* din teacă.

— Nu, răspunse *rajahul.* Omul acesta trebuie să ne facă unele dezvăluiri.

— Va vorbi? întrebă Guillonk.

— Imediat, milord, răspunse Brooke.

La un semn, un indian ieşi; se întoarse după puţin timp, aducând pe o tavă de argint o ceaşcă plină cu o apă verzuie.

— Ce e băutura asta? întrebă lordul.

— O limonada, zise *rajahul.*

— Ce poate să facă?

— Îl va face pe prizonier să vorbească.

— Am îndoieli, *rajah* Brooke.

— O să vedeţi.

— Aţi amestecat ceva otravă?

— Puţin opiu şi câteva picături de *youma.*

— E o băutură indiană?

— Da, milord.

La un semn, doi indieni îi scoaseră lui Yanez căluşul, îi deschiseră gura cu forţa şi îl făcură să înghită limonada.

— Să fiţi atent, milord, zise *rajahul.* Peste puţin timp vom şti unde se ascunde Tigrul din Malaezia. Prizonierului îi fusese pus iar căluşul, în ciuda muşcăturilor şi a zvârcolirilor sale, ca nu cumva cu strigătele lui să atragă atenţia invitaţilor, care continua să danseze şi să bea în sala vecină. După cinci minute, chipul lui palid de mânie începu să se coloreze şi ochii lui să strălucească ca ai unui şarpe iritat. Zvârcolirile şi eforturile lui scăzură în intensitate treptat-treptat, până când încetară cu totul.

— Lăsaţi-l să râdă, zise *rajahul.*

Un indian se întoarse să scoată căluşul. Lucru straniu: Yanez, care puţin mai înainte părea în prada unei mânii furioase, acum ameninţa cu izbucniri în râs! Era un râs convulsiv şi atât de puternic, încât părea că dintr-o dată înnebunise. Şi ca şi când n-ar fi fost de ajuns, vorbea fără să se oprească, ba despre Mompracem, ba despre puii de tigru, ba despre Sandokan, ca şi când în faţa lui s-ar fi aflat nişte prieteni şi nicidecum nişte duşmani.

— Omul ăsta e nebun, zise lordul Guillonk în culmea surprizei.

— Nu e nebun, milord, adăugă *rajahul.* Limonada îl face să râdă. Cum vedeţi, indienii au băuturi cu adevărat minunate.

— Ne va spune unde se află Tigrul din Malaezia?

— Fără îndoială. Este de ajuns să-l întrebăm.

— Prietene Yanez, zise lordul întorcându-se spre portughez, vorbeşte-mi despre Tigrul din Malaezia. Auzind vocea lordului, portughezul, care fusese eliberat din frânghiile care îi strângeau încheieturile şi gleznele, se ridică imediat.

— Cine vorbeşte despre Tigru? întrebă. Tigrul, ah… ah! Tigrul din Malaezia… Cine nu-l cunoaşte? Tu, bătrâne, nu-l cunoşti?… Nu-l cunoşti pe Tigru, pe invincibilul Tigru?… Ah!… ah!… ah!…

— E cumva aici Tigrul? întrebă rajahul

— Da, e, chiar aici e, pe teritoriul lui James Brooke, al *rajahului* din Sarawak. Şi prostul ăla de Brooke nu ştie… ah!… ah!

— Dar, Alteţă, omul acesta vă insultă! zise lordul Guillonk.

— Ce importanţă are? zise *rajahul* ridicând din umeri. Mă insultă, dar ni-l va da în mâinile noastre pe capul piraţilor din Mompracem.

— Atunci, Alteță, continuați.

— Spune-mi, Yanez, unde e ascuns Sandokan?

— Nu ştii?… Ah!… Ah!… Nu ştie unde este Sandokan! E aici, chiar aici, zise Yanez, continuând să râdă.

— Păi în ce loc?

— În ce loc?… Este…

Se opri. Poate un licăr de luciditate îi limpezi creierul, în momentul în care era pe punctul să-şi trădeze prietenul credincios.

— De ce te opreşti? întrebă *rajahul.* Deci nu ştii unde se află. Yanez izbucni într-un râs convulsiv care dură câteva minute.

— Ba ştiu, răspunse apoi. E în Sarawak.

— Yanez, tu nu spui adevărul.

— Ba da, spun adevărul. Şi nimeni nu-l ştie mai bine ca mine… Ah! Ah!. Eu nu ştiu unde este

Sandokan… ah!., ah! Dar tu eşti nebun.

— Atunci, spune-mi, unde este?

— Ţi-am spus, în oraş… Da, la această oră trebuie să fi ajuns şi să înceapă dezgroparea mortului prefăcut… şi noi râdem; da, râdem că l-am păcălit pe prostul ăla de Brooke… Ah! ah!

Rajahul şi Guillonk se priviră cu stupoarea zugrăvită pe chipuri.

— Mortul prefăcut! exclamară în acelaşi timp. Cine e mortul ăsta?…

— Cine?… Nu ştii? E Tremal-Naik, *thug-ul* indian.

— Ah!… mizerabile! exclamă *rajahul.* Acum înţeleg. Continuă, Yanez, prietene. Când îl vor dezgropa pe mortul închipuit?

— Chiar în noaptea asta… iar mâine o să râdem. Oh, da, o să râdem. Ah!… ah!… ce păcăleală frumoasă!

ah!… ah!

— Sandokan va fi cel care îl va dezgropa?…

— Da, Sandokan, chiar în noaptea asta… ah! ah! Ne vom distra mâine… şi Tremal-Naik va fi mulţumit… oh! da, mulţumit, foarte mulţumit!…

— Gata acum, zise *rajahul.* Ştim ce trebuie să facem. Veniţi, milord.

Părăsiră camera şi se reîntoarseră în cabinetul unde îi aştepta căpitanul gărzilor, un indian bine făcut, de statură înaltă, curajos, foarte ager, un vechi tovarăş de arme al *rajahului.*

— Kâllooth, zise prinţul, de câţi oameni credincioşi dispui?

— De şaizeci, toţi indieni, răspunse căpitanul.

— În zece minute să fie gata de plecare.

— Bine, *rajah.* Şi altceva?

— Să pui patru santinele în camera lui Yanez şi să le spui să-l omoare ca pe un câine la prima tentativă de fugă. Du-te.

Indianul salută şi ieşi rapid.

— Veniţi şi dumneavoastră, milord? întrebă *rajahul.*

— Nu trebuia să mă întrebaţi, Alteţă, răspunse lordul Guillonk. Îl urăsc pe Tigrul din Malaezia.

— Totuşi, este nepotul dumneavoastră, observă surâzând *rajahul.*

— Nu-l recunosc.

— Bine. Dacă soarta ne surâde, mâine pirateria malaeză va pierde pentru totdeauna pe cei doi capi ai ei.

Sau noi doi, sau Tigrul din Malaezia: James Brooke trece la înfruntări.

10. ÎN CIMITIR

În timp ce în casa *rajahului* se întâmplau evenimentele povestite mai sus, Sandokan, care la două ore de la înmormântarea lui Tremal-Naik îl ajunsese pe bravul *maharatto,* se apropia cu paşi mari de oraş, urmat de toată ceata lui teribilă, înarmată până în dinţi şi gata de luptă.

Noaptea era foarte frumoasă. Milioane de stele luceau pe cer ca nişte diamante şi luna hoinărea pe cer, revărsând peste marile păduri o lumină azurie de o infinită dulceaţă.

La ora zece, în momentul în care începea balul *rajahului,* piraţii ajungeau la limita extremă a imensei păduri. La răsărit fluviul scânteia ca o imensă panglică de argint, iar pe malurile lui albeau caselor şi căsuţele oraşului. În mijlocul acestora, privirea ageră a lui Sandokan distinse locuinţa *rajahului,* ale cărei ferestre erau luminate.

— Kammamuri, vezi ceva acolo, departe? întrebă el.

— Da, căpitane. Văd ferestrele luminate.

— Deci la Sarawak se dansează.

— În mod sigur.

— Bine. Mâine James Brooke se va căi!…

— Cred, căpitane.

— Treci în capul şirului şi du-ne la cimitir. Dar ai grijă să te ţii departe de oraş.

— Nu te teme, căpitane.

— Atunci, înainte.

Ceata părăsi pădurea şi înainta pe o câmpie întinsă şi cultivată, presărată ici şi colo de tufişuri foarte frumoase de *cetting* şi de *arenghe* zaharoase. *Maharatto* grăbi pasul şi conduse ceata în altă pădure, care se întindea în jurul colinei apărate de fort. El ştia că *rajahul* era extrem de suspicios şi că avea spioni în jurul oraşului, fiindu-i teamă de un atac neaşteptat din partea piraţilor din Mompracem. După circa douăzeci de minute, Kammamuri făcu semn cetei să se oprească.

— Ce este? întrebă Sandokan venind lângă el.

— Suntem aproape de cimitir, zise *maharatto.*

— Unde e?

— Priviţi acolo, căpitane, pe pajiştea aia.

Sandokan privi în direcţia indicată şi văzu incinta cimitirului. Luna făcea să albească coloanele funerare şi să lucească crucile de fier ale mormintelor

europenilor.

— Auzi ceva? întrebă Sandokan.

— Nimic, răspunse *maharatto,* în afară de vântul care susură printre ramurile copacilor.

Sandokan scoase un şuierat. Piraţii se apropiară şi îl înconjurară.

— Ascultaţi-mă, tigrişori din Mompracem, zise el. Poate nu se va întâmpla nimic, dar trebuie să ne păzim. James Brooke, ştiu eu asta, e un om inteligent şi suspicios care ar da şi regatul lui numai să-i zdrobească pe Tigrul din Malaezia şi pe tigrişorii lui.

— Ştim, răspunseră piraţii.

— Să ne luăm deci măsuri de prevedere, ca să nu fim deranjaţi din treaba noastră. Tu, Sambigliong, iei opt oameni şi îi aşezi în jurul cimitirului, la o mie de paşi distanţă de aici. La primul semnal pe care îl auzi sau când vezi primul om, trimiţi pe unul dintre ai tăi să mă avertizeze.

— Bine, căpitane, răspunse piratul.

— Tu, Tanauduriam, ici şase oameni şi îi aşezi în jurul cimitirului, la cinci sute de paşi distanţă de noi. Şi tu, la primul şuierat sau la primul om pe care îl vezi, îmi dai de ştire.

— S-a făcut, căpitane.

— Iar tu, Aâer-Duk, iei patru oameni şi urci pe colina aceea, până la mijlocul coastei. Acolo, sus, este un fort locuit şi s-ar putea să coboare cineva.

— Sunt gata.

— Atunci mergeţi, şi la primul şuierat al meu coborâţi toţi spre cimitir.

Trei grupuri se împărţiră, luând-o în trei direcţii diferite. Alţi piraţi, conduşi de Tigrul din Malaezia şi de Kammamuri, coborâră spre incinta cimitirului.

— Ştii precis unde e mormântul?

— În mijlocul cimitirului, răspunse *maharatto.*

— E foarte adânc?

— Nu ştiu. Eu şi căpitanul Yanez eram la poalele colinei când marinarii îl îngropau. Îl vom regăsi viu?

— Viu, da, dar nu va redeschide ochii decât mâine după prânz. Ne vom reîntoarce în pădure şi, îndată ce

Yanez va ajunge la noi, ne vom duce la Ada.

— Şi apoi?

— Apoi vom pleca imediat. Dacă James Brooke îşi dă seama de păcăleală, ne va vâna pe tot teritoriul. Sandokan primul, iar *maharatto* şi piraţii după el, ajunseră în incinta cimitirului,

— Din câte se pare, suntem singuri, zise Sandokan. Înainte! Se îndreptară spre mijlocul cimitirului şi se opriră în faţa unei gropi proaspăt făcute.

— Aici trebuie să fie, zise *maharatto* cu o emoţie puternică. Bietul meu stăpân!

Sandokan scoase iataganul şi scobi cu grijă pământul. Kammamuri şi piraţii, cu Ârnss-urile lor, îl imitară.

— Era închis într-un sicriu sau într-un hamac? întrebă Sandokan.

— Într-un hamac, răspunse Kammamuri.

— Scobiţi uşor; s-ar putea să-l rănim.

Scobiră cu grijă şi, scoţând pământul cu mâinile, ajunseră la două picioare adâncime, când vârful unui *kriss* întâlni o anumită rezistenţă

— Am ajuns, zise un pirat retrăgându-şi imediat braţul.

— Ai găsit trupul? întrebă Sandokan.

— Da, răspunse cel întrebat.

— Scoate pământul.

Piratul vârî braţul în groapă şi aruncă pământul la dreapta şi la stânga. Imediat apăru hamacul în care era înfăşurat Tremal-Naik.

— Încearcă să-l ridici, zise Sandokan.

Piratul apucă hamacul şi începu să tragă din toate puterile. Puţin câte puţin pământul se ridică, apoi se dădu la o parte, lăsând să apară îngropatul.

— Stăpânul meu, murmură *maharatto* cu o voce sufocată de bucurie.

— Puneţi-l aici, zise Sandokan.

Luă *kriss*-ul şi sfâşie cu delicateţe, în toată lungimea, ţesătura groasă, scoţându-l la iveală pe Tremal-Naik.

Indianul avea aparenţa unui mort. Muşchii îi erau rigizi, pielea lucea şi era de o culoare cenuşiu-pământie, nu bronzată ca înainte, ochii daţi peste cap, lăsând să se vadă numai albul lor, buzele deschise şi pătate de o spumă sângerie. Oricine l-ar fi văzut, ar fi spus că omul acela a fost omorât de o otravă puternică.

— Stăpânul meu! repetă Kammamuri, aplecându-se deasupra lui. Căpitane, chiar e adevărat că nu e mort?

— Îţi garantez, răspunse Sandokan.

Maharatto îşi sprijini o mână pe pieptul lui Tremal-Naik —Inima lui nu bate, zise cu spaimă.

— Dar nu e mort, ţi-am spus.

— Nu se poate învia acum?

— E imposibil.

— Şi mâine la…

Maharatto nu-şi termină întrebarea. Din câmpie răsună dintr-o dată un şuierat ascuţit: şuierul de alarmă.

Sandokan, care îngenunchease lângă Tremal-Naik, sări în picioare cu agilitatea unui tigru. Privirea lui străbătu într-o clipă toată pajiştea.

— Se apropie un om, zise. Oare să ne ameninţe vreo primejdie?

Un pirat se apropia de incintă cu viteza unui cerb. În dreapta avea tras din teacă iataganul care, în bătaia lunii, strălucea de parcă ar fi fost de argint. După ce trecu dintr-un singur salt palisada, în câteva clipe fu lângă Sandokan.

— Sambigliong, tu eşti? întrebă Tigrul din Malaezia încruntându-şi fruntea.

— Da, căpitane, zise piratul cu vocea întretăiată din cauza cursei făcute. Vom fi atacaţi.

Sandokan făcu un salt înainte. Era transfigurat cu totul. Ochii îi scoteau fulgere, buzele rânjite îi arătau dinţii, albi ca ai unui carnivor. Tigrul din Malaezia se trezea.

— Noi, atacaţi!… repetă, strângând cu frenezie teribilul său iatagan.

— Da, căpitane. O bandă de bărbaţi înarmaţi a ieşit din oraş şi se îndreaptă cu paşi repezi spre locul acesta, zise Sambigliong.

— Câţi oameni sunt?

— Cel puţin şaizeci.

— Şi se îndreaptă spre noi?

— Da, căpitane.

— Păi ce s-o fi întâmplat?… Şi Yanez?… O fi fost descoperit?… Vai ţie, Brooke, vai ţie!…

— Ce trebuie să facem? întrebă Sambigliong.

— Înainte de toate, adună-i pe oamenii noştri.

Duse la gură un fluier, la al cărui sunet toţi piraţii se adunară în jurul lui.

— Suntem cincizeci şi şase, dar toţi curajoşi; o sută de oameni nu ne înspăimântă, zise apoi.

— Nici măcar două sute, zise Sambigliong agitând iataganul. Când Tigrul din Malaezia va da comanda, ne vom arunca asupra Sarawakului şi-i vom da foc.

— Deocamdată nu mai interveni, zise Sandokan. Ascultă-mă!

— Vorbeşte, Tigrule din Malaezia!

— Tu, Sambigliong, iei opt oameni şi te duci să te ascunzi în spatele acelor arbori. Tu, Tanauduriam, iei tot atâţia şi te ascunzi în spatele celuilalt grup de arbori, chiar în faţa lui Sambigliong.

— Bine, ziseră cele două căpetenii.

— Tu, Aier-Duk, iei trei oameni şi te aşezi în mijlocul cimitirului.

— Bine.

— Dar vă prefaceţi că săpaţi o groapă.

— De ce?

— Ca să lăsăm gărzile să se apropie fără teamă. Eu mă voi ascunde cu ceilalţi în spatele zidului şi, când va fi momentul potrivit, voi da semnalul de atac.

— Care va fi?… întrebă Sambigliong

— Un foc de puşcă. Dat fiind semnalul, toţi vă descărcaţi carabinele asupra inamicului, apoi îl atacăm cu iataganele.

— Frumos plan! exclamă Tanauduriam. Îi vom prinde la mijloc.

— La locuri! comandă Tigrul.

Sambigliong şi oamenii lui plecară şi se ascunseră în tufişul din dreapta; Tanauduriam, cu ceilalţi, în cel din stânga. Tigrul din Malaezia îngenunche în spatele zidului, iar Aier-Duk şi tovarăşii lui se duseră lângă Tremal-Naik, prefăcându-se că sapă pământul. Era timpul.

Două şiruri de indieni se iviră atunci pe pajişte, precedate de un om îmbrăcat în pânză albă. Se apropiau în tăcere, cu puştile în mână, gata de asalt.

— Kammamuri, zise Sandokan care spiona banda inamică, ai putea să-mi spui cine e omul ăla îmbrăcat în alb?

Maharatto încruntă sprâncenele şi privi cu extremă atenţie.

— Căpitane, zise cu o anumită emoţie, pun pariu că acel om este *rajahul* Brooke.

— El… el… exclamă Tigrul cu un accent de ură. Vine să mă provoace!… *Rajah* Brooke, eşti pierdut!

— Vreţi să-l ucideţi?

— Primul meu foc de puşcă va fi pentru el.

— Să nu faceţi asta, căpitane.

Tigrul din Malaezia se întoarse spre Kammamuri arătându-şi dinţii.

— Cine mă va împiedica? întrebă cu mânie.

— Căpitane, Yanez poate e prizonier.

— E adevărat.

— N-ar fi mai bine dacă l-am lua zălog pe *rajah?*

— Te înţeleg. Tu ai vrea să facem un schimb.

— Da, căpitane.

— Kammamuri, ideea e bună. Dar eu îl urăsc pe omul ăsta, care a făcut atâta rău piraţilor malaezi.

— Yanez valorează mai mult decât *rajahul.*

— Ai dreptate, *maharatto.* Da, Yanez e prizonier, îmi spune asta inima.

Indienii ajunseseră la patru sute de metri de cimitir. Temându-se să nu fie descoperiţi de Aier-Duk, care continua să sape imitat de oamenii lui, se aruncaseră la pământ şi avansau târându-se.

— Încă zece paşi, murmură Sandokan frecând patul carabinei sale, apoi o să vă arăt cum luptă Tigrul din Malaezia în mijlocul tigrişorilor lui din Mompracem.

Dar în loc să avanseze, indienii se opriră la un semn al *rajahuhri,* aruncând priviri spre tufişurile care înconjurau pajiştea. Fără îndoială, miroseau o cursă.

După câteva minute se desfăşurară, formând un fel de semicerc şi reluând cu cea mai mare grijă marşul în faţă.

La un moment dat, Sandokan, care era îngenuncheat în spatele zidului, se ridică. Îndreptă carabina, ochi câteva secunde, apoi apăsă pe trăgaci. O lovitură bubui, turburând liniştea profundă care domnea în cimitir. Un indian, capul unui şir, căzu pe spate, lovit de un glonţ în frunte.

11. LUPTA

Ecoul detunăturii nu se sfârşise, când urlete înspăimântătoare răsunară pe pajişte. Imediat după aceea, zece, cincisprezece, douăzeci de împuşcături plecară din tufişuri cu o rapiditate fulgerătoare. Cincisprezece indieni, o parte morţi, o parte răniţi, erau prăvăliţi pe iarbă, înainte să fi putut să facă uz de arme.

— Înainte, tigrişorii mei! urlă Tigrul din Malaezia sărind peste zid, urmat de Kammamuri, de Aâer-Duk şi de ceilalţi. Doborâţi-i pe câinii ăştia!

Sambigliong şi Tanauduriam se repeziră din tufişuri cu iataganele în pumni, trăgându-şi după ei cetele.

— Trăiască Tigrul din Malaezia! urlau unii.

— Trăiască Sandokan! Trăiască Mompracem! urlau alţii. Văzându-se atacaţi, indienii se regrupară rapid, trăgând cu puştile la nimereală. Trei sau patru piraţi căzură, însângerând pământul.

— Înainte, tigrişori! repetă Tigrul.

Încurajaţi de căpetenia lor, piraţii se năpustiră cu furie împotriva inamicilor. Asaltul fu atât de teribil, încât indienii se retrăgeau în dezordine, înghesuindu-se unii în alţii, formând o masă compactă de trupuri umane. Tigrul din Malaezia intră acolo, cum intră un cui în trunchiul unui copac, şi o împărţi în două. Zece piraţi îl urmară, atacându-i din spate pe indieni care, pierzând orice speranţă, se aruncară la dreapta şi la stânga, căutând să se salveze prin fugă.

Totuşi, câţiva dintre ei se ţineau tare. În mijlocul lor se afla James Brooke. Sandokan atacă furios acel grup, hotărât să-l distrugă, ca să-l aibă în mână pe odiosul duşman. Kammamuri, Aâer-Duk şi Tanauduriam îl urmaseră împreună cu alţii câţiva, în timp ce Sambigliong îi vâna pe fugari, ca să-i împiedice să se regrupeze şi să se întoarcă la luptă.

— James Brooke, predaţi-vă, strigă Sandokan. *Rajahul* răspunse cu un foc de pistol care doborî un pirat.

— Înainte pui de tigri! urlă Sandokan doborând un indian care i se pusese în faţa ochilor.

În ciuda rezistenţei disperate a adversarului, într-o clipă un culoar fu deschis de iataganele şi de *kriss*-urile otrăvite ale tigrişorilor din Mompracem. Kammamuri şi Tanauduriam se aruncară asupra *rajahului,* împiedicându-l să-i urmeze pe credincioşii lui, care fugeau prin pajişte urmăriţi de Aâer-Duk şi de tovarăşii săi.

— Predaţi-vă! îi strigă Kammamuri smulgându-i sabia şi pistoalele.

— Mă predau, răspunse James Brooke care înţelegea că orice rezistenţă ar fi fost acum inutilă.

Sandokan îi apăru înainte cu sabia în mână.

— James Brooke, eşti al meu! zise cu un accent ironic *Rajahul,* care fusese doborât la pământ de pumnul de fier al lui Tanauduriam, se ridică privind în faţă pe căpetenia piraţilor, pe care n-o văzuse niciodată —Cine eşti tu? întrebă cu o voce sugrumată de furie.

— Priveşte-mă în faţă, zise Sandokan.

— Tu ai fi…

— Sunt Sandokan sau, mai bine zis, Tigrul din Malaezia.

— Ei bine, domnule pirat, ce vrei de la James Brooke?

— Înainte de toate, un răspuns.

Un surâs ironic înflori pe buzele *rajahului.*

— Să-ţi răspund eu la întrebări? zise el.

— Da, ar trebui să folosesc focul ca să te fac să vorbeşti. James Brooke, te urăsc, ştii asta, dar te urăsc cum ştie să urască Tigrul. Tu ai făcut mult rău piraţilor din Malaezia şi aş putea să-i răzbun pe aceia pe care i-ai asasinat.

— Şi nu aveam poate dreptul să-i extermin?

— Şi eu aveam dreptul să extermin oameni de rasă albă care m-au lovit în inimă. Dar să lăsăm drepturile şi răspundeţi-mi la întrebarea mea.

— Vorbiţi.

— Ce aţi făcut cu Yanez?

— Yanez! exclamă *rajahul.* Vă interesează mult individul ăsta?

— Destul de mult, James Brooke.

— Nu aţi greşi.

— L-aţi făcut prizonier?

— Da.

— Bănuiam. Şi când?

— În seara asta.

— În ce fel?

— Sunteţi foarte curios, domnule pirat.

— Nu vreţi să-mi spuneţi?

— Ba dimpotrivă, o să vă spun.

— Atunci, vorbiţi.

— Îl cunoaşteţi pe lordul Guillonk?

La auzirea acelui nume, Sandokan tresări. O cută adâncă se desenă pe fruntea lui înaltă, dar dispăru repede.

— Da, răspunse cu o voce surdă.

— Dacă nu mă înşel, lordul Guillonk este unchiul dumitale. Sandokan nu răspunse.

— Unchiul dumitale a fost cel care l-a recunoscut pe Yanez şi a făcut să fie arestat.

— El!… exclamă Sandokan. Tot el!… Şi unde se află Yanez?

— În locuinţa mea, legat bine şi păzit bine.

— Ce veţi face cu el?

— Nu ştiu, o să mă gândesc.

— Să vă gândiţi? exclamă Tigrul din Malaezia surâzând, dar un surâs care te făcea să tremuri. Şi nu se gândeşte James Brooke că este în mâna mea? Şi nu se gândeşte James Brooke că eu îl urăsc? Şi nu se gândeşte că mâine dimineaţă ar putea să nu mai fie deloc *rajahul* din Sarawak?

Cu toate că avusese până atunci un curaj extraordinar, la aceste cuvinte *rajahul* deveni palid.

— Poate vreţi să mă omorâţi? întrebă cu voce care nu mai era deloc calmă.

— Dacă nu acceptaţi schimbul, am s-o fac, zise cu răceală Sandokan.

— Un schimb? Care?

— Dumneata mi-l dai pe Yanez, iar eu îţi libertatea.

— Deci vă stă la inimă acel om?

— Destul de mult.

— De ce?

— Pentru că m-a iubit totdeauna ca şi cum ar fi fost fratele meu. Acceptaţi propunerea?

— Accept, zise *rajahul* după un moment de gândire.

— Trebuie să vă lăsaţi legat şi să vi se pună căluşul.

— De ce?

— Oamenii dumneavoastră ar putea să se întoarcă în număr mai mare şi să înceapă lupta.

— Vreţi să mă duceţi undeva?

— Într-un loc sigur.

— Faceţi cum credeţi.

Sandokan făcu un gest spre Kammamuri. Imediat patru târgi din ramuri împletite, duse de piraţi solizi, se înfăţişară înaintea lui. Prima targa era

liberă, a doua era ocupată de Tremal-Naik, iar celelalte două de doi *daiaci* din grupul lui Sambigliong, grav răniţi.

— Puneţi-i căluşul şi legaţi-l pe *rajah,* zise Sandokan către *maharatto.*

— Bine, căpitane.

Îl legară pe *rajah* cu funii solide, îi puseră căluşul dintr-un batic de mătase şi îl înghesuiră pe targa goală.

— Unde mergem, căpitane? întrebă după ce termină.

— Ne întoarcem în tabără, răspunse Sandokan.

Duse fluierul de argint la gură şi scoase trei note ascuţite. Piraţii care-i urmăreau pe indieni se întoarseră rapid înapoi cu Sambigliong şi cu Aâer-Duk în frunte.

Sandokan făcu repede apelul. Lipseau unsprezece oameni.

— Sunt morţi, zise Tanauduriam.

— Să mergem, comandă Sandokan, înăbuşindu-şi un suspin. Călătoria fu foarte rapidă. La cinci dimineaţa, fără să fi întâlnit pe cineva, ajunseră în satul abandonat, apărat de palisade solide şi de valuri de pământ.

Sandokan trimise câţiva oameni în toate direcţiile, ca să nu se întâmple vreun atac pe neaşteptate din partea trupelor din Sarawak, apoi îl dezlegă pe *rajah,* care în timpul călătoriei nu fusese tentat să rostească niciun cuvânt.

— James Brooke, dacă nu vă displace, scrieţi, îi zise Sandokan, prezentându-i o foaie de hârtie şi un creion.

— Ce trebuie să scriu? întrebă *rajahul,* care părea destul de calm.

— Că sunteţi prizonierul Tigrului din Malaezia şi, ca să vă salvaţi, trebuie pus imediat în libertate Yanez, sau mai bine zis lordul Welker.

Rajahul luă hârtia, o puse pe genunchi şi se pregăti să scrie.

— Un moment, zise Sandokan.

— Ce mai e? întrebă englezul arcuind sprâncenele.

— Adaugă că, dacă în patru ore Yanez nu este aici, eu vă voi spânzura de cel mai înalt copac din pădure.

— Bine.

— Altceva ce mai trebuie adăugat.

— Ce ar fi?…

— Să nu încerce să vă elibereze cu forţa, fiindcă la primul pluton înarmat pe care îl voi zări, vă voi spânzura în acelaşi fel.

— Se pare că e foarte important să mă vedeţi spânzurat, zise *rajahul* cu ironie.

— James Brooke, nu neg asta, răspunse Sandokan, aruncând spre el o privire feroce. Scrieţi! *Rajahul* luă creionul şi scrise scrisoarea, pe care apoi o trecu lui Sandokan.

— Bine, zise acesta după ce o citi. Sambigliong! Piratul se înfăţişă.

— Vei duce această scrisoare la Sarawak, zise Tigrul. O încredinţezi lordului Guillonk.

— Trebuie să iau arme cu mine?

— Nici măcar Ariss-ul tău. Du-te şi să te întorci repede.

— Voi alerga ca un cal, căpitane.

Piratul ascunse scrisoarea sub centură, aruncă la pământ iataganul, securea şi Ariss-ul şi o luă din loc.

— Aâer-Duk, zise Sandokan întorcându-se spre piratul care sta lângă el. Îl supraveghezi cu atenţie pe acest englez.

— Căpitane, încrede-te în mine, răspunse tigrişorul. Sandokan îşi armă carabina, îl chemă pe Kammamuri, care se ghemuise lângă stăpânul lui dormitând, şi părăsi satul, îndreptându-se spre o colină de pe care, în depărtare, se vedea oraşul Sarawak.

— Deci îl vom salva pe căpitanul Yanez? întrebă *maharatto,* care îl urma.

— Da, răspunse Sandokan. Peste două ore va fi aici.

— Sunteţi sigur?

— Foarte sigur. *Rajahul* preţuieşte cât Yanez.

— Căpitane, să staţi totuşi de pază, zise *maharatto.* Indienii sunt capabili să traverseze pădurea fără să facă cel mai mic zgomot.

— Nu te teme, Kammamuri. Piraţii mei sunt mai vicleni decât indienii şi niciun duşman nu se va apropia de satul nostru fără să fie descoperit.

— *Rajahul* ne va urmări?

— În mod sigur, Kammamuri. Îndată ce se va întoarce la Sarawak, va aduna toate gărzile sale şi pe *daiaci,* ca s-o ia pe urmele noastre.

— Atunci vom avea a doua bătălie.

— Nu, pentru că vom pleca imediat.

Ajunseră în vârful colinei, care se ridica cu câţiva metri deasupra celor mai înalţi copaci ai pădurii. Sandokan duse mâinile la ochi, ca să se apere de razele soarelui, şi cercetă cu atenţie peisajul înconjurător. La zece mile se afla Sarawakul. Fluviul care trecea pe lângă oraş se vedea clar printre verdele plantaţiilor şi al pădurii, ca o panglică de argint.

— Priveşte acolo, zise Sandokan arătând un om care alerga ca un cerb spre oraş.

— Sambigliong! exclamă Kammamuri. Dacă menţine acest ritm, va fi aici peste două ore.

— Sper.

Se aşeză la picioarele unui copac şi începu să fumeze, privind cu atenţie oraşul. Kammamuri îl imită. Trecu o oră lungă cât un secol, fără să se întâmple ceva; apoi trecu şi a doua, care păru mai lungă decât prima. În sfârşit, pe la zece, un grup de persoane apăru dintr-un boschet de castani de India. Sandokan sări în picioare. Pe chipul lui, de obicei impasibil, era zugrăvită o vie neliniște. Bărbatul acela, acel pirat sângeros, se ştia asta, îl iubea extraordinar pe credinciosul său tovarăş, pe curajosul Yanez.

— Unde e? Unde e?… îl auzi murmurând Kammamuri.

— Văd o haină albă în mijlocul grupului. Priviţi! zise Kammamuri.

— Da, da, o văd! exclamă Sandokan cu o bucurie indescriptibilă. El e, bunul meu Yanez. Repede, fratele meu, mai repede!

Stătu acolo nemişcat, aplecat, cu ochii fixaţi pe acea haină albă, apoi, când văzu grupul dispărând în negura pădurii, se repezi ca un nebun în josul înălţimii, alergând spre câmpie. Doi piraţi, care supravegheau pădurea, ajunseră în aceeaşi clipă.

— Căpitane, vin cu domnul Yanez, strigară aceştia —Câţi sunt? întrebă Sandokan care se stăpânea cu greu.

— Doisprezece, cu Sambigliong.

— Înarmaţi?

— Fără arme.

Sandokan duse fluierul la gură şi scoase trei note ascuţite, în câteva clipe toţi piraţii se aflau în jurul lui.

— Pregătiţi armele, zise Tigrul.

— Domnule! strigă James Brooke care sta la rădăcina unui copac supravegheat atent de Aâre-Duk. Vreţi să-mi omorâţi oamenii?

Tigrul se întoarse spre englez.

— James Brooke, Tigrul din Malaezia îşi ţine cuvântul, răspunse el cu o voce gravă. În câteva clipe veţi fi liber.

— Cine e? strigă în clipa aceea o santinelă postată la două sute de metri de tranşee.

— Prieteni, răspunse vocea binecunoscută a lui Sambigliong. Lasă puşca jos!

12. ÎNVIEREA LUI TREMAL-NAIK

Grupul ieşi din desişul pădurii. Era compus din Sambigliong, de un ofiţer din garda *rajahului,* din zece indieni neînarmaţi şi din Yanez, care nu avea nici mâinile nici picioarele legate.

La vederea prietenului, Sandokan nu fu în stare să se stăpânească. Alergă în întâmpinarea lui, îndepărtă cu violenţă pe indieni, şi-l strânse la piept cu frenezie.

Totuşi, bărbatul acela era Tigrul din Malaezia, era căpetenia feroce a piraţilor din Mompracem, care de atâţia ani însângera valurile mării malaeze.

— Yanez!… Fratele meu! exclamă cu o voce sufocată de bucurie.

— Sandokan, prietenul meu, în fine, te revăd!… strigă bunul portughez, care nu era mai puţin mişcat. Mă temeam că nu te voi mai îmbrăţişa vreodată!

— Yanez, n-o să ne mai despărţim niciodată, îţi jur.

— Cred, frăţioare. Ce idee frumoasă ai avut făcându-l prizonier pe *rajahl* întotdeauna am spus că eşti un mare om. Dar Tremal-Naik? Unde e acel sărman indian?

— La câţiva paşi de noi.

— Viu?

— Viu, dar încă dormitând.

— Şi logodnica lui?

— E încă nebună, dar îşi va reveni.

— Domnule, se auzi în clipa aceea o voce.

Sandokan şi Yanez se întoarseră. James Brooke sta în faţa lor, calm dar puţin palid, cu braţele încrucişate pe piept.

— James Brooke, sunteţi liber, zise Sandokan. Tigrul din Malaezia se ţine de cuvânt.

Rajahul făcu o uşoară plecăciune, se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse brusc înapoi:

— Tigrule din Malaezia, când ne vom revedea? întrebă el.

— Vreţi o revanşă?

— James Brooke nu iartă.

Sandokan îl privi câteva clipe în tăcere, aproape surprins că omul acela îndrăzneşte să-l provoace, apoi zise cu un accent care îţi îngheţa sângele, întinzând braţul drept spre mare:

— Acolo, departe, e o insulă: Mompracem. Marea care o înconjoară este încă roşie, din cauza sângelui, şi plină de nave scufundate. Când vă veţi apropia de coastele acelea, veţi auzi răcnetul Tigrului şi al tigrişorilor lui, care vă vor întâmpina. Dar, James Brooke, nu uita că Tigrul şi tigrişorii sunt însetaţi de sânge.

— Vă voi găsi.

— Când?

— Anul viitor.

Un surâs înflori pe buzele piratului.

— Va fi prea târziu, zise.

— De ce? întrebă rajahul surprins.

— Pentru că atunci nu veţi mai fi *rajahul* din Sarawak. Revolta va izbucni în Statul dumneavoastră, iar nepotul sultanului Muda-Hassin va sta în locul dumneavoastră.

La auzul acestor cuvinte, *rajahul* deveni palid şi făcu un pas înapoi.

— De ce inventaţi asemenea lucruri? întrebă el pe un ton care nu era deloc calm.

— Nu inventez nimic, milord, răspunse Sandokan.

— Înseamnă că ştiţi unele lucruri?

— Probabil.

— Şi dacă v-aş ruga să-mi explicaţi, mă…

— Nu explic nimic, îl întrerupse Sandokan.

— Nu-mi rămâne decât să vă mulţumesc pentru avertisment.

Făcu din nou o uşoară plecăciune, ajunse din urmă gărzile lui şi se îndepărtară cu paşi repezi, îndreptându-se spre Sarawak.

Cu braţele încrucişate, întunecat la faţă, Sandokan îl urmărea cu privirea. Când nu-l mai văzu, un suspin îi ieşi din piept

— Omul acesta îmi va aduce nenorocirea. Simt asta, murmură.

— Sandokan, ce s-a întâmplat? îl întrebă Yanez apropiindu-se. Pari neliniştit.

— Frate, am un presentiment trist, zise piratul.

— Cum se poate?

— Între noi şi *rajah* nu s-a terminat totul.

— Te temi că ne va ataca?

— Inima aşa îmi zice.

— Nu crede în presentimente, fratele meu. Peste două sau trei zile, noi vom părăsi aceste ţărmuri şi n-o să mai avem de ce să ne temem din partea

rajahului. Unde mergem acum?

— În golf, dar imediat. Aici nu mă simt în siguranţă.

— Atunci să plecăm. Dar… Tremal-Naik?

— Nu se va trezi înainte de prânz.

Sandokan dădu semnalul de plecare şi, în ciuda marşului foarte rapid de dimineaţă, grupul, cu răniţii şi cu Tremal-Naik, urmă o cărare strâmtă, deschisă de locuitorii pădurii cine ştie cu câţi ani înainte.

Străbătuseră cam o jumătate de milă, când Aâer-Duk, care avansase câţiva paşi mai în faţă ca să exploreze drumul, se opri dintr-o dată, armând puşca. Yanez şi Sandokan se grăbiră să-l ajungă.

— Nu mişcaţi, zise *daiacul.*

— Ce-ai văzut? întrebă Sandokan.

— O umbră trecând cu repeziciune prin tufişul acela.

— De om sau de animal?

— Cred că de om.

— Poate să fie vreun *daiac* sărman, zise Yanez.

— Dar şi un spion al *rajahului,* zise Sandokan.

— Crezi?

— Nu sunt sigur. Aâer-Duk, ia patru oameni şi bate pădurea. Noi, totuşi, mergem înainte.

Daiacul chemă patru tovarăşi şi se afundă în pădurea mlăştinoasă, târându-se printre rădăcini, ramuri de copac şi tufişuri. Apoi marşul fu reluat printre şiruri de *sontar,* o specie de palmieri care, prin incizia trunchiului lor, dau un suc zaharos foarte plăcut la gust şi ale căror frunze, pe vremuri, serveau popoarelor din Malaezia să scrie pe ele. După puţin timp, grupul fu ajuns de Aâer-Duk şi de tovarăşii lui. Cercetaseră pădurea în toate părţile, dar nu găsiseră nimic, în afară de urme recente de picior omenesc.

— Erau multe? întrebă Sandokan care încă mai era neliniştit.

— Patru, răspunse *daiacul.*

— Erau urme de picioare goale sau încălţate?

— De picioare goale. Poate că oamenii aceia erau *daiaci.* Să ne grăbim, pui de tigri, aici nu suntem în siguranţă.

Sandokan arătă portughezului o insuliţă la trei sute cincizeci de metri distanţă, umbrită de grupuri foarte frumoase de arbori *sagii,* de *duriani,* de *mangostani* şi de *arenghe* zaharoase; în centru se afla un vechi dar încă

solid fort *daiac,* construit pe pari de recfc, lemn tare ca fierul, care rezistă la loviturile unui tun de calibru mediu.

— Acolo e refugiul pentru *Fecioara de la Pagodă?* întrebă Yanez.

— Da, Ada e în fortul acela mic, răspunse Sandokan.

— Nu se putea găsi un loc mai bun. Golful e frumos şi insuliţa bine apărată. Dacă James Brooke ar vrea s-a atace, va avea o nucă tare de spart.

— Yanez, marea e la cinci sute de paşi de insuliţă şi o navă poate bombarda fortul.

— Ne vom apăra.

— Nu avem tunuri.

— Dar oamenii noştri sunt curajoşi.

— E adevărat, dar sunt puţini şi…

— Ce ai?

— Taci! Ai auzit?

— Eu?… Nimic, Sandokan.

— Mi s-a părut că a fost ruptă o ramură.

— Unde?

— În mijlocul tufişului aceluia mare.

— Să fie oare spioni?… Sandokan, încep să mă neliniştesc.

— Şi eu. Să ne grăbim. Aştept cu nerăbdare momentul în care vom ajunge pe insuliţă. Aâer-Duk!…

Daiacul se apropie de Tigru.

— Ia opt oameni şi instalează o tabără în locul ăsta, zise Sandokan. Dacă vezi oameni dând târcoale prin împrejur, să vii să-mi spui.

Sandokan, Yanez şi ceilalţi coborâră spre golf, ale cărui ţărmuri erau acoperite de păduri dese, şi ajunseră la un golf mic, lângă care era ascunsă sub un maldăr de trestii şi ramuri de *alloro* o şalupă. Tigrul aruncă în jur o privire rapidă, dar nu văzu pe nimeni. O nelinişte puternică se întipări pe chipul lui.

— Unul din oamenii mei trebuia să păzească şalupa, zise.

— Or fi amândoi în fort, zise Yanez.

— Şi au lăsat şalupa aici!… Yanez… inima îmi bate tare… mă tem de o nenorocire.

— Ce nenorocire?

— Că au răpit-o pe Ada.

— Ar fi o lovitură teribilă!

— Taci!

— Încă un zgomot?

— Da, căpitane Yanez, confirmară piraţii apucând armele. Se vedeau ramurile unui tufiş mare agitându-se la o sută de paşi de plajă.

— Cine e? strigă Sandokan.

— Mompracem, răspunse o voce.

Un pirat ieşi imediat din tufiş. Gâfâia şi transpira, ca şi când ar fi făcut o cursă lungă, şi strângea în braţe o puşcă.

— Trăiască Tigrul! exclamă el zărindu-şi căpetenia.

— De unde vii? întrebă Sandokan.

— Din pădure, căpitane.

— Unde e *Fecioara?*

— În fort.

— Eşti sigur?

— Am lăsat-o acum două ore în paza lui Koty. Sandokan respiră uşurat.

— Începusem să mă tem. Cum stă? întrebă el.

— Foarte bine.

— Ce făcea?

— Când am plecat, dormea.

— Ai văzut pe cineva prin pădure?

— Eu nu, dar azi dimineaţă Koty a văzut un om trecând de-a lungul ţărmului uitându-se cu o vie curiozitate la fort. Văzându-se observat, s-a grăbit să dispară.

— Şi l-ai mai găsit?

— L-am căutat, dar n-am reuşit să-l descopăr.

— Sa fie un spion al *rajahului?* întreba Yanez —Probabil, răspunse Sandokan care părea îngrijorat.

— Să vină să ne atace aici?…

— Cine poate să spună?

— Ce socoteşti că e de făcut?…

— Să părăsim locul ăsta cât mai repede. Să ne îmbarcăm.

Cele două căpetenii şi oamenii lor săriră în şalupă, străbătură braţul de mare, care era larg de două sau trei sute de metri, şi debarcară la picioarele fortăreţei, unde îi aştepta Koty.

— Încă mai doarme *Fecioara?* îl întrebă Sandokan.

— Da, căpitane.

— S-a întâmplat ceva deosebit?

— Nu.

— Să mergem s-o vedem, zise Yanez

Sandokan i-l arătă pe Tremal-Naik, care fusese pus pe un strat de iarbă şi de frunze verzi.

— Mai sunt câteva minute până la mijlocul zilei. Aşteaptă să se trezească, zise.

Porunci oamenilor să intre în fort şi se aşeză alături de indianul care nu da încă niciun semn de viaţă.

Yanez se întinse lângă el.

— Va mai trece mult timp până ce va deschide ochii? îl întrebă pe Sandokan, care se uita cu atenţie la chipul indianului.

— Nu, Yanez. Văd că pielea îşi redobândeşte, puţin câte puţin, culoarea naturală. E un semn că sângele începe să circule.

— Îl vei duce imediat s-o vadă pe Ada lui?

— Imediat nu, dar înainte de a se însera, da.

— Şi dacă nu-l recunoaşte? Dacă ea nu-şi redobândeşte raţiunea?

— Şi-o va redobândi.

— Eu mă îndoiesc, fratele meu.

— Ei bine, o vom supune unei încercări.

— La care?

— Îţi voi spune la timpul potrivit

— Dar de ce…

— Taci.

O respiraţie slabă ridică dintr-o dată pieptul puternic al lui Tremal-Naik, iar buzele i se mişcară încet.

— Se trezeşte, murmură Yanez.

Sandokan se aplecă deasupra indianului şi îi puse o mână pe frunte.

— Se trezeşte, zise.

— Imediat?

— Imediat.

— Fără să-i faci vreo înţepătură?

— Nu e nevoie de asta, Yanez.

A doua respiraţie, mai puternică decât prima, ridică iar pieptul lui Tremal-Naik şi buzele-i începură din nou să se mişte. Apoi mâinile lui, care erau deschise, se închiseră lent, picioarele se îndoiră încet şi, în fine, ochii i se deschiseră, dilatându-se mult, şi se opriră asupra lui Sandokan. Rămase aşa câteva clipe, de parcă ar fi fost surprins că se află încă în viaţă, apoi, cu un efort violent, se ridică în şezut, exclamând:

— Viu!… încă mai trăiesc!

— Şi liber, zise Yanez.

Indianul se uită la portughez. Îl recunoscu imediat.

— Dumneata!… Dumneata!… exclamă. Dar ce s-a întâmplat? Cum de mă aflu aici? Am adormit?

— Pe dracu! exclamă Yanez râzând. Nu vă amintiţi de pilula aia pe care v-am dat-o în fort?

— Ah!… Da, da… acum îmi amintesc… dumneavoastră veniserăţi să mă găsiţi… Domnule, domnule, cât vă mulţumesc fiindcă m-aţi eliberat!…

Zicând aşa, Tremal-Naik se aruncă la picioarele lui Yanez. Acesta îl ridică şi îl strânse cu afecţiune la piept.

— Cât sunteţi de bun, domnule! exclamă indianul care părea că-şi recuperase imediat forţele şi că era nebun de bucurie. Liber! în sfârşit, sunt liber!… Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc!…

— Tremal-Naik, mulţumeşte-i acestui om, zise Yanez arătându-l pe Sandokan care, cu braţele încrucişate pe piept, se uita mişcat la indian. Acestui om, Tigrului din Malaezia, îi datoraţi libertatea.

Tremal-Naik se grăbi spre Sandokan care îl primi între braţele lui, zicând:

— Eşti prietenul meu!

În acea clipă, un urlet de bucurie răsună în spatele lor. Kammamuri, care ieşise atunci din fort, alerga spre ei zbierând:

— Stăpâne! Bunul meu stăpân!

Tremal-Naik se repezi spre credinciosul *maharatto* care părea că înnebunise. Cei doi indieni se îmbrăţişară de mai multe ori, fără să fie în stare să schimbe un singur cuvânt.

— Kammamuri, bunul meu Kammamuri! exclamă în cele din urmă Tremal-Naik. Credeam că n-o să te mai revăd pe lumea asta. Dar cum de eşti aici? Deci, nu te-au omorât *thugs?*

— Nu, stăpâne. Am fugit ca să te caut pe tine.

— Să mă cauţi pe mine? Păi tu ai ştiut că eu mă aflu în locul ăsta?

— Da, stăpâne, am ştiut. Ah! stăpâne! Cât te-am plâns după noaptea aia fatală! Te strâng în braţe, te simt, totuşi fac eforturi să cred că eşti viu şi liber. Nu ne vom mai despărţi niciodată, e adevărat?

— Nu, Kammamuri, niciodată.

— Vom trăi împreună cu domnul Yanez şi cu Tigrul din Malaezia. Ce oameni nobili, stăpâne! Dacă ai şti câte au făcut pentru tine, dacă ai şti câte lupte…

— Opreşte-te, Kammamuri, zise Yanez. Şi alţi oameni ar fi făcut ce am făcut noi.

— Nu e adevărat, stăpâne. Niciun om nu va mai face niciodată ce a făcut Tigrul din Malaezia şi domnul Yanez.

— Dar de ce v-aţi interesat atât de mult de mine? întrebă Tremal-Naik. Totuşi, domnilor, eu nu v-am văzut niciodată.

— Pentru că sunteţi logodnicul Adei Corishant, iar soţia mea era verişoara Adei Corishant, zise Sandokan.

La numele acela indianul făcu un pas înapoi, legănându-se de parcă ar fi primit un pumn în mijlocul pieptului. Apoi îşi acoperi faţa cu mâinile, murmurând cu o voce sfâşietoare: —Ada!… O, Ada mea adorată!…

Un hohot de plâns se ridică din pieptul lui şi două lacrimi, poate primele care picurau din ochii lui, se rostogoliră pe obrajii bronzaţi.

Sandokan se apropie de el şi, lăsându-i mâinile în jos, zise cu afecţiune:

— De ce plângi, bietul meu Tremal-Naik? Aceasta e o zi de bucurie.

— Ah, domnule!… murmură indianul. Dacă aţi şti cât de mult am iubit-o pe această femeie!… Ada!…

oh, Ada mea!…

Al doilea hohot sfâşie pieptul indianului şi lacrimile se adunară din nou în vârful genelor.

— Calmaţi-vă, Tremal-Naik, zise Sandokan. Ada dumneavoastră nu e pierdută.

Indianul înălţă capul pe care pe care-l ţinea aplecat în piept. Un licăr de speranţă străluci în ochii lui negri.

— Teafără?

— Teafără!… zise Sandokan. Şi e aici, pe insuliţa asta. Un urlet inuman ţâşni de pe buzele lui Tremal-Naik.

— Ea e aici… aici!… strigă aruncând în jur priviri pierdute. Unde este?… Vreau s-o văd, eu vreau s-o văd!… Ada!… Ada!… Oh, adorata mea Ada!

Făcu gestul de a se repezi spre fort, dar Sandokan îl prinse de mâini cu atâta forţă, încât îi trosniră oasele.

— Calmaţi-vă, zise. Ea e nebună.

— Nebună! Ada mea nebună!… strigă indianul. Ah!… Dar vreau s-o văd, domnule, vreau măcar pentru o singură clipă.

— O veţi vedea, vă promit.

— Când?

— Peste câteva minute.

— Mulţumesc, domnule! Mulţumesc!

— Sambigliong! strigă Yanez.

Daiacul, care da târcoale în jurul fortului examinând cu atenţie palisadele, să se asigure că erau destul de solide să facă faţă unui atac, se înfăţişă la chemarea portughezului.

— *Fecioara de la Pagodă* doarme? întrebă Sandokan.

— Nu, căpitane. A ieşit acum câteva minute cu paznicii ei.

— Unde s-a dus?

— Spre ţărm.

— Veniţi, Tremal-Naik, zise Sandokan, prinzându-l de o mână. Dar vă recomand să fiţi calm:

amintiţi-vă că e nebună.

13. CELE DOUĂ PROBE

Era ora două după amiază. Un soare splendid strălucea pe cer, făcând să scânteieze apele azurii ale golfului, şi un vânticel proaspăt, uşor, adia dinspre mare, susurând misterios printre frunzele arborilor. Pe insuliţă şi în golf se auzeau doar monotona gâlgâială a valurilor care se spărgeau de ţărm, fâlfâitul neîncetat şi trăncăneala unei specii *argusi* gigantici, păsări splendide din familia fazanilor.

În prada unei puternice excitaţii, Tremal-Naik, Sandokan, Yanez şi Kammamuri mergeau cu paşi repezi spre marginea de nord a insuliţei, ascunsă de o cortină deasă de arbori de cauciuc şi de plante agăţătoare.

La patruzeci de paşi de coastă, unul dintre paznicii nebunei, care sta întins în spatele unui tufiş, se ridică.

— Ada mea? întrebă Tremal-Naik, grăbindu-se spre el.

— E pe mal, răspunse piratul.

— Ce face?

— Priveşte marea.

— Unde e celălalt tovarăş al tău?

— La câţiva paşi de aici.

— Retrageţi-vă amândoi în fort.

Tremal-Naik, Sandokan Yanez şi *maharatto* traversară repede perdeaua deasă de copaci şi se opriră la marginea pădurii. Un strigăt înăbuşit ieşi de pe buzele indianului.

— Ada!… exclamă.

Încercă un salt să se repeadă spre plajă, dar Sandokan fu prompt şi îl prinse de braţe.

— Liniştiţi-vă, îi zise. Nu uitaţi că femeia asta e nebună.

— Voi fi calm.

— Atunci să mergem. Noi vă aşteptăm aici.

Sandokan, Yanez şi Kammamuri se aşezară pe trunchiul unui copac răsturnat, iar Tremal-Naik, în aparenţă calm, dar în realitate profund mişcat, se îndreptă spre plajă.

La câţiva paşi de mare, aşezată la umbra unui foarte frumos păr-garoafă, cu flori care răspândeau un parfum îmbătător, sta *Fecioara de la Pagodă,* cu mâinile încrucişate pe un pieptar splendid, încrustat cu aur, care scânteia prin reflexele numeroaselor diamante, cu părul negru lăsat pe spate şi cu ochii fixaţi pe întinderea azurie a apei care se deschidea înaintea ei; valurile

veneau şi se frângeau la picioarele ei cu un murmur dulce. Nu vorbea, nu se mişca: părea o statuie superbă a unei divinităţi misterioase.

Cu chipul alterat, cu ochii arzând în flăcări, gâfâind, Tremal-Naik se apropie de logodnică cu pas grăbit şi uşor. Se opri la doi paşi de tânăra care părea că nu-l auzise.

— Ada!… Ada!… exclamă dintr-o dată indianul cu vocea înăbuşită.

Nebuna nu se mişcă.

— Ada!… Oh, Ada, iubirea mea!… repetă Tremal-Naik căzând la genunchii ei.

La vederea bărbatului care îi întindea mâinile într-un gest rugător, Fecioara de la Pagodă se ridică dintr-o dată. Ea îl privi fix pe indian, apoi făcu doi paşi înapoi, murmurând:

— *Thugs!…*

Nebuna nu-şi recunoscu logodnicul de pe vremuri.

— Ada!… Iubirea mea, Ada!… strigă Tremal-Naik în prada unei teribile disperări. Deci nu mă mai recunoşti deloc?

— *Thugs!…* repetă ea, dar fără să manifeste spaimă. Tremal-Naik scoase un strigăt de durere şi de mânie.

— Ada, nu mă mai recunoşti? exclamă nefericitul, vârându-şi unghiile în carne. Nu-ţi aminteşti deloc de nenorocitul Tremal-Naik, vânătorul de tigri din jungla neagră? Revino-ţi, Ada, revino-ţi! Nu-ţi mai aminteşti deloc de întâlnirile noastre din junglă? Nu-ţi mai aminteşti deloc de noaptea în care te-am văzut în Pagoda Sacră? Nu-ţi aminteşti de noaptea fatală în care *thugs* ne-au făcut prizonieri? Ada, o Ada mea, recunoaşte-l pe Tremal-Naik al tău, recunoaşte-l!…

Nebuna îl ascultase fără să clipească, fără să facă cel mai mic gest. În mod evident, nu-şi mai amintea nimic. Nebunia stinsese totul în inima sărmanei femei.

— Ada, priveşte-mă fix, priveşte-mă, Ada mea, reluă Tremal-Naik, care nu-şi mai stăpânea lacrimile. E imposibil ca tu să nu-l mai recunoşti pe Tremal-Naik al tău. De ce taci? De ce nu mă priveşti? De ce nu te arunci în braţele mele? Poate pentru că l-am ucis pe tatăl tău?… Da, ucis… ucis…

La acea amintire, nenorocitul indian izbucni în hohote de plâns, ascunzându-şi faţa între mâini. Pe neaşteptate, nebuna, care asistase impasibilă la disperarea acelui bărbat, pe care într-o vreme ea îl adorase, făcu un pas înainte, aplecându-se spre pământ. Chipul ei suferise subit o schimbare: devenise mai palid şi o lumină strălucea în ochii ei negri.

— Hohote de plâns? De ce se plânge aici? Auzind acele cuvinte, Tremal-Naik înălţă capul.

— Ada!… strigă, întinzând braţele spre ea. Mă recunoşti? Nebuna îl privi câteva momente în tăcere, încruntându-şi de mai multe ori sprâncenele. Părea că încearcă să-şi reamintească unde văzuse chipul acelui indian şi unde auzise vocea lui.

— Hohote de plâns, repetă. De ce se plânge aici?

— Pentru că nu mă mai recunoşti, Ada, zise Tremal-Naik. Priveşte-mă în faţă, priveşte-mă! Ea se aplecă spre el, apoi făcu un pas înapoi şi izbucni în râs.

— *Thugs! Thugs!* exclamă.

Apoi întoarse spatele şi se îndepărtă cu repeziciune, îndreptându-se spre micul fort. Tremal-Naik scoase un urlet de disperare.

— Siva cel Mare! exclamă, izbucnind iarăşi în hohote de plâns. Totul e pierdut! Ea nu mă mai recunoaşte!

Recăzu în genunchi, dar se ridică imediat, repezindu-se spre nebuna care era gata să dispară în pădure. Dar nu făcu cinci paşi, că două braţe de fier îl opriră.

— Calmaţi-vă, Tremal. Naik, zise o voce.

Era Sandokan, care îşi părăsise locul său, urmat de Yanez şi de Kammamuri.

— Ah! domnule, îngână indianul.

— Calmaţi-vă, repetă Sandokan. Încă nu e totul pierdut.

— Nu mă mai recunoaşte. Şi eu care credeam că după atâta timp, atâtea nelinişti şi atâtea chinuri o voi strânge în braţele mele! Totul s-a sfârşit, totul! murmură indianul.

— Tremal-Naik, încă mai există o speranţă.

— De ce mă amăgiţi, domnule? Ea e nebună şi nu se va vindeca niciodată.

— Se va vindeca, şi chiar în seara asta, vă spune Tigrul din Malaezia.

Tremal-Naik se uită la Sandokan cu ochii plini de lacrimi.

— Nu este o speranţă deşartă? întrebă el. Chiar este adevărat ce spuneţi? Dumneavoastră, care sunteţi atât de generos cu mine, care mi-aţi făcut atâta bine, săvârşiţi şi acest miracol şi viaţa mea e la picioarele dumneavoastră!

— Tremal-Naik, voi îndeplini acest miracol, vă promit asta, zise Sandokan cu o voce gravă.

— Dar când?

— V-am spus, în seara asta.

— În ce fel?

— O să aflaţi curând. Kammamuri!

Maharatto ieşi în faţă. Tânărul, bun ca şi stăpânul său, avea lacrimi în ochi.

— Vorbiţi, căpitane, zise.

— În noaptea în care stăpânul tău se afla în caverna lui Suyodhana, erai şi tu în templu?

— Da, căpitane.

— Ai şti să-mi repeţi ce-au zis căpetenia *thugsi-lor* şi stăpânul tău?

— Da, cuvânt cu cuvânt.

— Ei bine, vino cu mine în fort.

— Şi noi ce trebuie să facem? întrebă Yanez

— Deocamdată nu am nevoie nici de tine, nici de Tremal-Naik, zise Sandokan. Faceţi o plimbare şi să nu vă întoarceţi la fort înainte de a se însera. Vă pregătesc o surpriză.

Sandokan şi *maharatto* se îndepărtară în direcţia fortului. Yanez trecu braţul lui sub al bietului Tremal-Naik şi îşi începură plimbarea de-a lungul ţărmului, discutând.

— Ce-o pregăti? îl întrebă Tremal-Naik pe portughez.

— Nu ştiu, Tremal-Naik; dar, fără îndoială, pregăteşte ceva extraordinar.

— Va reuşi s-o facă să-şi redobândească raţiunea?

— Cred că da. Tigrul din Malaezia ştie multe lucruri pe care noi nu le ştim.

— Ah! De-ar reuşi!

— Va reuşi, Tremal-Naik. Spune-mi, mai trăieşte acest Suyodhana?

— Cred.

— E puternic?

— Foarte puternic, domnule Yanez. Comandă mii şi mii de sugrumători.

— Va fi greu să-l lovim?

— Aş zice imposibil.

— Pentru unii, dar nu pentru Tigrul din Malaezia. Cine ştie, poate că într-o zi Tigrul din Malaezia şi

Tigrul din India se vor afla faţă în faţă.

— Credeţi?

— Am un presentiment. Spune-mi, Tremal-Naik, credeţi că *thugs* mai au sediul lor în insula Raj mangal?

— Nu cred. Când englezii m-au iscodit, le-am dezvăluit locul unde trăiau *thugs* şi câteva nave au fost trimise la Rajmangal, dar s-au întors fără să găsească un singur sugrumător.

— Fugiseră?

— Fără îndoială.

— Sunt bogaţi *thugs?*

— Foarte bogaţi, domnule Yanez, pentru că ei nu se mulţumesc doar să stranguleze. Jefuiesc convoaie şi ţinuturi întregi.

— Ce frumos duşman de luptă! Tigrul din Malaezia s-ar distra. Cine ştie, poate că într-o zi, plictisiţi de Mompracem, să mergem în India şi să ne măsurăm cu Suyodhana şi cu oamenii lui.

— Intenţionaţi să vă reîntoarceţi la Mompracem?

— Da, Tremal-Naik, zise Yanez. Mâine vom trimite câţiva oameni la Sarawak ca să facă rost de *prao* şi apoi vom recupera insula noastră.

— Şi eu voi veni cu voi?

— Vă vom da o escortă de piraţi curajoşi care vă vor conduce în Batavia. Acolo avem un mic palat şi veţi locui cu Ada.

— Domnule Yanez, asta e prea mult, zise Tremal-Naik cu o voce emoţionată. Nu ajunge că v-aţi expus viaţa dumneavoastră ca să mă salvaţi, mai vreţi să-mi daţi şi o casă?

— E o grămăjoară de diamante care ar valora câteva milioane, dragul meu Tremal-Naik.

— Dar nu voi accepta.

— Tigrului din Malaezia nu trebuie să-i refuzi nimic. Un refuz l-ar irita.

— Dar…

— Fiţi liniştit, Tremal-Naik. Un milion pentru noi e un fleac.

— Deci sunteţi foarte bogaţi?

— Poate mai mult decât *thugs* indieni.

În timp ce discutau, soarele asfinţise cu repeziciune şi negurile coborâseră. Yanez se uită la ceas în lumina chioară a stelelor.

— E ora nouă, putem să ne întoarcem la fort, zise.

După puţine minute, cei doi tovarăşi se aflară în faţa fortului, la intrarea în care sta Sandokan, care fuma flegmatic din pipă.

— Vă aşteptam, zise el, ieşindu-le în întâmpinare. Totul e gata.

— Ce e gata? întrebă Tremal-Naik.

— Ce trebuie făcut ca *Fecioara de la Pagodă* să-şi redobândească raţiunea.

Îi luă de mână pe cei doi prieteni şi îi conduse în interiorul unei foarte mari colibe, care ocupa aproape întreaga incintă a fortului, un templu destinat să cuprindă o garnizoană şi o mare cantitate de hrană şi muniţie. Tremal-Naik şi Yanez scoaseră un strigăt de surpriză. Prin strădania lui Sandokan, a lui Kammamutri şi a piraţilor, în câteva ore uriaşa sală fusese transformată într-o cavernă oribilă, de care Tremal-Naik îşi amintea, în parte, într-un templu al *thugsi-lor* indieni, unde crudul Suyodhana îşi îndeplinise înspăimântătoarea lui răzbunare.

Nenumărate ramuri răşinoase aprinse răspândeau împrejur o lumină azurie, livid㠹 spectrală. Ici şi colo fuseseră strânse grămezi enorme şi ridicate trunchiuri de copaci, care puteau să treacă drept coloane, înconjurate de monştri de argilă grosolan modelaţi, reprezentând pe Visnu, zeul conservator al indienilor care-şi are rezidenţa la Vaicondu, sau marea de lapte a şarpelui Adissescieu; alţi idoli oribili reprezentau *craterii,* gigantice genii ale răului.

În mijloc se ridica o statuie, tot din argilă, oribilă la vedere. Avea patru braţe, o limbă nemăsurată şi picioarele sprijinite pe un cadavru. În faţa acelui monstru era aşezat un vas în care înota un peştişor.

— Unde suntem noi? întrebă Yanez uitându-se cu stupoare la acei monştri şi la acele torţe.

— Într-o pagodă pentru *thugs,* zise Sandokan.

— Cine a făcut monştrii ăştia îngrozitori?

— Noi, frate.

— În atât de puţine ore?

— Totul e posibil, dacă se vrea.

— Cine este figura asta hidoasă care are patru braţe?

— Kali, zeiţa *thugsi-lor,* răspunse Tremal-Naik care o recunoscuse.

— Tremal-Naik, vi se pare că această pagodă improvizată seamănă cu cea pentru *thugs?*

— Da, Tigrule din Malaezia. Dar ce vreţi să faceţi?

— Ascultaţi-mă!

— Vă ascultăm.

— Eu cred că numai un şoc poate s-o facă pe Ada să-şi recapete raţiunea.

— Şi eu sunt de părerea ta, Sandokan, şi înţeleg planul, zise Yanez. Tu vrei să repeţi scena care s-a întâmplat în pagoda *thugsi-lor* indieni când Tremal-Naik s-a prezentat lui Suyodhana.

— Da, Yanez, chiar aşa e. Eu voi fi căpetenie de *thugs* şi voi repeta cuvintele rostite de teribilul om în acea noapte fatală.

— Şi *thugs?*

— *Thugs* vor fi oamenii mei, zise Sandokan. Au fost instruiţi de Kammamuri.

— Atunci, înainte!

Sandokan duse la buze fluierul de argint şi scoase un sunet ascuţit. Imediat, treizeci de *daiaci* pe jumătate goi, cu şoldurile strânse de un laţ din fibre de *rotang* şi cu un şarpe cu capul de femeie pictat în mijlocul pieptului, intrară în marea colibă, înşirându-se de-o parte şi de alta a monstruoasei divinităţi

a thugsi-lor.

— De ce au şarpele ăla pe piept? întrebă Yanez.

— Toţi *thugs* au un tatuaj asemănător, răspunse Tremal-Naik.

— După cum se pare, Kammamuri n-a uitat nimic.

— Sunteţi gata? întrebă Sandokan.

— Toţi, răspunseră *daiacii.*

— Yanez, zise atunci Sandokan, îţi încredinţez un rol important.

— Ce trebuie să fac?

— Tu, care eşti un alb, trebuie să reprezinţi pe tatăl Adei. Vei conduce alţi piraţi care vor simula că ar fi *sepoys* şi vei face ce-ţi spune Kammamuri.

— Bine.

— Când voi simula atacurile din afara fortului, vei cădea înaintea Adei ca un mort.

— Încrede-te în mine, frate. Fiecare la locul lui. Tremal-Naik, Yanez şi Kammamuri ieşiră, în timp ce Sandokan se opri în faţa statuii zeiţei Kali, iar *daiacii,* presupuşii *thugs,* de-o parte şi de alta a lui. La un semn al Tigrului, un pirat lovi de douăsprezece ori un fel de gong, care fusese găsit într-un colţ al fortului. La ultima lovitură, uşa marii colibe se deschise şi *Fecioara de la Pagodă* intră susţinută de doi *daiaci.*

— Înaintaţi, *Fecioară de la Pagodă,* zise Sandokan. Îţi ordonă asta Suyodhana.

La auzul acelui nume, nebuna se opri, eliberându-şi braţele de cei doi piraţi. Privirea ei, dintr-o dată aprinsă şi dilatată, se fixă asupra lui Sandokan, care sta drept în mijlocul Pagodei, apoi asupra celor doi *daiaci,* care păstrau o imobilitate absolută, şi ultima dată asupra zeiţei Kali. Un tremur zgudui trupul său şi câteva cute se desenară pe fruntea albă.

— Kali, murmură cu un accent în care se simţea o vibraţie de teroare. *Thugs!…*

Înainta câţiva paşi, continuând să întoarcă privirea acum asupra lui Sandokan, acum asupra piraţilor, acum asupra monstruoasei divinităţi a *thugsi-lor,* apoi îşi trecu de două sau de trei ori mâna pe frunte, părând că face un suprem efort ca să readucă în memorie unele scene oribile.

Pe neaşteptate, Tremal-Naik năvăli în Pagodă şi se repezi spre ea strigând:

— Ada!

Tânăra se opri pe loc. Chipul ei devenise foarte palid şi manifesta o nelinişte greu de descris. Ochii ei, care păreau că îşi pierd puţin câte puţin lumina stranie, specifică nebunilor, se fixară asupra lui Tremal-Naik.

— Ada… repetă acesta cu o voce sfâşietoare. Revino-ţi!… în momentul acela se auzi o voce strigând.

— Foc!

Câteva împuşcături răsunară în pragul Pagodei şi un grup de oameni conduşi de Yanez năvăli înăuntru, în timp ce *daiacii,* ca şi *thugs* în acea noapte fatală, fugeau în toate părţile.

Ada rămăsese nemişcată. La un moment dat tresări, apoi se aplecă înainte, ca şi când ar fi căutat să perceapă zgomotul unei noi împuşcături sau a altei voci.

Sandokan se oprise la marginea Pagodei şi nu o pierdea din vedere. Înţelesese ce mai aştepta nefericita?… Poate, deoarece, cu o voce tunătoare începu să strige, cum strigase sălbaticul Suyodhana: —Să mergem!… Ne revedem în junglă!…

Abia termină de rostit aceste cuvinte, că un ţipăt ascuţit ţâşni de pe buzele nebunei. Făcu un pas înainte, cu chipul desfigurat, cu braţele ridicate, se clătină, se învârti în jurul ei şi căzu în braţele lui Yanez.

— Moartă!… Moartă!… urlă Tremal-Naik cu un accent disperat.

— Nu, zise Sandokan. E teafără.

Sprijini o mână pe pieptul *Fecioarei.* Inima bătea, într-adevăr slab, dar bătea.

— E leşinată, zise el.

— Atunci e teafără, zise Yanez.

— Să fie adevărat! exclamă Tremal-Naik, care râdea şi plângea în acelaşi timp.

Kammamuri se întoarse cu apă. Sandokan stropi de mai multe ori chipul tinerei şi aşteptă ca ea să-şi revină. Trecură câteva minute, apoi un suspin adânc ieşi de pe buzele tinerei.

— Îşi revine, zise Sandokan.

— Trebuie să rămân aici? întrebă Tremal-Naik.

— Nu, răspunse Sandokan. După ce vom termina de vorbit despre anumite lucruri, vă voi chema.

Indianul aruncă o privire lungă spre *Fecioara de la Pagodă* şi ieşi înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

— Speri, Sandokan? întrebă Yanez.

— Mult, răspunse piratul. Mâine, aceşti doi nefericiţi vor putea să se unească pentru totdeauna.

— Şi noi…

— Taci, Yanez: ea deschide ochii.

Într-adevăr, tânăra îşi revenea. Scoase al doilea suspin, mai lung decât primul, apoi deschise ochii, fixându-i asupra lui Sandokan şi Yanez. Privirea ei nu mai era tulbure; era limpede, era privirea unei femei care nu mai era nebună.

— Unde mă aflu? întrebă cu o voce slabă, încercând să se ridice.

— Între prieteni, doamnă, zise Sandokan.

— Dar ce s-a întâmplat? murmură. Am visat?… Unde mă aflu?… Cine sunteţi voi?

— Doamnă, zise Sandokan, vă repet că sunteţi între prieteni. Mă întrebaţi ce s-a întâmplat? Vă voi spune că nu mai sunteţi nebună.

— Nebună!… Nebună!… exclamă *Fecioara* surprinsă. Eu am fost nebună? Deci n-am visat? Ah… îmi amintesc… E oribil… E oribil.

O izbucnire de plâns îi sufocă vocea.

— Calmaţi-vă, doamnă, zise Sandokan. Aici nu vă paşte niciun pericol. Suyodhana nu mai există, iar *thugs* nu sunt pe aici. Nu suntem în India, ci în Borneo.

Cu un efort, Ada se ridică în picioare şi, apucând strâns mâinile lui Sandokan, îi zise plângând:

— În numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi ce s-a întâmplat şi cine sunteţi voi? Mi se pare că nu mai înţeleg nimic.

Erau întrebări la care Sandokan se aştepta. Prin urmare, cu o voce gravă îi povesti pe scurt tot ceea ce s-a întâmplat, mai întâi în India, apoi la Mompracem şi ultima dată în Borneo.

— Acum, concluziona Sandokan, dacă îl mai iubiţi încă pe Tremal-Naik, pe curajosul indian care a făcut miracole pentru dumneavoastră, la un semn pe care-l veţi face va fi la picioarele dumneavoastră.

— Dacă îl iubesc!… exclamă Ada. Unde este? Lăsaţi-mă să-l revăd după o atât de lungă despărţire!

— Tremal-Naik! strigă Yanez.

Indianul năvăli în Pagodă şi căzu la picioarele Adei, exclamând:

— A mea!… Iarăşi a mea!… Ada, mai spune-mi o dată că vei fi soţia mea!…

Tânăra îşi puse mâinile pe capul logodnicului:

— Da, voi fi soţia ta, zise ea. Tatăl meu mi te-a promis şi eu te iubesc şi acum…

În acelaşi moment, focuri de puşcă răsunară pe ţărmul golfului, urmate de o voce tunătoare care striga:

— Atenţie!… Piraţi din Mompracem!… Iată duşmanul.

14. REVANŞA RAJAHULUI BROOKE

La auzul acelor focuri de puşcă şi acelui strigăt, Tigrul din Malaezia făcuse un salt spre uşa colibei, scoţând un răcnet.

— Duşmanul e aici!… exclamă scrâşnind din dinţi. Aici, în acest moment!… Vai ţie, James Brooke! Scoase iataganul din teacă, teribilă armă în mâinile acelui teribil bărbat, şi se repezi în afara fortului, strigând:

— La mine, tigrişori din Mompracem!…

Yanez, piraţii, Kammamuri, până şi cei doi logodnici se repeziră după el cu armele în mâini. *Fecioara de la Pagodă* luase şi ea o sabie, gata să lupte alături de binefăcătorii săi.

Aâer-Duk şi cei mai buni opt oameni ai lui, coborâră în fugă povârnişul înclinat care ducea la golf. În urma lor, printre copacii pădurii, Sandokan văzu un grup mare de oameni înarmaţi, unii albi, alţii indieni şi alţii *daiaci.*

— Atenţie, piraţi din Mompracem! Duşmanul!… strigă Aâer-Duk, grăbindu-se spre barca eşuată pe mal.

Şase sau şapte focuri de puşcă răsunară în pădure şi câteva gloanţe căzură în apă.

— Trupele *rajahului* Brooke! exclamă Sandokan. Şi chiar în momentul acesta, când eu credeam că misiunea mea a fost terminată! Ei bine, James Brooke, hai, vino şi înfruntă-mă! Tigrul din Malaezia nu se teme!

— Ce facem, Sandokan? întrebă Yanez.

— Vom lupta, frate, răspunse piratul.

— Suntem înconjuraţi.

— Ce importanţă are?

— Ne aflăm pe o insulă, fratele meu.

— Da, dar într-un fort.

Traversând repede braţul de mare, Aâer-Duk şi oamenii lui debarcaseră pe insulă. Sandokan şi Yanez se repeziră spre bravul *daiac* care avea un braţ însângerat.

— Aţi fost luaţi prin surprindere? îl întrebă Sandokan.

— Da, căpitane, dar am adus aici toţi oamenii mei.

— Câţi inamici sunt?

— Cel puţin trei sute.

— Cine îi comandă?

— Un căpitan alb.

— *Rajahul?*

— Nu, nu e rajahul; e un locotenent de marină.

— Un om de statură înaltă cu mustăţi lungi şi roşii? întrebă Yanez.

— Da, răspunse *daiacul.* Şi are cu el patruzeci de marinari europeni.

— Este locotenentul Churchill.

— Cine e Churchill ăsta? întrebă Sandokan.

— Comandantul fortului care domină oraşul lui Brooke.

— Şi nu l-ai văzut pe *rajah?* îl întrebă Tigrul pe Aâer-Duk.

— Nu, căpitane. Sandokan îşi arătă dinţii.

— Ce ţi-e? întrebă Yanez.

— Mă tem că blestematul ne va ataca pe mare, observă piratul.

— Pe Jupiter! exclamă Yanez, încruntând fruntea. Vom fi prinşi între două focuri!

— Ne vom bate, iar când nu vom mai avea nici pulbere, nici gloanţe, vom pleca la atac cu sabia şi cu *kriss-ul.*

Inamicul, care se oprise la şase sute de metri de coasta golfului, tocmai începuse să înainteze, ascunzându-se în spatele copacilor şi al tufişurilor dese. Focurile de muschetă, întrerupte pentru câteva momente, începură iar să răpăie.

— Pe Jupiter! exclamă Yanez. Grindină!

— Să ne întoarcem în fort, zise Sandokan. E solid şi va rezista la gloanţele de puşcă.

Piraţii, Tremal-Naik, Ada şi Kammamuri se întoarseră în incintă, însă numai după ce scufundară bărcuţa, ca să nu se poată servi inamicul de ea la trecerea braţului de mare.

Intrarea fu baricadată cu pietre enorme, apoi fiecare luptător, cu excepţia *Fecioarei de la Pagodă,* care fu condusă în marea colibă, se aşeză la locul care i se potrivea mai bine.

— Foc, tigrişori din Mompracem! tună Sandokan, care se cocoţase cu Yanez pe acoperişul marii colibe. Comenzii lui îi răspunse urletul de război al piraţilor, urmat de mai multe focuri de puşcă: „Trăiască

Tigrul din Malaezia! Trăiască Mompracem!"

Continuând să tragă, inamicul ajunsese lângă plajă. Câţiva oameni încercau să taie copaci, poate cu intenţia să facă o plută şi să abordeze insula. Curând, însă, îşi dădură seama că nu era un lucru prea uşor să se apropie de micul fort, apărat de teribilii piraţi din Mompracem. Focuri ucigătoare plecau cu o rapiditate și cu o precizie atât de matematică, încât,

în câteva minute, cincisprezece sau şaisprezece oameni zăceau la pământ fără viaţă.

— Foc, tigrişori din Mompracem, se auzea strigând mereu Tigrul din Malaezia.

— Trăiască Tigrul!… Trăiască Mompracem! răspundeau piraţii şi îşi descărcau puştile acolo unde duşmanii erau mai înghesuiţi, în curând, soldaţii *rqjahului* se văzură constrânşi să se retragă în pădure şi să se ascundă după trunchiurile copacilor.

Dar de-abia avu loc acea retragere că, la lumina incertă a stelelor, pe malul opus al golfului apăru o altă trupă masivă de oameni. O teribilă grindină de foc căzu aproape imediat asupra fortului şi a colibei, pe acoperişul căreia, drept, cu puşca în mână, stătea Sandokan.

— Pe Jupiter! exclamă Yanez care auzi şuieratul câtorva gloanţe pe la urechile lui. Alţi inamici!

— Şi mai sunt şi bărci, zise Sambigliong, care era lângă el.

— Unde sunt?

— Uite-le acolo, la capătul golfului. Sunt două, patru, şapte, o adevărată flotilă!…

— Mii de tunete! exclamă portughezul. Hei! Frăţioare!

— Ce vrei? întrebă Sandokan care îşi încărca puşca.

— Stăm până vin aici?

— Tu nu ai o puşcă?

— Ba da.

— Şi o sabie, şi un *kriss?*

— Sigur că am.

— Ei bine, fratele meu, ne vom bate.

Urcă în vârful acoperişului, fără să ia în seamă gloanţele care şuierau în jurul lui, şi tună: —Tigrişori din Mompracem, răzbunare! Exterminatorul piraţilor se apropie! Toţi pe palisade, şi foc asupra acestor câini care se pun cu noi!

Piraţii părăsiră posturile de la metereze şi se căţărară ca pisicile pe garduri. Tremal-Naik, Sambigliong, Tanauduriam şi Aâer-Duk îi conduceau, încurajându-i cu vorba şi cu fapta.

Focul muschetelor reîncepu imediat, cu o furie incredibilă. De sub fiecare copac de pe ţărm apărea un licăr urmat de o detunătură. Sute şi sute de gloanţe se încrucişau în aer cu şuierături tânguitoare. Din când în când, prin zgomotul crescând se auzeau vocea tunătoare a Tigrului din Malaezia,

blestemele puilor de tigri, ordinele ofiţerilor din tabăra *rajahului* şi urletele sălbatice ale indienilor şi *daiacilor.*

Nu totdeauna se auzeau exclamaţii de triumf sau de entuziasm: se mai auzeau şi strigătele sfâşietoare sau gemetele răniţilor şi ale muribunzilor.

Apoi, dintr-o dată, dinspre mare se auzi o detunătură cumplită, care acoperi răpăitul muschetelor.

Era vocea puternică a tunurilor.

— Ah! exclamă Sandokan. Flota *rajahului!*

Îşi întoarse privirea spre ocean. O umbră mare întră în golf, apropiindu-se de insulă; două felinare, unul verde, altul roşu, străluceau pe ambele părţi ale sale.

— Hei, Sandokan!… strigă o voce.

— Curaj, Yanez, răspunse Sandokan.

— Pe Jupiter! Avem o navă în spate.

— Dacă trebuie, o vom aborda şi…

Nu termină. O flacără ţâşni de la prora navei care intra în marele golf şi un obuz rupse o bucată din incinta fortului.

— *Realistal* exclamă Sandokan.

Într-adevăr, acea navă care sărea în ajutorul atacatorilor era goeleta *rajahului,* aceeaşi care la gurile Sarawakului atacase şi scufundase Helgolandul.

— Blestem! răcni Sandokan, privind-o cu ochii din care ţâşneau scântei. Ah! De ce nu am şi eu un *prao?* Ţi-aş arăta cum ştiu să lupte cu armele albe tigrişorii din Mompracem!…

O nouă salvă de tun bubui pe puntea corăbiei inamice şi a doua ghiulea deschise altă gaură. Tigrul din

Malaezia scoase un urlet de durere şi de mânie.

— Totul s-a terminat! exclamă.

Se năpusti pe acoperişul colibei urmat de toţi tovarăşii lui şi, în timp ce nori de mitralii măturau înălţimile fortului, urcă pe baricada care închidea intrarea în fort şi strigă:

— Foc, tigrişori din Mompracem, foc! Să-i arătăm *rajahului* cum ştiu să lupte piraţii din Malaezia!…

Bătălia lua proporţii înspăimântătoare. Trupele *rajahului,* care până atunci stătuseră ascunse în pădure, veniseră spre plajă şi acum aruncau un foc infernal; flotila, ţinută mereu la o distanţă respectabilă, văzându-se

sprijinită de tunurile de pe corabie făcu şi ea o mişcare înainte, hotărâtă, pe cât se părea, să abordeze insula.

Poziţia piraţilor deveni repede disperată. Se luptau cu o mânie extremă trăgând fie asupra navelor, fie asupra trupelor masate pe plaja golfului, entuziasmaţi de vocea Tigrului din Malaezia; dar erau prea puţini ca să ţină piept atâtor inamici.

Gloanţele cădeau des, intrau prin găurile şi crăpăturile incintei, făcând să cadă doi-trei piraţi care trăgeau de pe înălţimea palisadelor. Şi deseori nu erau simple gloanţe, ci grenade pe care tunurile de pe *Realista* le aruncau şi care explodau cu o violenţă teribilă, deschizând breşe enorme prin care inamicul, odată debarcat, putea să intre în fort. Pe la trei dimineaţa un nou ajutor ajungea la atacatori. Era un yacht agil, înarmat cu un singur tun, dar mare, care deschise imediat focul împotriva palisadelor fortului, de acum prăbuşite.

— S-a terminat! zise Sandokan din vârful baricadei, în timp ce, cu degetul ars, cu faţa schimonosită, trăgea împotriva flotilei care continua să avanseze. „Peste zece minute ar trebui să ne predăm.”

La patru dimineaţa în fort nu mai rămăseseră decât şapte persoane: Sandokan, Yanez, Tremal-Naik, Ada, Sambigliong, Kammamuri şi Tanauduriam. Părăsiseră incinta, care nu mai oferea niciun adăpost, şi se retrăseseră în coliba mare, care era deja distrusă în parte de tunurile de pe *Realista* sau de pe yacht.

— Sandokan, zise Yanez la un moment dat, nu mai putem rezista.

— Atât timp cât mai avem pulbere şi gloanţe nu trebuie să ne predăm, răspunse Tigrul din Malaezia, uitându-se la flotila duşmană care, respinsă de şase ori la rând, se întorcea să-şi debarce oamenii ei.

— Sandokan, nu suntem singuri. Avem cu noi o femeie, *Fecioara de la Pagodă.*

— Putem să învingem, Yanez. Să-i lăsăm pe inamici să debarce şi ne aruncăm cu înverşunare asupra lor.

— Şi dacă un glonţ o nimereşte pe *Fecioară?* Priveşte, Sandokan, priveşte!…

O grenadă lansată de *Realista* explodase în acel moment, dărâmând o bună parte din perete. Câteva bucăţi de fier pătrunseră în camera mare, şuierând deasupra grupului de piraţi.

— O omoară pe logodnica mea!… exclamă Tremal-Naik care se aruncase imediat în faţa *Fecioarei de la Pagodă.*

— Trebuie să ne predăm sau să ne pregătim de moarte, zise Kammamuri.

— Să ne predăm, Sandokan, strigă Yanez. E vorba de salvarea verişoarei Mariannei Guillonk. Sandokan nu răspunse. Cu puşca în mână, cu ochii fulgerând, cu buzele întredeschise, cu faţa desfigurată de furie, se uita din dreptul unei ferestre la inamicul care se apropia cu repeziciune de insulă.

— Sandokan, să ne predăm, repetă Yanez.

Tigrul din Malaezia răspunse cu un suspin răguşit. A doua grenadă intră pe o spărtură şi căzu în partea opusă, unde explodă aruncând înjur schije înroşite.

— Sandokan, strigă pentru a treia oară Yanez.

— Frate… murmură Tigrul.

— Trebuie să ne predăm.

— Să ne predăm!… strigă Sandokan cu un accent care nu mai avea nimic uman în el. Tigrul din Malaezia să se predea lui Jame Brooke!… De ce nu am eu un tun să-l pun contra *rajahului?* De ce nu am aici pe tigrişorii lăsaţi la Mompracem?… Să mă predau!… Să se predea Tigrul din Malaezia!

— Sandokan, ai o femeie de salvat!…

— Ştiu…

— Şi această femeie este verişoara soţiei tale.

— E adevărat! E adevărat!…

— Să ne predăm, Sandokan.

A treia grenadă explodă în cameră, iar două obuze de mare calibru, lovind partea înaltă a colibei, dărâmară o bună parte din acoperiş. Tigrul din Malaezia se întoarse şi se uită la tovarăşii săi. Aveau toţi armele în mâini, gata să continue lupta; în mijlocul lor, *Fecioara de la Pagodă* părea liniştită, dar în ochii ei se citea cea mai vie nelinişte.

— Nu mai există nicio speranţă, murmură cu o voce stinsă piratul. Peste zece minute niciunul dintre aceşti temerari nu va mai rămâne în picioare. Trebuie să ne predăm.

Îşi prinse capul între mâini şi părea că voia să-şi strivească fruntea.

— Sandokan! zise Yanez.

Un *uraaal* zgomotos acoperi vocea lui. Soldaţii *rajahului* traversaseră braţul de mare şi se îndreptau spre fort.

Sandokan tresări. Îşi luă teribilul iatagan şi făcu gestul de a ieşi afară din colibă ca să se opună marşului învingătorilor, dar se opri.

— A sunat şi ultimul ceas pentru tigrii din Mompracem! exclamă cu durere. Sambigliong, numaidecât steagul alb!

Tremal-Naik îl opri cu un gest pe piratul care lega o fâşie albă de baioneta unei puşti şi se apropie de Sandokan, ţinând-o de mână pe logodnica lui.

— Domnule, îi zise, dacă vă predaţi, eu, Kammamuri şi logodnica mea vom rămâne teferi, dar dumneavoastră, care sunteţi piraţi şi urâţi de moarte de *rajah,* veţi fi toţi spânzuraţi. Dumneavoastră ne-aţi salvat pe noi: noi punem viaţa noastră în mâinile dumneavoastră. Dacă mai aveţi încă speranţa că veţi învinge, porunciţi atacul şi noi ne vom arunca asupra duşmanului la strigătul: Trăiască Tigrul din Malaezia! Trăiască Mompracem!

— Vă mulţumesc, nobililor mei prieteni, zise Sandokan cu o voce mişcată, strângând cu putere mâinile tinerei şi ale indianului. Acum inamicul a debarcat iar noi nu suntem decât şapte. Să ne predăm.

— Şi dumneavoastră? întrebă Ada.

— Doamnă, James Brooke nu mă va spânzura, răspunse piratul.

— Steagul alb, Sambigliong, zise Yanez.

Piratul se urcă pe acoperişul colibei şi flutură o bucată de pânză albă. Imediat se auzi un sunet de trompetă răsunând pe puntea *Realistei,* urmat de un *uraaa!* zgomotos. Sandokan ieşi din colibă cu iataganul în mână, traversă piaţa plină de moloz şi de cadavre, de arme şi de obuze de tun, şi se opri lângă baricada prăbuşită.

Două sute de soldaţi ai *rajahului* erau debarcaţi şi aşteptau aliniaţi pe plajă, cu armele în mâini, gata să treacă la atac. O şalupă în care urcaseră *rajahul* Brooke, lordul Guillonk şi douăzeci de marinari fusese desprinsă din flancul *Realistei* şi se apropia cu viteză de insulă.

— El e unchiul meu, murmură Sandokan cu voce tristă. După ce puse iataganul în teacă, încrucişa braţele pe piept şi acum aştepta liniştit pe cei mai înverşunaţi duşmani ai lui. Împinsă cu putere înainte, ambarcaţiunea acostă în câteva minute lângă fort. James Brooke şi lordul Guillonk debarcară şi, urmaţi la mică distanţă de un pluton de soldaţi, se apropiara de Sandokan.

— Cereţi un armistiţiu sau vă predaţi? întrebă *rajahul* salutând cu sabia.

— Mă predau, domnule, zise piratul întorcându-i salutul. Tunurile şi oamenii dumneavoastră i-au îmblânzit pe tigrii din Mompracem.

Un surâs de triumf apăru pe buzele rajahului.

— Ştiam că vei termina prin a fi îmblânzit, Tigrule din Malaezia. Domnule, te arestez.

Sandokan, care până atunci nu se mişcase, la auzul acestor cuvinte înălţă cu mândrie capul aruncând spre *rajah* o privire care te îngheţa.

— *Rajah* Brooke, zise cu voce şuierătoare. Am lângă mine cinci tigri din Mompracem, numai cinci, dar capabili să susţină încă o luptă împotriva tuturor soldaţilor dumneavoastră. Am lângă mine cinci oameni capabili să se arunce, la un semn al meu, împotriva dumneavoastră şi să cadă la pământ fără viaţă. Mă voi preda când le voi da ordin acelor oameni să depună armele.

— Nu vă predaţi?

— Mă predau, dar cu o condiţie.

— Domnule, vă fac cunoscut că trupele mele sunt deja debarcate; că dumneavoastră sunteţi şase iar noi două sute cincizeci; vă fac cunoscut că e de ajuns un semn al meu ca să vă împuşte. Mi se pare straniu că Tigrul din Malaezia, învins, mai vrea să dicteze condiţii.

— *Rajah* Brooke, Tigrul din Malaezia nu e încă învins, zise Sandokan cu mândrie. Am încă iataganul şi *kriss-ul* meu.

— Trebuie să ordon atacul?

— După ce vă voi spune ce vă cer.

— Vorbiţi.

— *Rajah* Brooke, eu, căpitanul Yanez de Gomera şi *daiacii* Tanauduriam şi Sambigliong, toţi aparţinând grupului din Mompracem, ne predăm în următoarele condiţii: să ne judece Curtea Supremă din Calcutta şi să se acorde deplină libertate lui Tremal-Naik, lui Kammamuri, servitorul său, şi lui *miss* Ada Corishant, ca să meargă unde cred ei de cuviinţă.

— Ada Corishant! Ada Corishant! exclamă lordul Guillonk, repezindu-se spre Sandokan.

— Da, Ada Corishant, răspunse Sandokan.

— E imposibil să fie aici!

— Dar de ce, milord?

— Pentru că ea a fost răpită de *thugs* indieni şi nu s-a mai auzit nimic despre ea.

— Totuşi, milord, se află în fortul acesta.

— Lord James, zise *rajahul.* Aţi cunoscut-o pe *miss* Ada Corishant?

— Da, Alteţă, răspunse bătrânul lord. Am cunoscut-o cu câteva luni înainte de a fi răpită de cei din secta zeiţei Kali.

— Văzând-o, aţi recunoaşte-o?

— Da, şi sunt sigur că şi ea m-ar recunoaşte, deşi au trecut mai bine de cinci ani de atunci.

— Ei bine, domnilor, urmaţi-mă! zise Sandokan.

Săriră palisada şi îi conduse în marea colibă, în mijlocul căreia erau adunaţi în jurul *Fecioarei de la*

Pagodă Yanez, Tremal-Naik, Kammamuri, Tanauduriam şi Sambigliong, cu puştile în mâni şi cu

Arnss-urile între dinţi.

Sandokan o luă pe Ada de mână şi prezentând-o lordului zise:

— O recunoaşteţi?

Două strigăte îi răspunseră:

— Ada!

— Lord James!

Apoi bătrânul şi tânăra se îmbrăţişară cu efuziune, sărutându-se. Se recunoscuseră.

— Domnule, zise *rajahul* întorcându-se spre Sandokan, cum se face că miss Ada Corishant se află în mâinile dumneavoastră?

— Vă va spune chiar ea, răspunse Sandokan.

— Da. Vreau să ştiu! exclamă lordul James, care continua s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute pe tânără plângând de bucurie. Vreau să ştiu totul.

— Atunci, *miss* Ada, povesteşte-i totul, zise Sandokan. Tânăra nu se lăsă rugată a doua oară şi povesti pe scurt lordului şi *rajahului* povestea sa, pe care cititorii deja o cunosc.

— Lord James, zise ea când termină, salvarea mea o datorez lui Tremal-Naik şi lui Kammamuri; fericirea mea, Tigrului din Malaezia. Îmbrăţişaţi-i pe aceşti oameni, milord.

Lordul James se apropie de Sandokan, care sta cu mâinile încrucişate pe piept şi cu chipul uşor desfigurat şi se uita la tovarăşii săi.

— Sandokan, zise bătrânul cu vocea mişcată, aţi răpit-o pe nepoata mea, dar mi-aţi redat o altă femeie, pe care eu o iubesc la fel ca pe cealaltă. Vă iert; îmbrăţişează-mă, nepoate, îmbrăţişează-mă!…

Tigrul din Malaezia se grăbi să-l îmbrăţişeze pe bătrân şi acei îndârjiţi inamici se sărutară pe obraz după atâţia ani. Când se despărţiră, lacrimi grele cădeau din ochii bătrânului lord.

— E adevărat că soţia ta a murit?

La acea întrebare faţa Tigrului din Malaezia se desfigura îngrozitor. Închise ochii, îi acoperi cu degetele strânse şi scoase un vaiet răguşit.

— Da, a murit, zise Tigrul cu un geamăt sfâşietor.

— Sărmana Marianna! Sărmana nepoată!

— Tăceţi! Tăceţi! murmură Sandokan.

Un hohot de plâns îi sufocă vocea. Tigrul din Malaezia plângea!

Yanez se apropie de prieten şi-i puse o mână pe umăr:

— Curaj, fratele meu, îi zise. În faţa exterminatorului piraţilor, Tigrul din Malaezia nu trebuie să-şi arate slăbiciunea.

Sandokan îşi şterse aproape furios lacrimile şi-şi înălţă cu mândrie capul.

— *Rajah* Brooke, sunt la dispoziţia dumneavoastră. Eu şi tovarăşii mei ne predăm.

— Cine sunt aceşti tovarăşi ai dumitale? întrebă *rajahul* cu fruntea întunecată.

— Yanez, Tanauduriam şi Sambigliong.

— Şi Tremal-Naik?

— Cum?… îndrăzniţi…

— Eu nu îndrăznesc nimic, zise James Brooke. Mă supun ordinelor şi nimic mai mult.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că Tremal-Naik o să rămână prizonier din partea dumneavoastră.

— Alteţă! exclamă lordul Guillonk. Alteţă!…

— Milord, îmi pare rău pentru dumneavoastră, dar nu depinde de mine libertatea lui Tremal-Naik. Mie mi-a fost încredinţat şi trebuie să-l restitui autorităţilor engleze, care nu vor întârzia să mi-l ceară.

— Dar dumneavoastră aţi auzit toată povestea acestui nou nepot al meu.

— E adevărat, dar nu pot să nu respect ordinele primite de la autoritatea anglo-indiană. Peste câteva zile o navă de deportaţi va sosi la Sarawak, iar eu va trebui să-l încredinţez comandantului.

— Domnule!… exclamă Tremal-Naik cu vocea întretăiată, dumneavoastră nu veţi permite să fiu despărţit de Ada şi să fiu trimis la Norfolk.

— *Rajah* Brooke, zise Sandokan, dumneavoastră comiteţi o infamie.

— Nu, ascult ordinele, răspunse *rajahul.* Lordul Guillonk va putea să se ducă la Calcutta să explice mârşăvia acelor *thugs* şi să facă în aşa fel încât să obţină graţierea, iar eu îi promit din partea mea tot sprijinul.

Ada, care până atunci rămăsese tăcută în prada unei nelinişti mortale, păşi în faţă:

— *Rajah,* zise ea cu vocea emoţionată, atunci vreţi să înnebunesc iar!…

— Vă veţi revedea curând logodnicul, *miss.* Autoritatea anglo-indiană va revedea procesul şi nu va întârzia să-l repună în libertate pe Tremal-Naik.

— Atunci permiteţi-mi să mă îmbarc cu el.

— Dumneavoastră!… Eh, hai!… Glumiţi, *miss?*

— Vreau să-l urmez.

— Pe un vas de ocnaşi! într-o asemenea cloacă infernală!…

— Vă spun că vreau să-l urmez, repetă ea exaltată.

James Brooke o privi cu o anume surpriză. Părea să fie impresionat de energia uluitoare a acestei tinere.

— Răspundeţi-mi! ceru Ada văzând că rămăsese mut.

— E imposibil, *miss,* zise apoi. Comandantul navei nu v-ar accepta. Ar fi mai bine pentru dumneavoastră să vă urmaţi unchiul în India, ca să obţineţi graţierea logodnicului. Mărturia dumneavoastră va fi de ajuns pentru repunerea lui în libertate.

— E adevărat, Ada, zise lordul Guillonk. Urmându-l pe Tremal-Naik, eu aş rămâne singur şi mi-ar lipsi martorul principal ca să-l salvez pe logodnicul tău.

— Atunci vreţi să ne despărţiţi din nou!… exclamă ea, izbucnind în hohote de plâns.

— Ada!… zise Tremal-Naik

— Alteţă, zise Sandokan înaintând spre *rajah,* îmi acordaţi cinci minute de libertate?

— Ce vreţi să faceţi? întrebă James Brooke.

— Vreau s-o conving pe *miss* Ada să-l urmeze pe lordul James.

— Încercaţi.

— Dar prezenţa dumneavoastră nu e necesară; vreau să vorbesc liber, fără ca alţii să audă.

Ieşi pe uşa pe jumătate dărâmată şi-i duse pe prietenii lui în incinta fortului.

— Ascultaţi-mă, prieteni, zise el. Mai am încă unele mijloace ca să-l fac pe *rajah* să devină palid şi le veţi cunoaşte. *Miss* Ada, lord James…

— Nu lord James, zi-mi unchiule, Sandokan, observă englezul. Sunteţi, totuşi, nepotul meu.

— E adevărat, unchiule, zise Tigrul cu vocea mişcată. *Miss* Ada, nu insistaţi mai mult şi renunţaţi la ideea de a-l urma pe logodnicul dumneavoastră pe insula Norfolk. Să căutăm, însă, să obţinem de la *rajah*

să-l oprească la Sarawak pe Tremal-Naik, până când autorităţile din Calcutta vor revedea procesul şi vor decide soarta lui.

— Dar va fi o despărţire lungă, zise Ada.

— Nu, *miss,* va fi scurtă, vă asigur. Încerc să obţin acest lucru de la *rajah* ca să câştigăm timp.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebară Tremal-Naik şi lordul Guillonk.

Un surâs înflori pe buzele lui Sandokan.

— Ah! zise el. Credeţi că eu nu ştiu soarta care m-ar aştepta la Calcutta?… Englezii mă urăsc, am dus cu ei un război foarte aspru şi crud, ca să sper că mă vor lăsa în viaţă. Vreau să fiu tot liber, să străbat marea şi să-mi revăd sălbaticul meu Mompracem.

— Dar ce vreţi să faceţi? La ce speraţi? întrebă lordul Guillonk.

— La nepotul lui Muda-Hassin.

— Al sultanului detronat de Brooke? întrebă lordul James.

— Da, unchiule. Eu ştiu că unelteşte ca să-şi redobândească tronul şi că minează, încet dar neîntrerupt, puterea lui Brooke.

— Ce putem face? întrebă Ada. Vă datorez salvarea şi aş dori-o şi pe a lui Tremal-Naik.

— Să mergem să-l căutăm pe omul acela şi să-i spunem că tigrii din Mompracem sunt gata să-l ajute. Piraţii mei vor debarca aici, se vor pune în fruntea răsculaţilor şi vor ataca, mai întâi de toate, închisoarea noastră.

— Dar, nepoate, eu sunt englez, zise lordul.

— Dar nu cer nimic de la dumneavoastră, unchiule. Dumneavoastră nu puteţi unelti împotriva unui compatriot.

— Dar cine va acţiona?

— *Miss* Ada şi Kammamuri.

— Oh, da domnule, zise tânăra. Vorbiţi. Ce trebuie să fac? Sandokan îşi desfăcu cazaca şi trase din brâul pe care-l înfăşurase deasupra cămăşii de mătase o pungă voluminoasă.

— Îl veţi căuta pe nepotul lui Muda-Hassin şi îi veţi spune că Sandokan, Tigrul din Malaezia, îi dăruieşte aceste diamante, care valorează două milioane, ca să grăbească răscoala.

— Dar eu ce trebuie să fac? întrebă Kammamuri. Sandokan scoase un inel de o formă specială, împodobit cu un smarald mare, şi i-l înmâna, zicându-i:

— Tu te vei duce la Mompracem şi vei arăta piraţilor mei inelul acesta; le vei spune că sunt prizonier şi să se îmbarce ca să ajute răscoala nepotului

lui Muda-Hassin. Să ne întoarcem: *rajahul* este bănuitor.

Reintrară în coliba ruinată unde Brooke îi aştepta înconjurat de ofiţerii care debarcaseră deja.

— Ei bine? întrebă scurt.

— Ada renunţă la ideea de a-l însoţi pe logodnic, cu condiţia ca dumneavoastră, Alteţă, să-l ţineţi prizonier la Sarawak pe Tremal-Naik până ce Curtea din Calcutta va revedea procesul, zise lordul.

— Fie, zise Brooke după câteva momente de gândire. Atunci Sandokan se apropie şi, aruncând la pământ iataganul şi *kriss-ul,* zise:

— Sunt prizonierul dumneavoastră.

Yanez, Tanauduriam şi Sambigliong îşi aruncară şi ei armele.

Cu ochii în lacrimi, lordul James se puse între *rajah* şi Sandokan.

— Alteţă, ce veţi face cu nepotul meu? întrebă el.

— Îi satisfac cererea.

— Adică?

— Îl trimit în India. Curtea Supremă din Calcutta va avea sarcina să-l judece.

— Şi când va pleca?

— Peste patruzeci de zile cu vaporul de cursă care vine de la Labuan.

— Alteţă… e nepotul meu şi eu am cooperat la capturarea lui.

— Ştiu, milord.

— Alteţă, a salvat-o pe Ada Corishant.

— Ştiu, dar nu poate face nimic cel care se numeşte Exterminatorul piraţilor.

— Dar dacă nepotul meu v-ar promite că părăseşte pentru totdeauna mările acestea?… Şi dacă nepotul meu ar jura că nu va mai revedea niciodată insula Mompracem?

— Opriţi-vă, unchiule, zise Sandokan. Nici eu, nici tovarăşii mei nu ne temem de justiţia oamenilor.

Când ne va suna ultimul ceas, tigrii din Mompracem vor şti să moară cu demnitate.

Se apropie de bătrânul lord care plângea în tăcere şi îl îmbrăţişa, în timp ce Tremal-Naik o îmbrăţişa pe Ada.

— Adio, doamnă, zise apoi, strângând mâna tinerei care hohotea. Nu vă pierdeţi speranţa!…

Se întoarse spre *rajahul* care îl aştepta lângă uşă şi, ridicând cu mândrie capul, îi zise:

— Alteţă, sunt la ordinele dumneavoastră!

Cei patru piraţi şi Tremal-Naik ieşiră din micul fort şi luară loc în ambarcaţiuni. Când acestea plecară spre larg, îndreptându-se la întâlnirea cu *Realista,* întoarseră privirile spre insuliţă. La uşa incintei sta lordul, cu Ada la dreapta şi cu Kammamuri la stânga. Toţi trei plângeau.

— Bietul unchi, biata *miss,* exclamă Sandokan suspinând. Dar despărţirea va fi scurtă iar tu, James Brooke, îţi vei pierde tronul.

15. YACHTUL LORDULUI JAMES

Cele două şalupe nu se îndepărtaseră nici trei sute de metri, că un cap de om se ridică brusc din apă, ascunzându-se în spatele pupei bărcii rămase pe plajă, pe jumătate eşuată între două stânci mai mici.

Acest cap era al lui Sambigliong. Profitând de momentul în care echipajele celor două ambarcaţiuni se aruncaseră asupra lui Sandokan, Yanez şi Tanauduriam, isteţul pirat se lăsase să alunece în apă şi se ascunsese în spatele unei stânci, înţelegând ar fi fost mai folositor căpeteniilor lui dacă era liber decât dacă ar fi sărit în apărarea lor, preferase să se îndepărteze pe nesimţite.

Stânca în spatele căreia se ascunsese se afla la numai patruzeci de paşi de plajă, aşa că el auzise perfect ultimele cuvinte ale lui Yanez.

— Nepotul lui Muda-Hassin, murmurase. Înţeleg ce a vrut să spună domnul Yanez. Da, planul Tigrului era acela de a cere ajutor pretendentului la tronul din Sarawak. Sambigliong e deştept şi îi va da repede de ştire.

Se repezi în mijlocul taberei scotocind printre cadavrele bieţilor ocnaşi, dar mai ales prin adăposturile pe care aceştia le ridicaseră în seara precedentă. Cercetările lui durară puţin: se întoarse repede la bărcuţă, ducând cu el fructe şi o cantitate de carne conservată. Puse totul în mica ambarcaţiune, apoi apucă vâslele şi ieşi repede în larg, zicând:

— Mai întâi mergem să vedem nava pe care s-au îmbarcat şefii. Apoi mă aştern la drum să ajung la Mompracem, să-i adun pe toţi puii de tigri şi să ne aruncăm pe neaşteptate asupra Sarawakului, după ce îl vom câştiga pentru cauza noastră pe nepotul lui Muda-Hassim.

Cele două şalupe tocmai depăşiseră promontoriul meridional şi se avântau mereu în larg, cu o viteză remarcabilă. Sambigliong începu să le urmărească, ţinându-se la mare distanţă, ca să nu fie descoperit, lucru de altfel puţin probabil, fiindcă noaptea era destul de întunecoasă. Foarte curând, piratul văzu strălucind două puncte luminoase care se mişcau de la nord spre sud, apoi văzu conturându-se vag un mic velier. Trebuia să fie jonca pe care şi-o însuşise echipajul fregatei. Sambigliong lăsă vâslele şi aşteptă cu privirile fixate pe mica ambarcaţiune. La puţin timp după aceea zări cele două şalupe abordând-o din părţi, apoi desfăşurându-şi velele mari.

— Se îndreaptă spre sud, murmură piratul. Îi duc iarăşi pe Tigrul şi pe domnul Yanez la *rajah.*

Când velierul îşi începu cursa, făcându-şi drum în larg cu prora întoarsă spre coasta din Sarawak, Sambigliong se puse pe vâslit cu toate puterile, îndreptându-se însă spre nord.

— Mâine seară poate ajung la Uri, îşi zise. Acolo voi găsi nişte *praos* în drum spre Romades sau spre Labuan. Dacă totul merge bine, peste două săptămâni James Brooke îi va revedea pe tigrii din Mompracem în regatul lui.

Toată noaptea bravul şi credinciosul Sambigliong vâsli, permiţându-şi doar foarte scurte momente de odihnă, şi în zori ajunse la capul Siriki, marele promontoriu care indica unul din punctele extreme ale vastului golf din Sarawak. Complet epuizat de efortul acela lung şi obositor, se îndreptă spre una din insulele care se află la nord de promontoriu, să mănânce la umbra unui bananier, când atenţia lui fu atrasă de un foarte frumos velier ce înainta dinspre sud, încercând să depăşească acel cap, cu o bordare lungă.

— Unde-o merge vasul ăla? se întrebă Sambigliong. Se pare că vine de la Sarawak şi are intenţia să navigheze spre nord.

Îl cercetă cu cea mai mare atenţie, apoi îi scăpă un strigăt:

— E un yacht!… Să fie al lui… Posibil!… Ar fi un noroc extraordinar!…

Apucă vâslele şi începu să vâslească cu disperare din toate puterile ca să taie trecerea velierului.

Fulgere de bucurie imensă străluceau în ochii piratului.

— Da, e yachtul lordului Guillonk! exclama din când în când. Poate la bord se află chiar Ada şi Kammamuri. Ce noroc neaşteptat!… Tigrul din Malaezia şi domnul Yanez sunt salvaţi!…

Vâslea cu îndârjire făcând apel la toate forţele lui. Mica barcă zbura peste valurile mari.

Yachtul depăşise deja promontoriul şi cu a doua bordată, iar acum se pregătea să apuce drumul spre nord. Temându-se că nu va ajunge la timp ca s-o abordeze, Sambigliong lăsă vâslele, armă repede puşca şi o descarcă în aer. Imediat văzu câţiva oameni apărând pe coverta dintre pupă şi catargul mare şi câteva ocheane care se îndreptară spre el. Reîncărcă puşca şi slobozi al doilea foc, apoi, scoţându-şi cămaşa, o agăţă de ţeava, agitând-o cu disperare.

Era o cerere de ajutor care fu înţeleasă de echipajul de pe yacht. Poate lordul James şi Kammamuri îl recunoscusem deja pe credinciosul tigrişor al lui Sandokan. Cele două rande ale velierului fură orientate în sens opus şi

micul vas se îndreptă imediat spre bărcuţă. Când ajunse la o sută de metri, un glas strigă: —Ei!… Tu eşti, Sambigliong?

— Eu sunt, Kammamuri, urlă piratul.

— Moartea lui Siva! Sambigliong!

Pe punte se vedeau lordul James şi Ada. O frânghie fu aruncată imediat la babord.

— Cum de te afli singur aici, în bărcuţa asta? întrebară în acelaşi timp lordul James şi Kammamuri.

— Dar cu Sandokan ce s-a întâmplat? întrebă Ada.

— Dar cu domnul Yanez? întrebă Kammamuri.

— Sunt în drum spre Sarawak, domnilor, zise Sambigliong.

— Spre Sarawak! exclamară toţi.

— Dar încă prizonieri. Au fost prinşi în seara asta, când deja se îndreptau spre Mompracem.

— Deci au scăpat de pe nava care trebuia să-i ducă la Norfolk? întrebă lordul James. Vedeţi, prieteni? Eu am fost sigur că au ieşit în larg şi că îi vom regăsi la Mompracem. Hai, Sambigliong, povesteşte tot.

În câteva cuvinte piratul îi puse la curent cu evenimentele întâmplate după plecarea lor la Sarawak la bordul fregatei. Când Ada şi Kammamuri aflară că salvatorii lor dragi erau duşi ca prizonieri în capitala *rajahului,* un singur strigăt ţâşni de pe buzele lor:

— Trebuie, la rândul nostru, să-i salvăm!

— Nu grăbiţi lucrurile, dragii mei, zise lordul James. Brooke nu e un om care să se lase păcălit de două ori.

— Milord, zise Sambigliong, intenţia Tigrului din Malaezia era să se întoarcă la Sarawak cu toţi tigrişorii din Mompracem şi să-l ajute pe nepotul lui Muda-Hasin să smulgă tronul *rajahului.* Ştiţi că malaezii sunt încă fideli moştenitorului legitim al sultanului.

— Ştiu.

— Ei bine, să punem în aplicare planul lui Sandokan, zise Ada. Bărbatul acela mândru şi loial mi l-a redat pe Tremal-Naik şi m-a făcut să-mi redobândesc judecata, iar noi ne vom plăti datoria eliberându-l şi pe el, şi pe tovarăşii lui.

— Da, vom face orice pentru asta, zise Kammamuri.

— Totuşi, fără cetele din Mompracem nu vom putea face nimic, observă lordul James.

— Ei bine, să punem în aplicare planul lui Sandokan, zise Sambigliong. Daţi-mi una din şalupele voastre, câţiva marinari, şi eu mă duc să-i adun pe toţi piraţii şi să-i conduc la nepotul lui Muda-Hassin.

— Am o şalupă rapidă: ţi-o pun la dispoziţie.

— Voi pleca imediat, milord.

— Dar noi ce trebuie să facem între timp? întrebă Ada.

— Ne întoarcem la Sarawak.

— O vorbă, milord, zise Kammamuri.

— Spune.

— Reîntorcându-ne la Sarawak, nu vom trezi suspiciunile *rajahului?* Ar fi mai bine să-l facem să creadă că ne continuăm călătoria noastră spre India.

— Aşa e, zise lordul surprins de această reflecţie. Ar putea să creadă că noi vom încerca eliberarea lui Sandokan şi a lui Yanez.

— Milord, zise Sambigliong. Ştiţi unde se află nepotul lui Muda-Hassin?

— La Sedang.

— Liber?

— Ţinut sub supraveghere.

— Sedang este fluviul omonim, dacă nu mă înşel.

— Da.

— Mergeţi şi ancoraţi la gurile acelui curs de apă şi vă promit că peste două săptămâni voi ajunge acolo cu flotila din Mompracem. Între timp, dumneavoastră puteţi să luaţi legătura cu nepotul lui Muda-Hassim şi să-l puneţi la curent cu evenimentele care se pregătesc.

— Harry! strigă lordul James.

Secundul de la bord, un bărbat frumos, cu o statură înaltă, cu pielea uşor bronzată ce trăda amestecul de sânge indian cu cel european, cu ochii foarte negri şi inteligenţi şi cu trăsături energice care aveau o mândrie sălbatică, ieşi în faţă zicând:

— Sunt la ordinele dumneavoastră, milord.

— Coboară la apă şalupa rapidă, pune în ea hrană, arme şi cărbune necesare pentru cinci zile, precum şi echipamentul cuvenit.

Ordinul fu executat imediat. Patru oameni şi un fochist coborâră în şalupă şi motoarele fură imediat pornite.

— Milord, care sunt ultimele dumneavoastră instrucţiuni? întrebă Sambigliong înainte de a coborî scara.

— Înarmează toată flota din Mompracem şi veniţi să ne întâlnim la gurile Sendangului. Câţi oameni au rămas la Mompraceam?

— Două sute, milord.

— Aveţi destule *praos?*

— Erau treizeci, înarmate cu patruzeci de tunuri şi cu şaizeci de bombarde.

— La întoarcere să nu vă lăsaţi surprinşi de flota *rajahului.*

— Vom acţiona cu prudenţă.

— Du-te: minutele sunt preţioase. Şalupa parcurge zece noduri pe oră şi în două zile poţi fi la Mompracem.

— La revedere, pe curând, milord.

Sambigliong coborî în şalupa unde îl aşteptau doi fochişti, şi dădu comanda de ieşire în larg. După un sfert de oră, rapida ambarcaţiune nu mai era decât un punct abia vizibil pe suprafaţa azurie a mării. Yachtul îşi reluase cursa spre est, plutind departe de gurile Sarawakului, ca să nu fie zărită de micile vase-santinelă ale *rajahului.* Lordul se îngrijea să ajungă la Sedang neobservat.

În timpul nopţii, rapidul velier depăşi micul golf închis între două peninsule lungi care formau avanpostul oraşului şi a doua zi se îndrepta spre coastă. La şapte seara, cu ajutorul vântului care se menţinuse favorabil, ajunse la gurile fluviului pe al cărui mal se ridica micul oraş Sedang. Ancora fu aruncată la fund într-un mic adăpost al portului, ascuns pe jumătate de *duriani* foarte înalţi şi de *arenghe* zaharoase, împodobite de frunzele care proiectau peste maluri o umbră adâncă.

— Se vede ceva, unchiule? întrebă Ada, care urcase pe covertă.

— Pădurea e pustie, răspunse lordul.

— Sedangul e un oraş puţin frecventat.

— Când ne vom duce la nepotul lui Muda-Hassin?

— Mâine, dar trebuie să ne vopsim pielea.

— Ce vrei să zici?

— Oamenii albi vor fi imediat remarcaţi şi *rajahul* nu va întârzia să fie informat.

— Ce trebuie să facem?

— Să ne travestim în indieni, să ne pictăm feţele.

— Ca să-i pot salva pe Sandokan şi pe prietenii lui bravi, sunt în stare de orice, unchiule.

— Pe mâine, Ada!

16. GUVERNATORUL DIN SENDANG

Douăsprezece ore mai târziu, o şalupă cu şase *bughisi* din echipajul yachtului lordului, împreună cu lordul, Ada şi Kammamuri, naviga în amonte ca să ajungă la Sedang. Marinarii îmbrăcaseră costumele lor naţionale, constând în fustiţe multicolore şi un mic turban, iar lordul şi Ada, a căror piele luase frumoasa culoare a bronzului, se înfăşuraseră în haine bogate, în nuanţe vii, strânse la mijloc cu brâuri largi de mătase roşie, ca să treacă drept principi indieni în voiaj de plăcere. Numai Kammamuri îşi păstrase costumul lui de *maharatto,* care nu putea să dea naştere la nicio suspiciune.

îngust şi cu apele destul de tulburi, fluviul era aproape pustiu. Păduri uriaşe se întindeau de-a lungul cursului apei: erau aici arbori de cauciuc, arbori de piper negru, acoperite de bace roşcate, care dau nişte boabe foarte aromate, planta numită *gluga,* din a cărei scoarţă macerată se extrage un fel hârtie, imenşi arbori de camfor, emanând un parfum puternic; apoi *bananieri, arenghe* şi *rotangi,* plante sarmentoase care, în acele regiuni, ţin locul lianelor, ajungând la lungimi extraordinare, atingând adesea şi treizeci de metri.

În mijlocul acelei vegetaţii bogate, se vedeau uneori maimuţe cu nasul lung, legănându-se pe cele mai înalte vârfuri ale arborilor, sau *calaosi* giganţi zburând încet de ici acolo, zburătoare neobişnuite, cu ciocuri enorme, mari cât tot corpul, peste al căror cap trece un coif bizar în formă de virgulă. Apăreau de asemenea stoluri de *argusi* splendizi, împodobiţi cu pene foarte lungi, de *cacatue* negre, şi chiar lilieci enormi, pe care indigenii le numesc *kulang,* mari cât un căţel, ale căror aripi măsoară şi până la un metru şi treizeci de centimetri.

La prânz, şalupa, care urca fluviul cu ajutorul mareei, ajunse în faţa Sedangului, ancorând la marginea târguşorului.

Cu toate că se lăuda cu numele de oraş, Sedang nu era decât un sat, la fel ca şi Kutsching, al doilea orăşel ca importanţă din Regatul Sarawak. La acea dată, se compunea din aproximativ o sută de case aşezate pe pari, aproape toate locuite de *daiaci-lant* sau de *daiaci de coastă,* din câteva căsuţe cu acoperişurile arcuite, aparţinând celor câţiva chinezi, şi din două clădiri din lemn, una locuinţa nepotului lui Muda-Hassin, care era tratat ca un prizonier, pentru că nu se ignora faptul că aspira la redobândirea tronului, şi alta a guvernatorului, fiinţă devotată *rajahului,* care avea în

subordinea lui douăzeci de indieni înarmaţi. Fiindcă la Sedang nu exista nici măcar un birt, lordul cumpără una din cele mai frumoase căsuţe chinezeşti situată lângă fluviu, la marginea de nord a orăşelului, unde îi conduse pe Ada şi pe Kammamuri, apoi îi zise nepoatei:

— Misiunea mea se sfârşeşte aici. Tot ce am putut face pentru tine, fără să compromit onoarea mea de marinar englez şi de compatriot al lui James Brooke, am făcut. La războiul pe care tu şi piraţii vreţi să-l dezlănţuiţi, eu nu pot să particip, deşi statul Sarawak este cu totul independent, nu are legături cu Anglia şi eu am avut de suferit în ultimul timp de rigurozitatea excesivă a lui Brooke în ce-l priveşte pe Tremal-Naik. Eu rămân unchiul şi protectorul tău, dar ca englez trebuie să rămân neutru.

— Deci ne veţi părăsi?

— E necesar. Mă reîntorc pe yachtul meu, dar nu voi părăsi gurile fluviului înainte de deschiderea ostilităţilor, ca să pot eventual să te protejez. Tu nu ai uitat să fii o femeie destul de energică, ca să acţionezi şi singură.

— Oh, da, unchiule!… Sunt hotărâtă până la capăt.

— Îţi las patru din marinarii mei, care au sarcina să te apere şi să te ajute. Te vor asculta ca pe mine însumi, şi sunt oameni care şi-au dovedit curajul şi lealitatea în mod sigur. Adio! Orice pericol te va ameninţa, trimite la mine unul din marinarii mei. Yachtul meu este înarmat şi la fiecare cerere a ta va urca cu promptitudine fluviul.

Se îmbrăţişară îndelung, apoi lordul se întoarse să se îmbarce şi coborî din nou pe fluviu. Tânăra rămase pe mal şi îl privea cum se îndepărta: nu văzu că un om din garda guvernatorului se apropiase, observând-o cu o curiozitate vie, nu fără o oarecare neîncredere. Îşi dădu seama de asta numai când omul fu lângă ea.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă garda.

Tânăra aruncă asupra acestui indian o privire tăioasă şi mândră.

— Ce vrei? îl întrebă.

— Să ştiu cine sunteţi, răspunse indianul.

— Asta nu te priveşte.

— E un ordin, fiindcă sunteţi o străină.

— Ordin de la cine?

— De la guvernator.

— Nu-l cunosc.

— Dar el trebuie să ştie cine debarcă la Sedang.

— Care e motivul?…

— Aici se află nepotul lui Muda-Hassin.

— Nu ştiu cine este.

— Nepotul sultanului care domnea înainte în Sarawak.

— Habar n-am de sultani.

— N-are importanţă: eu trebuie să ştiu cine sunteţi.

— Sunt o prinţesă indiană.

— Din ce regiune?…

— Din marele trib al *maharatti,* zise Kammamuri, care se apropiase în tăcere de ei.

— O prinţesă *mahăratta!...* exclamă indianul tresărind. Dar şi eu sunt un *maharatto.*

— Nu, tu eşti un renegat, zise Kammamuri. Dacă ai fi fost un *maharatto* adevărat, ai fi fost liber ca mine, nu sclavul sau servitorul unui om care aparţine rasei care ne asupreşte, al unui englez.

Soldatul guvernatorului avu în ochi o sclipire de furie, dar care se stinse imediat, şi lăsă capul în jos, murmurând:

— E adevărat.

— Du-te, zise Kammamuri. *Maharatti* liberi îi dispreţuiesc pe trădători.

Indianul tresări, apoi ridicând ochii plini de lacrimi zise cu o voce tristă:

— Nu, nu mi-am uitat patria mea, nu mi-am uitat tribul meu, nu mi s-a stins în inimă ura faţă de asupritorii Indiei: sunt încă *maharatto.*

— Tu!… zise Kammamuri cu cel mai mare dispreţ. Fă-mi o dovadă!…

— Porunceşte.

— Iat-o pe stăpâna mea, prinţesa unuia din cele mai preţuite triburi ale noastre. Jură-i supunere, cum i-au jurat toţi fiii liberi ai munţilor noştri, dacă ai curajul!…

Indianul aruncă o privire rapidă în jur, să se încredinţeze că nu este observat, apoi căzu la picioarele

Adei cu fruntea în ţărână, zicând:

— Porunceşte: pe Siva, Visnu şi Brahma, divinităţile protectoare ale Indiei, jur să mă supun!

— Acum te recunosc drept compatriot, zise Kammamuri. Urmează-ne!…

Intrară în locuinţa chinezească, păzită de marinarii de pe yacht, care ţineau la centuri revolverele ca să protejeze pe nepotul stăpânului de orice atentat, şi se opriră într-o cămăruţă cu pereţii acoperiţi cu tapet înflorat.

— Porunceşte, repetă indianul, prosternându-se din nou în faţa Adei.

Atunci, fixând asupra lui o privire lungă de parcă ar fi vrut să-i citească în inimă, tânăra îi zise:

— Ştii că eu îl urăsc pe *rajah?*

— Tu!… exclamă indianul, ridicând capul, privind-o uluit.

— Da, zise tânăra cu hotărâre.

— Poate ai motive să te plângi de el?

— Nu, dar îl urăsc pentru că este englez, îl urăsc pentru că eu sunt *maharatta* şi el aparţine stirpei jefuitorilor Indiei, şi pentru că într-o zi va face parte din acea companie care va distruge independenţa *rajahilor* noştri. Noi, populaţiile libere, am jurat ură veşnică oamenilor din îndepărtata Europă.

— Deci tu eşti puternică? întrebă indianul cu cea mai mare stupoare.

— Am oameni de valoare, am nave şi tunuri.

— Şi vii să porţi războiul aici?

— Da, pentru că aici se află un asupritor al patriei noastre, care acum caută să asuprească şi alţi oameni de culoare, ca şi noi.

— Dar cine te va ajuta în lupta ta?…

— Cine?… Nepotul lui Muda-Hassin.

— El!

— El.

— Dar e prizonier!

— Îl vom elibera noi.

— Dar el ştie că tu te pregăteşti să lupţi în favoarea lui?…

— Nu, dar o să-l văd.

— Ţi-am spus că este prizonier.

— Vom zădărnici vigilenţa gărzilor.

— În ce mod?…

— Vei găsi tu modul.

— Eu!…

— Iată dovada pe care o aştept de la tine, dacă eşti cu adevărat un *maharatto.*

— Am jurat să mă supun ţie şi Bangawadi nu-şi încalcă niciodată cuvântul dat, zise indianul cu o voce solemnă.

— Să auzim, zise Kammamuri, care până atunci rămăsese tăcut. Câte gărzi îl păzesc pe Hassin?

— Patru.

— Zi şi noapte?

— Tot timpul.

— Fără să-l părăsească vreodată?

— Nu l-au abandonat niciodată.

— Se află vreun *maharatto* printre aceşti indieni?

— Nu, toţi sunt din Gujarat.

— Fideli guvernatorului?…

— Incoruptibili.

Maharatto făcu un gest de iritare, părând să se scufunde în gânduri adânci. Apoi scotoci în chimirul mare, care îi strângea şoldurile, şi scoase de acolo un diamant mare cât o alună.

— Îl dăruieşti guvernatorului — zise întorcându-se către indian — şi îi spui că prinţesa Raibh îi oferă acest dar şi îl roagă să-i acorde o audienţă.

— Dar, Kammamuri, ce intenţionezi să faci? întrebă Ana.

— Vă voi spune mai târziu, stăpână. Mergi, Bangawadi: contăm pe jurământul tău.

Indianul luă diamantul, se prosternă pentru ultima dată dinaintea tinerei şi ieşi cu paşi repezi.

Kammamuri îl urmări cu privirea cât putu, apoi întorcându-se spre Ada îi zise:

— Sper, stăpână, să reuşim.

— Ce să reuşim?

— Să-l răpim pe Muda-Hassin.

— Păi în ce fel?…

Îl loc să-i răspundă, Kammamuri scoase din chimir o cutiuţă şi îi arătă câteva pilule foarte mici, care emanau un miros ciudat.

— Mi le-a dat domnul Yanez — zise el — şi ştiu din experienţă cât sunt de puternice. E de ajuns să laşi să cadă una într-un pahar cu apă, cu vin sau cu cafea, ca să adoarmă instantaneu şi pe cea mai puternică persoană.

— Şi la ce ne pot servi? întrebă tânăra cu cea mai mare surpriză.

— Ca să adormim guvernatorul şi gărzile care-i păzesc casa.

— Nu reuşesc să te înţeleg.

— Pentru darul pe care i l-am trimis, guvernatorul ne va invita la prânz. Mă oblig eu să-l fac să bea narcoticul şi, după ce îl vom adormi, îl lăsăm pe Hassim şi repetăm jocul cu gărzile.

— Dar indienii aceia ne vor lăsa să intrăm la prizonier?…

— Cred că Bangawadi le-a forţat mâna, spunându-le că a primit ordin de la guvernator să ne lase să-l vizităm pe Hassin.

— Dar unde o să-l ducem pe prizonier?…

— Unde o să vrea el, unde o să vrea partizanii lui. Eu mă oblig să cumpăr caii pentru oamenii noştri. Era gata să iasă, când îl văzu pe Bangawadi întorcându-se. Indianul părea mulţumit, pentru că surâdea.

— Guvernatorul vă aşteaptă, zise el intrând.

— I-a plăcut darul?… întrebă Kammamuri.

— Nu l-am văzut niciodată atât de bine dispus ca astăzi.

— Să mergem, stăpână, zise *maharatto.*

Ieşiră precedaţi de gardă şi urmaţi de cei patru marinari de pe yacht, care primiseră ordine de la lord să nu-o lase pe Ada singură nicio clipă. După câteva minute, ajunseră la sediul guvernatorului din Sedang.

Clădirea acea, numită în mod pompos palat de către locuitori, era o modestă casă de lemn, cu două etaje, cu acoperişul din ţigle albastre, ca toate locuinţele din cartierul chinezesc din Sarawak, înconjurată de o palisadă şi apărată de două tunuri ruginite, ţinute acolo ca sperietori pentru păsări, întrucât n-ar fi putut să tragă două salve fără să facă explozie.

O duzină de indieni îmbrăcaţi ca *sepoys* din Bengal, cu geacă roşie, pantaloni albi, cu turbanul pe cap dar desculţi, stăteau aliniaţi în faţa palisadei şi prezentau armele acelei prinţese de *maharatto.* Guvernatorul o aştepta pe tânără la capătul scărilor, semn evident că acel dar de mare valoare îşi făcuse efectul.

Sir Hunton, comandantul din Sendang, era un anglo-indian care luase parte la sângeroasa croazieră a *Realistei* împotriva piraţilor din Borneo, în calitate de maistru de echipaj. Avea patruzeci de ani, dar arăta că ar avea mai mult, deoarece clima de aici nu era prea prietenoasă cu străinii. Era înalt ca toţi indienii, şi voinic; avea pielea uşor bronzată, cu nuanţe aurii, avea ochii foarte negri, barba foarte deasă, ca a hindustanilor puri, dar deja încărunţită. Pentru că dăduse dovezi de mare curaj şi de fidelitate, fusese numit comandant la Sendang, cu sarcina de a exercita o activitate vigilentă faţă de nepotul lui Muda-Hassin.

James Brooke nu neglija faptul că avea un rival puternic şi periculos în descendentul defunctului sultan.

Văzând-o pe prinţesa indiană, sir Hunton îi ieşi în întâmpinare, întinzându-i mâna; îşi descoperi capul, îi oferi în mod galant braţul şi o conduse într-un salonaş mobilat cu elegante mobile europene.

— Cărei întâmplări fericite îi datorez, înălţime, onoarea vizitei dumneavoastră? o întrebă el, aşezându-se în faţa tinerei. E un caz rar să vezi

că ajunge în acest orăşel pierdut la frontiera regatului o persoană distinsă ca dumneavoastră.

— Fac o călătorie de plăcere în insulele Sonda, *sir,* şi am vrut să vizitez şi Sendangul, fiindcă numai aici ai posibilitatea să-i vezi pe *daiaci,* formidabilii tăietori de capete.

— Aţi venit aici din pură curiozitate. Credeam că scopul ar fi fost altul.

— Care?…

— Să-l vedeţi pe nepotul lui Muda-Hassin.

— Nu ştiu cine este.

— Un rival al *rajahului* Brooke, care îşi petrece timpul visând la tot felul de conspiraţii.

— Deci, un om interesant?

— Poate.

— Cu permisiunea dumneavoastră, nu voi fi lipsită de plăcerea de a-l vizita.

— Oricărei alte persoane nu i-aş fi permis, dar pentru dumneavoastră, Alteţă, care veniţi din India, şi deci nu puteţi avea vreun interes, ci numai o anume curiozitate, nu vă voi refuza această favoare.

— Mulţumesc, sir.

— Veţi rămâne mult timp aici?

— Câteva zile, până când yachtului meu i se vor remedia unele stricăciuni.

Aţi ajuns cu un yacht?

— Da, *sir.*

— Şi mergeţi la Sarawak?

— Desigur; vreau să-i văd pe faimosul Exterminator al piraţilor. Sunt una dintre cele mai înfocate admiratoare ale lui.

— *Rajahul* e un om de valoare.

— Cred.

— Vă întoarceţi pe yacht în seara asta?

— Nu, am închiriat o căsuţă.

— Atunci sper că-mi veţi face onoarea de a accepta ospitalitatea mea.

— Ah!… Domnule!…

— E cea mai bună din Sendang.

— Mulţumesc, *sir,* dar îmi place să nu am obligaţii.

— Dar, astăzi, îmi veţi vizita măcar casa.

— N-aş putea să refuz o asemenea amabilitate.

— Alteţă, voi face tot posibilul să nu vă plictisiţi.

— Dar îmi veţi oferi posibilitatea să-l văd pe prizonierul dumneavoastră regal? întrebă Ada râzând.

— Alteţă, după prânz vom merge să bem ceaiul la Hassin.

— E un bărbat gentil sau un sălbatic?…

— E un bărbat isteţ şi educat, care ne va face o bună primire.

— Contez pe dumneavoastră, domnule. În seara asta voi fi invitata dumneavoastră.

Se ridică la un semn al lui Kammamuri, care o urmărea dintr-un colţ al salonului. Guvernatorul o imită şi o conduse până la uşă, unde plutonul de indieni îi dădu onorurile cuvenite rangului său de prinţesă hindustană.

Revenită la propria locuinţă, urmată mereu de Kammamuri şi de cei patru indieni de pe yacht, îl găsi pe indianul Bangawadi, care o aştepta la uşă arătând o anumită nerăbdare.

— Tot tu? întrebă tânăra.

— Da, stăpână, răspunse el.

— Ai noutăţi?…

— Am vorbit cu Hassin.

— Când?

— Acum câteva minute.

— Şi ce i-ai spus?

— Că anumite persoane se interesează de soarta lui şi încearcă să-i înlesnească evadarea.

— Şi ce ţi-a răspuns?

— Că e gata pentru orice.

— Bangawadi, eşti un bărbat adevărat.

— Îţi vom mulţumi mult dacă te-ai reîntoarce la el, adăugă Kammamuri.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră.

— Atunci mergi şi spune-i că în seara asta prinţesa Raibh îl va vizita în compania guvernatorului, şi deci să caute să fie singur, măcar în camerele lui. Şi pe lângă asta, sfătuieşte-l să lase în grija mea pregătirea ceaiului pentru guvernator.

Apoi, scoţând de la brâu un diamant mic i-l întinse, adăugând:

— Acesta este pentru tine, şi vei plăti băutura oferită sentinelelor care veghează asupra casei lui Hassin.

După aceea, în seara asta, le-o voi oferi eu!…

17. FUGA PRINŢULUI HASSIN

Sir Hunton, care nu se îndoia că invitase o autentică prinţesă hindustană şi nu avea nici cea mai mică suspiciune faţă de maşinaţia aşa de abil urzită de isteţul *maharatto,* făcu onorurile casei cu cea mai elegantă politeţe şi fără nicio economie, fiindcă i se dăruise un diamant care valora nu mai puţin de treizeci de mii de lire. Prânzul oferit prinţesei nu putea să fie decât cel mai bun. Bucătarul golise cămara, coteţele *daiacilor* şi heleşteiele de peşte. Nu lipseau nici sticlele de vin autentic de Spania, pe care guvernatorul le primise în dar de la un prieten al lui din Filipine, şi le păstrase cu grijă pentru ocazii deosebite. Când comesenii terminară tradiţionalul *pudding,* noaptea începuse să coboare.

— Prinţul Hassin va deveni neliniştit dacă nu-l vom vedea, observă Ada, după ce aruncase o privire afară. Domnule guvernator, întunericul coboară cu repeziciune.

— Alteţă, a fost avertizat că vom merge să luăm ceaiul în casa lui, răspunse Hunton.

— Nu se face să aştepte mult.

— Dacă aşa credeţi, să ne ridicăm.

— O călătorie pe fluviu ne va face bine.

Se ridicase, aruncându-şi pe cap o mantilă bogată de mătase ca să se apere de umiditatea nopţii, atât de periculoasă în aceste regiuni. Kammamuri, care luase parte la prânz în calitatea lui de secretar al amabilei prinţese, deja ieşise. Doi marinari de pe yacht îl aşteptau pe malul fluviului.

— Totul e gata? îi întrebă.

— Da, răspunseră.

— Câţi cai aţi cumpărat?

— Opt.

— Unde ne aşteaptă?

— La marginea pădurii.

— Bine, ajungeţi-i din urmă pe ceilalţi.

Ada ieşea în acel moment la braţ cu guvernatorul. Kammamuri îi ajunse şi cu un gest rapid o făcu să înţeleagă că totul era gata.

Noaptea era splendidă. La răsărit, un nor roşcat care devenea cu iuţeală cenuşiu indica locul în care apusese soarele. Cerul se acoperea repede de stele, care se oglindeau în apele liniştite ale fluviului. Prin aer fâlfâiau lilieci uriaşi iar printre tufe şi arbori erau miliarde de şopârliţe zburătoare, în

vreme ce *to-chi,* alte şopârliţe dar asemănătoare cu tarantulele, ieşeau din crăpăturile caselor ca să înceapă evoluţiile lor îndrăzneţe pe tavanele camerelor, scoţând uşor târâitul lor: *to-chi!... to-chi!...*

Din fericire, drumul era scurt. După câteva minute se găsiră în faţa palatului ridicat de sultan: un palat foarte modest, de fapt o căsuţă cu două etaje, înconjurată de o verandă şi păzită de patru indieni înarmaţi, însărcinaţi să supravegheze cu atenţie apartamentul prizonierului.

După ce fură anunţaţi, guvernatorul o conduse pe prinţesă într-un salonaş mobilat cu divane şi covoare deja uzate în cea mai mare parte, cu câteva oglinzi şi cu o masă pe care stăteau îngrămădite, într-o dezordine completă, bibelouri chinezeşti, ceşcuţe, ceainice şi sfere de fildeş perforate.

Nepotul lui Muda-Hassin îi aştepta aşezat într-un fotoliu vechi, pe jumătate desfundat, având deasupra un mic crocodil aurit, emblema sultanilor din Sarawak.

Rivalul lui James Brooke nu avea in vremea aceea decât treizeci de ani. Avea o statură înaltă, un mers maiestuos, un cap frumos acoperit de păr lung şi negru, un chip uşor bronzat, împodobit de o barbă foarte neagră dar tunsă, şi doi ochi vioi şi foarte inteligenţi. Purta pe cap turbanul verde al sultanilor din Borneo şi îmbrăcase o mantie lungă din mătase albă, strânsă la mijloc cu un brâu din mătase roşie, din ale cărei încreţituri ieşeau mânerele celor două *kriss-uri,* semn distinctiv al marilor căpetenii, în timp ce de şold îi atârna un *golok,* sabia grea malaeză, lungă şi foarte ascuţită, din oţel călit.

Văzându-l intrând pe guvernator, se ridică făcând o mică plecăciune, apoi îşi aţinti ochii asupra tinerei cu o curiozitate vie, zicând:

— Fiţi binevenită în casa mea.

— Prinţesa Raibh şi-a arătat dorinţa să vă viziteze şi am condus-o aici, cu speranţa că vă va face plăcere, răspunse guvernatorul.

— Vă mulţumesc pentru amabilitatea dumneavoastră, domnule. Sunt aşa de rare distracţiile în acest oraş, dar şi mai rare vizitele!… *Rajahul* Brooke a fost nedrept lăsându-mă în această izolare.

— Dumneavoastră ştiţi că *rajahul* nu are încredere în dumneavoastră.

— Fără motiv, pentru că nu mai am susţinători. Înţeleaptă administraţie a *rajahului* Brooke mi i-a îndepărtat pe toţi.

— Pe *daiaci,* da, dar malaezii…

— Şi pe aceia, *sir* Hunton… dar să lăsăm politica şi permiteţi-mi să vă ofer un ceai bun.

— Se zice că aveţi un ceai într-adevăr excelent, zise guvernatorul râzând.

— Adevărată floare de ceai, vă asigur; prietenul meu Tai-Sin îmi dăruieşte totdeauna aşa ceva când acostează la Sedang. Să se servească ceaiul! zise apoi.

Kammamuri se grăbi să treacă într-o cameră alăturată unde se auzea un clinchet de ceşcuţe şi, după puţin timp, reapăru urmat de un piccolo malaez care ducea un serviciu complet pe o tavă de argint. Vicleanul *maharatto* vărsă delicioasa băutură, iar în ceaşca destinată guvernatorului lăsă să cadă o pilulă, care imediat se dizolvă.

Oferi prima ceaşcă stăpânei sale, pe a doua lui *sir* Hunton iar pe a treia nepotului sultanului, apoi se reîntoarse în camera vecină. Umplu repede patru ceşti, puse câte o pilulă în fiecare apoi zise către piccolo:

— Urmează-mă cu tava.

— Mai sunt şi alţi invitaţi, domnule?

— Da, răspunse *maharatto* cu un surâs misterios. E vreo altă ieşire fără să trecem prin salon?

— Da.

— Ia-o înainte.

Malaezul îl trecu în a treia cameră, a cărei uşă da în stradă. La câţiva paşi vegheau cele patru sentinele.

— Tinerilor! zise *maharatto* îndreptându-se spre ei. Stăpâna mea, prinţesa Raibh, vă oferă din ceaiul lui Hassin. Vă urează la toţi sănătate şi iată şi un pumn de rupii, pe care vă roagă să le acceptaţi.

Cei patru indieni nu se lăsară rugaţi a doua oară. Vârâră în buzunare rupiile stimulatoare şi înghiţiră cu lăcomie ceaiul, în sănătatea generoasei prinţese.

— Serviciu uşor, tinereilor! zise Kammamuri ironic.

Se întoarse în salonul nepotului sultanului. Chiar în momentul acela guvernatorul, învins de puternicul narcotic, se prăvăli din scaun, prăbuşindu-se greu pe covoare.

— Odihnă plăcută, îi ură *maharatto.* Ada şi Hassin se ridicară.

— Mort?… întrebă ultimul cu un accent sălbatic.

— Nu, adormit, răspunse Ada.

— Şi nu se va trezi?…

— Ba da, dar după douăzeci şi patru de ore, însă noi vom fi atunci foarte departe.

— Deci este adevărat că voi aţi venit să-mi redaţi libertatea?…

— Da.

— Şi ca să mă ajutaţi să-mi redobândesc tronul strămoşilor mei?

— E adevărat!

— Dar pentru care motiv?… Ce pot face eu pentru dumneavoastră, doamnă?…

— O să aflaţi mai târziu: acum să fugim.

— Sunt gata să vă urmez: porunciţi.

— Aveţi susţinători?

— Toţi malaezii sunt cu mine!

— Şi *daiacii?*

— Se luptă sub steagurile lui Brooke.

— Cunoaşteţi un loc sigur unde puteți să-i așteptați pe susținătorii dumneavoastră?

— Da, *kampongul* prietenului meu Orango-Tuah.

— E departe?

— Lângă gurile fluviului.

— Să mergem: caii sunt pregătiţi.

— Şi gărzile?

— Dorm la fel ca guvernatorul, zise Kammamuri.

— Să mergem, repetă Ada.

Tânărul prinţ luă bijuteriile care erau închise într-o casă mică de fier, desprinse de pe perete o puşcă şi îi urmă pe Ada şi pe Kammamuri, după ce aruncă o ultimă privire guvernatorului, în faţa uşii zăceau cei patru indieni, unul peste altul, dormind profund. Kammamuri le luă cele patru carabine şi cartuşele, apoi scoase un şuierat. Din pădurea vecină ieşiră cei patru marinari de pe yacht şi Bangawadi, care aduceau opt cai.

Kammamuri îşi ajută stăpâna să urce pe unul din cei mai buni, apoi sări cu agilitate în şaua altuia, zicând:

— La galop!…

Condus de prinţul care cunoştea mai bine drumul decât Bangawadi, grupul o luă la galop, urmând marginea marii păduri care se întindea de-a lungul malului drept al fluviului. Călăreţii ajunseseră în faţa oraşului, când pe malul opus se auzi o voce care strigă: —Cine trece?…

— Să nu răspundă nimeni, zise prinţul.

— Cine trece? repetă vocea cu accent ameninţător. Neprimind răspuns, sentinela, care trebuie să fi zărit acel grup de călăreţi, cu toate că noapte era întunecoasă, trase un foc, strigând: —Alarmă!…

Glonţul trecu şuierând peste grup şi se pierdu în pădurea vecină.

— Daţi pinteni!… strigă Kammamuri.

Caii începură alergarea, în timp ce dinspre oraş se auzeau gărzile palatului guvernatorului strigând:

— Alarmă!…

Grupul străbătu o bucată bună de drum pe malul drept, apoi, la o milă de oraş, trecu râul prin vad pe malul stâng, pentru a străbate drumul care ducea la ţărm.

— Credeţi că ne vor urmări? îl întrebă Ada pe prinţ.

— Mă tem că da, doamnă, răspunse pretendentul. La această oră l-au găsit deja pe guvernator şi, dându-şi seama de fuga mea, se vor repezi toţi pe urmele noastre.

— Dar sunt doar douăzeci.

— Şaisprezece, doamnă, pentru că patru dorm.

— Cu atât mai bine. Putem să-i respingem mai uşor.

— Dar vom căuta ajutor în satele *daiacilor* şi, mai devreme de douăsprezece ore, vom avea două sau trei sute de oameni înarmaţi.

— Vom ajunge mai întâi în *kampong?*

— Peste două ore vom fi acolo şi, dacă vom fi atacaţi, vor găsi o nucă tare de spart. Sper că peste două zile să adunăm cinci sau şase mii de malaezi şi o sută de *praos.*

— *Praos* înarmate cu tunuri?

— Numai câteva, dar vor fi insuficiente să atacăm flota lui Brooke.

— Din fericire, peste patru sau cinci zile vom avea multă artilerie.

— Artilerie, aţi zis?… exclamă prinţul în culmea surprizei.

— Da, servită de cei mai îndrăzneţi piraţi din Borneo.

— De cine?

— De cei din Mompracem.

— Din Mompracem?… Deci Sandokan, invincibilul Tigru al Malaeziei, vine în ajutorul meu?…

— El nu, dar cetele lui poate că la ora asta navighează spre golful Sarawak.

— Dar unde e Sandokan?

— În mâinile *rajahului.*

— El, prizonier?… E imposibil!…

— A fost învins, după o luptă cumplită, de forţe de douăzeci de ori superioare lui, şi a fost făcut prizonier împreună cu locotenentul şi

logodnicul meu. Ca să-i salvăm, v-am înlesnit fuga.

— Dar unde sunt acum?

— La Sarawak.

— Îi vom elibera, doamnă, vă jur. Când malaezii vor şti că bandele din Mompracem vor lua parte la luptă, se vor răscula toţi. James Brooke nu mai are decât puţine zile la putere.

— Stai! strigă în clipa aceea o voce.

Prinţul opri cu violenţă calul şi se puse în faţa tinerei, scoţând golokul.

— Cine e? strigă.

— Războinicii lui Orango-Tuah.

— Mergi şi spune-i şefului tău că nepotul lui Muda-Hassin vine să-l viziteze.

Apoi, întorcându-se spre tânără şi arătându-i o masă întunecoasă care se ridica la marginea pădurii, zise:

— Iată *kampongul!...* Acum putem să înfruntăm gărzile guvernatorului.

18. PRĂBUŞIREA LUI JAMES BROOKE

Kampong-ul lui Orango-Tuah era un sat mare malaez fortificat, cum sunt în general toate cele din Borneo, ca să se apere de jafurile populaţiilor din interior, în special de *daiaci,* cu care erau mereu în război. Se compunea din trei sute de colibe acoperite cu frunze de *nipa,* apărat de palisade înalte şi solide şi de tufişurile dese de bambuşi spinoşi, obstacole aproape de nedepăşit pentru picioarele şi celelalte membre goale ale indigenilor. Pe deasupra, locuitorii puteau conta pe o jumătate de duzină de *praos* înarmate cu bombarde, care staţionau într-un golfuleţ legat de mare printr-un canal.

Orango-Tuah, un malaez foarte robust, de culoare închisă, cu ochii oblici şi cu pomeţii foarte proeminenţi, vagabond pe mare înainte de sângeroasele represiuni ale lui James Brooke, se grăbi să iasă în întâmpinarea prinţului său, urmat de un mare număr de supuşi, care purtau ramuri răşinoase aprinse. Primirea fu sărbătorească. Toată populaţia, trezită cu tam-tam-uri, alergă în masă să-l felicite pe viitorul prinţ de Sarawak.

Orango-Tuah îşi conduse oaspeţii în cea mai bună colibă din sat, apoi, înţelegând că gărzile guvernatorului îi urmărea, pregăti cincizeci de oameni înarmaţi cu puşti în pădurile vecine, ca să-i respingă. Luate aceste măsuri, îi adună pe toţi şefii la consiliu, ca să stimuleze repede insurecţia în satele malaeze, şi adună un corp de gardă considerabil, înainte ca ştirea despre fuga prinţului să ajungă la Sarawak.

În aceeaşi noapte, patruzeci de emisari plecară în interior şi trei *praos* ieşiră pe mare ca să-i înştiinţeze pe malaezii de coastă despre marea bătălie care se pregătea, în timp ce alte două erau trimise pentru intercepţie la capul Siriki şi să sprijine bandele din Mompracem în drum spre *kampong.*

Pe de altă parte, Ada trimise pe unul din marinarii de pe yacht la gurile fluviului ca să-l avertizeze pe lordul James despre ceea ce se punea la cale. A doua zi, primele întăriri începură să curgă spre *kampong.* Erau cete de malaezi, cei mai mulţi înarmaţi cu puşti, care alergau din toate părţile să lupte sub steagul prinţului lor. Şi de pe mare ajungeau în fiecare clipă *praos* pline cu numeroase echipaje şi înarmate cu unele piese de artilerie.

După trei zile, şapte mii de malaezi puneau tabără în jurul *kampong-ului.* Aşteptau doar bandele din Mompracem ca să se pună în marş spre Sarawak şi să cadă pe neaşteptate asupra oraşului.

Toate drumurile din interior fuseseră ocupate prin forţă, ca să împiedice pe *daiaci* să dea ştiri despre extinderea insurecţiei *rajahului,* care nu trebuia

încă să ştie despre fuga adversarului său.

A cincia zi, flotila din Mompracem arunca ancora în faţa plajei *kampong-ului.* Era compusă din douăzeci şi patru de *praos* mari, înarmate cu patruzeci de tunuri şi cu şaizeci de bombarde, cu un echipaj de două sute de combatanţi care, prin curaj şi abilitate de războinici, valorau cât mii de malaezi. Imediat ce debarcară, Sambigliong se duse la Ada care era găzduită în aceeaşi locuinţă a lui Orango-Tuah.

— Doamnă, tigrii din Mompracem sunt gata să ia cu asalt Sarawakul, îi zise. Am jurat să eliberăm pe Sandokan şi pe prietenii lui, sau să murim cu toţii.

— Malaezii nu vă aşteptau decât pe voi, răspunse tânăra. Dar, înainte de toate, juraţi-mi totuşi că nu-i veţi face niciun rău lui James Brooke şi că, dacă îl veţi învinge, îl veţi lăsa să plece liber.

— Fiindcă aşa doriţi, îi vom proteja fuga. Dumneavoastră vorbiţi în numele căpitanului nostru şi noi ne supunem.

După două ore, armata malaezã, condusă de viitorul sultan, părăsea *kampong-ul* străbătând drumul de coastă, în timp ce flotila din Mompracem, pe care se îmbarcaseră Ada şi Kammamuri, ieşea în larg urmată de alte o sută de *praos,* venite din toate satele din marele golf al Sarawakului.

Flotila, care naviga lent ca să lase timp trupelor să se ordoneze şi să înainteze, se aduna în fiecare seară lângă ţărm, ca să aştepte curierii lui Hassin.

Cu toate acestea, Sambigliong fu nevoit să se întrebuinţeze serios ca să calmeze nerăbdarea tigrilor din Mompracem, care ardeau de dorinţa de a răzbuna înfrângerea căpeteniei lor.

Patru zile după aceea, spre asfinţit, flotila ajungea la gurile fluviului. În aceeaşi noapte, trebuia ca trupele lui Hassin să atace capitala. Aâer-Duk, care comanda tigrişorii din Mompracem, porunci acelui *prao* în care se afla Ada să stea ascuns într-un mic golf de la gurile fluviului, ca să n-o expună pe tânără la ororile luptei; dar Kammamuri trecu pe corabia căpeteniei, fiindcă nu voia să rămână inactiv în acel moment suprem.

— Să mi-l aduci pe Tremal-Naik, îi zise Ada înainte de a se despărţi.

— De-aş şti că rămân schilod, stăpânul tot va fi salvat, răspunse bravul *maharatto.* Cum vom debarca, voi merge să înconjor palatul *rajahului,* fiindcă sunt sigur că prizonierii sunt ţinuţi înăuntru.

— Du-te, viteazule, şi Dumnezeu să te aibă în paza lui! Aâer-Duk dăduse ultimele ordine pentru luptă. Se pusese în fruntea formaţiei de *praos* mai

mari, înarmate cu tunuri şi cu un echipaj format din cei mai curajoşi piraţi din Mompracem.

La zece seara flota se puse în mişcare, urcând repede pe fluviu. Toate velele fuseseră coborâte ca să ţină punţile libere, aşa că micile nave înaintau prin forţa vâslelor.

La miezul nopţii, flotila era la o jumătate de milă de Sarawak. Începeau să se distingă primele case la linia întunecată a orizontului.

— Auzi ceva? îl întrebă Aâer-Duk pe Kammamuri, care sta alături de el.

— Nimic, răspunse *maharatto.*

— Liniştea asta mă îngrijorează. Hassin trebuia să fi ajuns, trebuia să înceapă atacul.

— Poate aşteaptă să audă tunurile noastre.

— Ah!…

— Ce e?

— Flota!…

La un cot al fluviului apăruseră navele *rajahului* în linie de bătălie, gata să respingă atacul. Dintr-o dată, cincisprezece sau douăzeci de fulgere rupseră întunericul, urmate de un huruit înspăimântător. Flota lui Brooke începuse focul infernal împotriva echipei de atacatori.

Un urlet înfiorător răsună peste fluviu:

— Trăiască Mompracem!…

— Trăiască Hassin!…

Aproape în acelaşi moment, la nordul oraşului se auziră împuşcături furioase. Trupele lui Hassin atacaseră pe neaşteptate capitala.

— La abordaj, tigrişori din Mompracem!… strigă Aler-Duk. Trăiască Tigrul din Malaezia!

Tigrii de pe *praos* se aruncară împotriva navelor *rajahului,* în ciuda împuşcăturilor care măturau punţile şi ale gloanţelor care îngreunau manevrele. Nimic nu rezistă furiei atacului, într-o clipă navele fură înconjurate de numeroasele ambarcaţiuni cu echipajele cele mai îndrăzneţe din marea Malaeziei! Tigrişori şi malaezi se căţărau sus, pe flancurile navelor, sărind peste bord, invadând punţile, înconjurând echipajele care nu puteau să reziste la atâta furie, dezarmându-le şi închizându-le în cale şi în baterii. Steagurile *rajahului* erau coborâte şi în locul lor se înălţau cele roşii, din Mompracem, împodobite cu un cap de tigru.

— La Sarawak, tunau Kammamuri şi Aâer— Duk.

Praos se întorceau în larg ca să bombardeze oraşul. Bătălia începută de trupele malaeze fierbea între timp, îndârjit, pe străzile oraşului. În toate cartierele împuşcăturile răsunau, până şi pe canale se auzeau urletele malaeze, care înaintau spre piaţa unde se înălţa palatul *rajahului.*

— La palat!… urlă Kammamuri.

Şi trăgând după el acele cete formidabile ajunse în piaţa mare. Palatul era apărat doar de un pumn de gardieni care, după o scurtă rezistenţă, se împrăştiară.

— Trăiască Tigrul din Malaezia! tunară piraţii din Momparcem!…

O voce răsună ca o trompetă înăuntrul palatului. Era vocea lui Sandokan. Tigrişorii o recunoscură. Năvăliră pe scări, doborând uşile care fuseseră baricadate, străbătură nebuneşte camerele şi într-o celulă apărată de gratii groase de fier îi găsiră pe Sandokan, Yanez, Tremal-Naik şi Tanauduriam. Nu le lăsară timp să spună ceva. Îi ridicară pe braţe şi îi duseră în triumf în piaţă, cu urlete asurzitoare. Chiar în acel moment, un val de fugari indieni, respinşi de trupele lui Hassin, se revărsă în piaţa.

Sandokan smulse iataganul unui credincios al lui şi se aruncă în mijlocul fugarilor, urmat de Yanez, Tremal-Naik şi de încă douăzeci dintre ai săi.

Indienii se împrăştiară, dar un om rămase pe loc: era James Brooke, cu hainele zdrenţuite, cu sabia încă în mână, cu privirea plină de răutate.

— Al meu sunteţi!… strigă Sandokan prinzându-i sabia.

— Dumneata! exclamă *rajahul* cu o voce surdă. Iarăşi dumneata?

— Alteţă, îmi datoraţi revanşa asta.

— Regatul meu s-a prăbuşit, iar eu nu sunt decât un prizonier rezervat răzbunării nepotului celui pe care l-am apărat cu spada şi care mi-a dat, drept recompensă, un tron atât de şubred.

— Nu un prizonier, James Brooks. Dumneavoastră sunteţi liber, zise Sandokan, făcându-i drum printre piraţi.

— Aâer-Duk!… Conduci pe Alteţa-Sa regală la gurile fluviului şi veghezi la viaţa ei.

Ex-rajahul îl privi pe Sandokan cu stupoare, apoi văzându-i năvălind în piaţă pe malaezii lui Hassin, care scoteau strigăte de moarte împotriva lui, îl urmă repede pe Aâer-Duk, care adunase în jurul lui vreo treizeci de oameni.

— Iată un om care nu se va mai întoarce niciodată pe aceste plaje, adăugă Sandokan. Puterea *rajahului* James Brooke a apus pentru totdeauna.

CONCLUZIE

A doua zi, nepotul lui Muda-Hassin intra cu mare pompă în palatul lui James Brooke, vechiul sediu al sultanilor din Sarawak.

Toată populaţia oraşului, care nu-i iertase niciodată *rajahului* fugar originea lui europeană, în ciuda marilor ameliorări introduse de acest bărbat energic, curajos şi înţelept, fraternizase cu trupele insurgente.

Noul sultan n-a fost ingrat cu aliaţii săi: le-a oferit lui Sandokan, Yanez şi Tremmal-Naik onoruri şi bogăţii, rugându-i să rămână în regatul lui, dar toţi au refuzat.

După două zile, Tremal-Naik şi Ada, fericiţi căsătoriţi, se îmbarcară împreună cu Kammamuri pe yachtul lordului James, să plece în India, ducând cu ei daruri preţioase; Sandokan şi Yanez se îmbarcară cu cetele lor ca să se întoarcă la Mompracem.

— Ne vom revedea într-o zi? îl întrebară Ada, Tremal-Naik şi lordul James pe Tigrul din Malaezia înainte de despărţire.

— Cine ştie, răspunse Sandokan, îmbrăţişându-i unul după altul. India mă atrage şi poate că într-o zi Tigrul din Malaezia şi Tigrul din Sunderbans se vor întâlni printre insulele pustii ale Gangelui. Suyodhana!… Iată un nume care-mi face să bată inima: iată un om pe care aş vrea să-l văd. Adio, unchiule! Adio, prieteni! Speraţi!…

GLOSAR

Precizare

Prezentul glosar se vrea un instrument care să ajute cititorul tânăr la o lectură cât mai rapidă a cărţii, fără să fie nevoit să stea cu dicţionarele la îndemână. O parte dintre termeni se pot găsi în dicţionarele limbii române (în special în DEX, în DEXI şi în Dicţionarul de Neologisme). Mulţi, însă, ar trebui să fie căutaţi în alte dicţionare, ale altor limbi sau pe internet. Ne-am gândit că ar fi fost o activitate obositoare, care ar fi fragmentat lectura. Avertizăm, totuşi, că acolo unde autorul însuşi şi-a definit conţinutul semantic al termenilor, am lăsat cititorii să se bucure de definiţia acestuia. În încheiere, precizăm că definiţiile noastre sunt cât se poate de succinte, fără nuanţările pe care le presupune un adevărat dicţionar. De asemenea, avertizăm cititorii că dacă un termen apare o singură dată cu explicaţia dată de autor nu l-am înregistrat în prezentul glosar. Nu în acelaşi fel am tratat termenii care apar de mai multe ori, la distanţe mai mari sau mai mici în text, cu riscul de a le fi uitate explicaţiile anterioare. Atenţia noastră s-a îndreptat cu preponderenţă spre aceştia.

M.B.

A

abordaj = asalt (atac) al unei nave în vederea cuceririi altei nave **alloro** = arbore verde tot timpul, cu frunze persistente şi aromate, cu flori galbene şi cu fructe negre; laur, dafin **arak** = băutură alcoolică preparată din orez fermentat **arborada** = ansamblu format din catargele şi vergele unei nave, care formează scheletul de susţinere a pânzelor **arbore** = catarg **arenga (areca)** = specie de palmier din ţările calde, al cărui fruct este o migdală, numită nucă de arenga **argus** = pasăre mare, asemănătoare fazanului, care trăieşte în India, Malaezia, Borneo şi Sumatra, cu penajul brun şi capul mic

B

babirusa = porc sălbatic din Malaezia, cu corul fără păr şi cu colţii ieşiţi în sus prin pielea botului **babord** = partea din stânga a unei nave (privind de la pupă spre proră)

balansină = parâmă de metal sau de cânepă care susţine vergile încrucişate ale catargului unei nave cu pânze **banian** = smochin uriaş din India, cu numeroase rădăcini aeriene verticale, numit şi „smochinul pagodelor”

baterie = în text, cu sensul de piese sau alte materiale de artilerie; loc fortificat unde sunt depozitate aceste materiale **beefsteak (biftec)** = friptură din muşchi de vacă la grătar sau la tigaie, puţin prăjită **betel** = palmier originar din India şi Malaezia, cu trunchiul subţire, neramificat până la 30 de metri, cu frunzele dispuse în formă de coroană, care pot fi mestecate **bocaport** = deschizătură în puntea navei pentru încărcarea-descărcarea mărfurilor **bombardă** = tun mare cu care se aruncau bombe **bompres** = catargul înclinat al unui velier aşezat în vârful prorei, care serveşte la susţinerea pânzelor triunghiulare **bord =** 1. Puntea unei nave; 2. Marginea laterală a punţii unei nave mari **bordaj** = învelişul exterior, din metal sau lemn, al unei nave **brigantină** = corabie uşoară cu două catarge şi o singură punte; bric-goeletă; pânză de corabie de formă trapezoidală, fixată de catargul brigantinei **bughisi** = populaţie minoritară din Malaezia

C

cacatue = cu acest termen sunt desemnate aproximativ 30 de varietăţi de papagal, cu ciocuri mari şi puternice şi cu un moţ pe cap **calao** = pasăre tropicală cu cioc foarte mare, îndoit, gros şi galben, care are pe partea superioară o protuberantă galben-roşcată şi care-i ajunge la frunte **cală** = încăpere situată sub puntea inferioară a unei nave, în care se depozitează încărcătura acesteia **camfor** = arbore mare în Asia Orientală, din lemnul căruia, prin distilare, se obţine camforul **canoe** = barcă subţire făcută dintr-un trunchi de copac **canonieră** = navă mică de luptă, pentru patrulare, escortare etc. **Carenă** = partea din corpul navei care stă sub apă **careu** = încăpere la bordul unei nave destinat ofiţerilor şi maiştrilor, folosită ca sală de mese, de lectură etc. **Cart** = serviciu de patru ore pe vas **castel** = termen marinăresc care desemnează fiecare dintre construcţiile de metal sau de lemn care sunt situate situate deasupra punţii superioare **casuarina** = specie de eucalipt cu creştere relativ rapidă **cetting** = arbust căţărător cu suc otrăvitor, capabil să omoare în câteva clipe un bou **chiglia** = parte din dulgheria navală dispusă în direcţie longitudinală într-o ambarcaţiune **chilă** = element de rezistenţă longitudinal în osatura unei nave **cnut** = bici făcut dintr-o curea de piele sau dintr-o funie, cu multe sfârcuri prevăzute cu alice de plumb la vârf şi cu care erau pedepsiţi mujicii (ţăranii) în Rusia ţaristă **coca** = ansamblul format din scheletul unei nave şi din învelişul ei exterior **contrapapafic** = velele cele mai înalte ale catargului **copastie** = bordură la partea superioară a parapetului sau a balustradei bordajelor unei nave **corbeli** = fiecare pereche de coaste (care formează scheletul unei nave)

cordaj = totalitatea parâmelor, sforilor şi frânghiilor de pe o corabie **corsar** = pirat, hoţ de mare **cot** = veche unitate de măsură pentru lungimi care reprezintă distanţa de la cot până la încheietura palmei ori până la vârful degetului mijlociu **covertă** = puntea superioară a unei nave; puntea de manevră **crucetă** = platformă orizontală mică, din lemn sau din metal, fixată deasupra arborelui gabier **crucişător** = navă de război prevăzută cu cuirasă şi dotată cu artilerie de calibru mijlociu şi mare **curbase** = bici făcut din piele de hipopotam, cu care ofiţerii îi pedepseau pe soldaţii indigeni din trupele coloniale italiene **cycas** = specie de arbore ornamental din regiunile tropicale

D

dagă = pumnal cu lama scurtă şi groasă, în trei muchii şi cu vârf ascuţit **daiac** = băştinaş din insula Borneo **dolfiniera** = plasă pusă sub bompres, asigurând sprijinul şi siguranţa marinarilor de la proră **durion** = arbore indonezian uriaş, ajungând până la 50 de metri înălţime; fructul poate atinge 30 cm lungime, 15 cm diametru şi 5 kg greutate

F

fagian = nume generic dat unui grup de păsări originare din Asia care seamănă cu cocoşii sălbatici **foc** = velă triunghiulară, de manevră, susţinută de bompres, la prora uni nave **fregată =** 1. Veche navă de război cu trei catarge şi echipată cu tunuri; 2. Păsări marine, foarte bune zburătoare, cu coada şi cu aripile lungi, care trăiesc în apropierea mărilor tropicale şi care se hrănesc cu peşti

G

gabie = platformă cu balustradă la capătul de sus al catargului **gabier** = marinar care veghea pe gabie **gabion** = coş de nuiele umplut cu pământ, folosit la construcţia unor parapete militare **gambir** = plantă agăţătoare din regiunile subtropicale ale Malaeziei **gavial** = specie de crocodil cu botul foarte lung şi subţire, întâlnit în India şi Birmania **gen-ko** = specie de şopârlă din ţările calde, cu degetele adezive **giruetă** = aparat meteorologic care se foloseşte pentru a determina direcţia şi viteza vântului **givanesi** = locuitori ai insulei Java **goeletă** = navă cu pânze, de mărime mijlocie, care are de la două până la şase catarge **golok** = armă de mână a malaezilor din insulele Sonda **greement** = ansamblul catargelor, manevrelor şi velelor **grizea** = ansamblu de funii de cânepă şi bare de metal, funcţionând ca o scară pentru urcarea pe catarge **gruie** = macara marinărească

I

Imperiul Celest = nume dat Chinei

J

joncă = ambarcaţiune mică cu pânze pentru transportarea mărfurilor sau a peştelui în Extremul Orient

K

Kali = zeitate hindusă, reprezentată cu patru braţe, folosite ca instrumente de distrugere şi purificare, purtând în jurul gâtului un colan din tigve de demoni; partizanii zeiţei îşi ucideau victimele prin sugrumarea cu un laţ de mătase prevăzut cu o bilă de plumb **kampilang** = buzdugan uriaş **kampong** = nume dat satelor din Java şi Indochina **kriss** = pumnal tipic malaez, cu lama ondulată, în formă de flacără (zig-zag)

L

lest = greutate suplimentară (apă, nisip, plumb etc.) cu care se încarcă o navă pentru a-i mări stabilitatea

Lord Mayor = lord primar al Londrei şi al altor câteva oraşe din Anglia şi Irlanda

M

macassaresi = populaţie din Macassar, port în Indonezia **madieri** = piese centrale ale osaturii de primă importanţă, care sprijină direct chiglia la navele de lemn **madrepori** = ordin de corali care se află în colonii mari în mările calde, formând recife sau atoli **maharatto** = castă de războinici din satul Maharashâtra din India, al treilea ca suprafaţă şi al doilea ca populaţie din această ţară **mandarin** = demnitar din Indochina **manghieri** = arbore originar din Malaezia, cu fruct dulce, comestibil **mangostan (mango)** = arbore care creşte în regiunile tropicale, cu florile mici, roz, parfumate şi cu fructul comestibil; fructul acestui arbore **mangrovă** = formaţiune vegetală tropicală, constituită din arbori şi arbuşti cu numeroase rădăcini adventive, specifică ţărmurilor maritime mlăştinoase, inundate în timpul fluxului **mastro** = maistru, meşter, meseriaş **milă (marină)** = unitate de măsură pentru lungimi folosită în navigaţie egală cu 1851, 85 metri **milă (terestră)** = unitate de măsură pentru lungime egală cu 1609, 344 metri, folosită în Anglia şi în SUA

murata = flancurile navei **mus** = elev-marinar

N

nepentes = plantă carnivoră din Asia tropicală, cu frunzele răsucite în formă de cupă şi în care sunt digerate insectele care cad în ea **nipa** = specie

de palmier cu frunzele foarte mari **nod** = unitate de măsură în navigaţie, egală cu 0,514 m/s

P

palimpede = păsări asemănătoare cu raţele, originare din India, de unde s-au extins şi în alte zone **palisadă** = gard din pari înfipţi în pământ, legaţi între ei cu nuiele **papafic** = vârful celui mai înalt catarg **parâmă** = frânghie sau cablu din dotarea navelor **parâng (ilang)** = sabie grea, cu lama lată, terminată în formă de picătură **pataraţină =** parâmă folosită pentru fixarea arborilor unei nave cu vele **pelargopsis** = păsări care se mai numesc şi pescăruşi cu cioc de barză, din cauza ciocului foarte mare. Sunt viu colorate (spatele verde, aripile şi coada albastre, capul gri iar labele şi ciocul sunt roşii) iar când nu vânează trăiesc în copaci **petrele** = păsări de mare măsurând la vârsta adultă între 45—60 de cm, cu o greutate ajungând la 700 de grame **picior** = măsură englezească de lungime, având 0,3048 metri **piroscaf** = veche denumire pentru vasele cu aburi **pisang** = bananier **pontili** = piloni verticali de susţinere amplasaţi între punte şi structurile inferioare ale unei nave **prao (pl. *Praos)* =** sing. N., Ac, G., D., *prao;* pl. N., Ac, G., D., *praos* = ambarcaţiune cu vele, foarte îngustă, folosită în Malaezia **prăjină** = veche unitate de măsură variind între 6 şi 7 metri **proră** = partea din faţă a unei nave **puding** = budincă englezească făcută din făină, ouă, grăsime de vacă, zahăr, măduvă, prune uscate, şi aromată cu o băutură alcoolică **pupa** = partea de dinapoi a navei

R

radă = zonă de apă din vecinătatea unei coaste, amenajată pentru adăpostirea navelor **rajah** = prinţ feudal indian, conducător al unui ţinut **ramsinga** = trompetă indiană lungă, care scoate sunete triste, lugubre, auzite de la mare distanţă **randa** = pânza trapezoidală aflată pe catargul de la pupă **recif** = formaţie calcaroasă de stânci submarine din mările calde, formată din schelete de corali, madrepori etc.

resac = ondulaţie a apei în porturi, provocată de valurile care se izbesc de cheiuri **rotang** = palmier agăţător care poate să ajungă la 200 de metri în lungime **ruliu** = balansul unei nave în jurul axului longitudinal, din cauza valurilor înalte

S

sabord = deschizătură pătrată în pereţii laterali ai unei nave, folosită la încărcarea şi descărcarea mărfurilor, la scurgerea rapidă a apei adunate pe puntea superioară etc.

sagù (sagotier) = palmier a cărui feculă comestibilă se consumă fiartă în supă sau lapte **sam sciu** = băutură orientală **sarmentoase** (plante) = plante cățărătoare **sart (uri)** = odgoane sau parâme din oţel sau din cânepă, care servesc la fixarea şi întărirea catargelor sau la prinderea scărilor cu care se urcă pe catarge **schooner** = goeletă **sepoy (sipai)** = soldat indigen din trupele coloniale din India

Sfânta Barbara = nume dat de către marinari depozitului de muniţie de pe un vas **siuka** = varietate de cactus **sondă** = aparat sau instalaţie pentru măsurarea adâncimii apei, în vederea stabilirii condiţiilor de navigaţie

Sunderbunds = nume atribuit celei mai mari păduri de mangrove din lume, situată în delta fluviului

Gange, declarată patrimoniu al omenirii

T

tambuchi = deschidere în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau cu o construcţie asemănătoare cu o gheretă, care asigură accesul în încăperile de sub punte şi care o fereşte de intemperii **tangaj** = balansare în sens longitudinal a navei, provocată de valuri **taré** = instrument de suflat în India, asemănător unei trompete **tec (k)** = arbore de esenţă foarte tare din India şi Oceania **thug (s)** = (la sing. *Thug,* la pl. Articulat şi nearticulat *thugs,* la G.D. Sing. *Thug-uri,* la G.D. Pl. *Thugsi-lor)* membru al unei secte religioase care, în onoarea zeiţei Kali, recurg la uciderea prin sugrumarea cu un laţ a victimelor **timonă** = roată cu mânere, servind pentru manevrarea unei nave **timonier** = marinarul care ţine timona **tribord** = partea din dreapta a unei nave (privind spre proră)

trincă = velă aflată la baza trinchetului **trinchet** = catargul de la proră; arborele mic **trichentin** = velă triunghiulară învergată între bompres şi trinchet **troliu** = macara pentru deplasarea greutăţilor pe verticală **tucan** = pasăre cățărătoare din regiunile tropicale, cu ciocul mare şi puternic şi cu penajul viu colorat **tuwak** = băutură alcoolică având la bază sucul nucilor de cocos

U

upas = arbore din Malaezia al cărui latex, toxic, este folosit de indigeni pentru otrăvirea săgeţilor

V

velatură = totalitatea velelor unei corăbii **velă** = pânză de corabie care se leagă de o vergă cu o parâmă şi asigură deplasarea unei nave sub acţiunea vântului **velier** = corabie, navă cu pânze **vergă** = bară fixă sau mobilă

prinsă de catargul unei nave în poziţie transversală sau înclinată şi care serveşte la susţinerea velelor

EMILIO SALO ARI ŞI ROMANELE SALE

Despre autor

Emilio Salgari (pe numele întreg *Emilio Carlo Giuseppe Maria Salgari)* este considerat creatorul romanelor de aventuri şi precursor al literaturii de anticipaţie în literatura italiană. A fost un autor extraordinar de prolific, atribuind-i-se peste 80 de romane şi peste 200 de povestiri.

Ca şi maeştrii lui — Jules Verne şi Karl May — Emilio Salgari are o impresionantă filmografie. Din 1920, când apare prima ecranizare după *Corsarul negru* şi până astăzi, după cărţile lui s-au turnat mai mult de 40 de filme, unele regizate de nume sonore ca Mărio Soldaţi, Luigi Capuano, Umberto Lenzi, Sergio Sollina etc.

Ca o recunoaştere a capacităţii sale inventive în câmpul literaturii de anticipaţie, asteroidului *1998 UC 23* a primit numele de *27094 Salgari.*

Interesul pentru cărţile de aventuri ale lui Emilio Salgari este în continuă creştere. Cărţile lui se tipăresc în ediţii de lux de către toate marile edituri ale lumii, scriitorul italian figurând printre cei 40 de autori cei mai traduşi din lume. Din păcate, până în 1989, Emilio Salgari a fost un necunoscut în literatura română, deşi scriitorul este creatorul unor personaje memorabile ca Sandokan, Yanez, Tremal-Naik, Kammamuri, Marianna Guillonk, Ada Corishant, cu nimic mai prejos decât alte personaje celebre din literatura universală, cum ar fi D’ Artagnan, Ivanhoe, Old Shatterhand, Căpitanul Nemo, Winnetou etc.

Emilio Salgari s-a născut la 21 august la Verona în anul 1862 şi a murit la 25 aprilie 1911, la Torino. Şi-a dorit să devină căpitan de marină, dar n-a ajuns niciodată să cutreiere mările şi oceanele. Singura călătorie pe apă a făcut-o la bordul unei nave, timp de trei luni, de-a lungul coastelor Adriaticei. Toată informaţia lui despre ţinuturile îndepărtate spre care visa să călătorească, a obţinut-o numai în bibliotecă (ca şi Jules Verne, scriitorul francez pe care îl admira, al doilea scriitor admirat fiind germanul Karl May), prin intermediul cărţilor, revistelor, hărţilor, notelor de călătorie etc. Însă talentul uriaş al scriitorului italian, care lasă imaginaţia să completeze „documentarea”, se relevă nu doar în descrieri de o uluitoare veridicitate literară a ţinuturilor exotice, dar şi în capacitatea de a construi conflicte de mare tensiune, cu desfăşurări neaşteptate şi cu finaluri spectaculoase, făcând deliciul milioanelor de cititori tineri, şi nu numai.

Opera lui Emilio Salgari a fost împărţită în patru cicluri narative. Cele mai importante dintre acestea sunt:

Piraţii din Malaezia („Misterele junglei negre”, „Tigrii din Mompracem”, „Piraţii din Malaezia”, „Cei doi tigri”, „Cucerirea unui imperiu”, „Sandokan se întoarce la luptă”, „Recucerirea Mompracemului”, „Brahmanul din Assam”, „Revanşa lui Yanez”); ***Corsarii din Antile*** („Corsarul negru”, „Regina din Caraibe”, Jolanda, fiica corsarului negru", „Fiul corsarului roşu", „Ultimii corsari"); ***Corsarii din Bermude*** („Corsarii din Bermude", „Crucea de la Tuonante", „Extraordinarele aventuri din Capul de Piatră"); ***Aventurile în Far West*** („La graniţele Far-West-ului", „Jupuitoarea", „Pădurile care ard").

Dar cea mai mare notorietate o are ciclul ***Piraţii din Malaezia,*** unde apar principalele personaje plăsmuite de autor: Sandokan, Yanez, Tremal-Naik, Kammamuri, Ada, Marianna Guillonk etc, personaje care se mişcă într-un paradis ecologic, apărând valori ca dragostea, lealitatea, curajul, nobleţea, onoarea, libertatea, prietenia.

Puţin cunoscute de cititorii din România, cărţile lui Emilio Salgari îşi vor găsi în curând cititorii, mai ales în rândul tinerilor. Aceştia vor şti să compare spaţiul mirific al mărilor malaeziene şi al, junglei negre" — atât de iubite de personaje salgariene — cu „jungla de asfalt" (ca să folosim titlul unui film celebru), de care omul se simte din ce în ce mai îndepărtat.

Ciclul PIRAŢII DIN MALAEZIA

1. **Misterele junglei negre** (1895)

Misterele junglei negre este romanul lui Emilio Salgari care inaugurează faimosul ciclu „Piraţii din Malaezia", care va impune nu mai puţin faimosul personaj Sandokan. În acest roman Sandokan, piratul justiţiar care acţionează în mările Malaeziei împotriva englezilor şi olandezilor, coloniştii ţinuturilor de aici, nu apare, dar acesta va fixa cadrul natural al romanelor ce vor urma şi în care piratul se va arăta în toată măreţia lui. **Misterele junglei negre** este o descriere a deltei Gangelui, cunoscută sub numele de *Sunderbund,* deltă uriaşă, sălbatică, de o măreţie stranie, ascunzând cele mai neaşteptate „mistere", de la sălbăticiuni fioroase şi şerpi uriaşi sau veninoşi, şi până la sugrumătorii *thugs,* conduşi de sinistrul Suyodhana, toţi adepţi ai sângeroasei zeiţe Kali, pe de o parte, dar şi al aventurilor prin care trece Tremal-Naik, „vânătorul de şerpi" din jungla neagră. Îndrăgostit de Ada, fiica unui ofiţer englez, răpită de *thugs* ca să facă din ea o preoteasă a zeiţei Kali, însoţit de *maharatto* Kammamuri, de tigrul Darma şi câinele Punthy, Tremal-Naik o eliberează pe Ada, după o serie de incredibile aventuri, în care îşi riscă propria viaţă. Se poate spune că „Misterele junglei negre" este prologul unui şir de romane de aventuri şi de dragoste, în care sentimentele nobile şi statornice, pe care le ilustrează cu multă convingere, vin în contradicţie cu orice fel de prejudecată.

2. **Piraţii din Malaezia** (1896)

Piraţii din Malaezia va numele ciclului de romane de aventuri cu acelaşi nume, cuprinzând nu mai puţin de 11 romane, începând cu **Misterele junglei negre,** care fixează, în mare, „toposul" în care se vor desfăşura acţiunile acestora, şi încheindu-se cu **La rivincita di Yanez** („Revanşa lui Yanez, 1913). Dacă în **Misterele junglei negre,** romanul-prolog al ciclului, Sandokan nu este prezent, în acesta figura lui domină acţiunea, secondat de Tremal-Naik, Kammamuri, Ada, personaje din primul roman, dar şi de Yanez, portughezul care este mâna dreaptă a temutului pirat. Cei doi — Sandokan şi Yanez — pornesc împreună cu piraţii din insula Mompracem să-l elibereze pe Tremal-Naik, iubitul Adei Corishant numită de *thugs Fecioara de la pagodă.* Au loc bătălii spectaculoase, pe mare şi pe uscat, cu un deznodământ aşteptat cu sufletul la gură de către cititori. Meritul autorului este că îmbină descrierea locurilor, a mărilor liniştite sau sub înspăimântătoare furtuni, a gesturilor eroice, de o îndrăzneală nebună, a

pitorescului unei lumi exotice, cu transcrierea unor sentimente gingaşe ca iubirea, prietenia, sacrificiul, loialitatea, care ar părea străine acestei lumi de piraţi, trăind în „sălbăticie" aparentă, dar din care nu lipseşte umanismul autentic. Este unul dintre cele mai citite romane ale lui Emilio Salgari.

3, **Tigrii din Mompracem** (1900)

Din sălbatica insulă Mompracem, cuibul piraţilor care timp de 12 ani au răspândit groaza în mările Malaeziei în lupta împotriva coloniştilor englezi şi olandezi, Sandokan, supranumit şi „Tigrul din Malaezia", pleacă spre insula Labuan. Aici trăieşte Marianna, faimoasa „Perlă a Labuanului" renumită pentru frumuseţea ei desăvârşită, nepoata unui englez urât de către oamenii lui Sandokan, fiindcă îşi câştigase sinistra faimă de „exterminator al piraţilor". Acesta era Lordul James Guillonk, colaboratorul de încredere al lui sir James Brooke în lupta împotriva piraţilor, care împiedicau prin jafuri circulaţia vaselor comerciale engleze. Lordul nu-şi dezminte supranumele dat de către piraţi, şi realmente „extermină" mica flotilă a piraţilor care se apropia de Labuan. Din crâncena bătălie supravieţuieşte doar Sandokan, rănit şi găsit fără conştiinţă de oamenii Lordului, care nu-şi dau seama că el era teribila căpetenie a piraţilor. Mai mult, rănitul Sandokan este îngrijit de însăşi „Perla din Labuan". Urmează poveste unei iubiri irezistibile între piratul, duşman de moarte al englezilor, şi nepoata „exterminatorului" piraţilor, cu schimbări de situaţii neaşteptate şi cu înfruntarea unor adversităţi, care sporesc dragostea celor doi. Cititorul este purtat între Labuan şi Mompracem, într-un suspans continuu, asistând, în cele din urmă, la un deznodământ de-a dreptul neaşteptat.

4. Cei doi Tigri (1904)

În **Misterele junglei negre** Tremal-Naik este nevoit să-l înfrunte pe odiosul Suyodhana, un indian puternic, viclean, agil, autoritar, crud şi fanatic. Este căpetenia *thugsi-lor,* care trăiesc în subteranele insulei Raimangal, sub Pagoda din *Sunderbundus-ul* Gangelui şi care, în onoarea sângeroasei zeiţe Kali, îşi omoară victimele prin sugrumare. Tremal-Naik reuşeşte în cele din urmă s-o smulgă din ghearele *thugsi-lor* pe Ada, Fecioara de la Pagodă, şi să se căsătorească cu ea.

Însă diabolicul Suyadhana o răpeşte pe micuţa Darma, fiica lui Tremal-Naik, cu intenţia s-o facă noua *Fecioară de la Pagodă,* în locul mamei sale.

La chemarea disperată a lui Tremal-Naik, Sandokan împreună cu portughezul Yanez de Gomera, prietenul lui, sar în sprijinul acestuia. Traversarea junglei primejdioase dar fascinante în sălbăticia ei,

confruntările cu *thugs* cei vicleni şi însetaţi de sângele pe care vor să-l ofere zeiţei lor, lupta cu fiarele junglei şi alte peripeţii sunt obstacole în calea temerarilor, până ajung la Pagoda *thugsi-lor.* Aici îi aşteaptă luptele din subteranele macabre şi pline de capcane, fuga lui Suyodhana cu micuţa Darma din faţa piraţilor şi alte peripeţii. Se mai adaugă — spre surpriza cititorului — descrierile de obiceiuri şi ritualuri indiene, ale oraşelor Calcutta şi Delhi. Aici, la Delhi, are loc confruntarea decisivă dintre Tigrul din Malaezia — Sandokan — şi Tigrul din India — Suyodhana.

Cei doi tigri este un roman în care aventura se împleteşte perfect cu exotismul locurilor.

Table of Contents

PARTEA I. TIGRUL DIN MALAEZIA
1. YOUNG-INDIA NAUFRAGIAZĂ
2. PIRAŢII DIN MALAEZIA
3. TIGRUL DIN MALAEZIA
4. O DRAMĂ TERIBILĂ
5. VÂNAREA NAVEI HELGOLANG
6. DE LA MOMPRACEM LA SARAWAK
7. HELGOLAND
8. GOLFUL SARAWAK
9. BĂTĂLIA
PARTEA II. RAJAHUL DIN SARAWAK
1. TAVERNA CHINEZEASCĂ
2. O NOAPTE ÎN ÎNCHISOARE
3. RAJAHUL JAMES BROOK
4. ÎN PĂDURE
5. NARCOTICE ŞI OTRĂVURI
6. TREMAL-NAIK
7. ELIBERAREA LUI KAMMAMURI
8. YANEZ ÎN CAPCANĂ
9. LORDUL JAMES GUILLOK
10. ÎN CIMITIR
11. LUPTA
12. ÎNVIEREA LUI TREMAL-NAIK
13. CELE DOUĂ PROBE
14. REVANŞA RAJAHULUI BROOKE
15. YACHTUL LORDULUI JAMES
16. GUVERNATORUL DIN SENDANG
17. FUGA PRINŢULUI HASSIN
18. PRĂBUŞIREA LUI JAMES BROOKE
CONCLUZIE
GLOSAR
Ciclul PIRAŢII DIN MALAEZIA